ISBN — 973 — 9106 — 07 — 2

ABRA TAYLOR

SUFLET SĂLBATIC

Traducere de ȚIC GHERASIM și GEORGIANA MIHAIL

EDITURA AZUR

Venind din America, într-un orășel francez de coastă, dintr-o regiune pitorească încărcată de istorie și tradiții, în căutarea cumnatului ei despre care, afară de nume și câteva indicii vagi, nu știa nimic, Tory găsește bărbatul pe care-l bănuiește a fi cel care i-a distrus viața surorii ei, Laura, abandonând-o cu un copil.

Dar ura pe care o nutrea de ani împotriva lui și faptul, pe care ea-l considera cert, că-i cumnatul ei nu sunt suficiente pentru a împiedica o atracție sexuală care ulterior se transformă într-o mare iubire.

Bărbatul, Luc Devereux, moștenitorul unei mari averi, fusese atins de amnezie în urma unui accident și nu știa nimic despre presupusa lui căsătorie. Acceptă, totuși, să facă împreună cu ea investigațiile. Stăpânit de puternice sentimente față de Tory, nu-i fu ușor să și le înfrâneze la gândul că nu e liber.

De fiecare dată când pare că s-a dezlegat misterul, apar situații neprevăzute, care fac imposibilă unirea lor. Până la urmă, descoperirea unor secrete ale familiei lui Luc fac lumină în viața fiecărui personaj. Trecutul, care nu putea fi uitat și care-i despărțise, îi unește pentru totdeauna.

Romanul de dragoste, în care sinceritatea unor personaje merge paralel cu duplicitatea altora, cu nenumărate situații tensioniste, are și un fir polițist, evident cu „suspense", care constituie, în plus, un motiv de atracție pentru cititor.

Georgeta Mitran

6 iunie 1994

Capitolul 1

— Domnul Devereux nu este aici, domnișoară. Cred că v-am mai spus asta și la telefon, doar cu o oră în urmă.

Secretara era formidabilă ; vorbea două limbi la perfecție, de parcă ar fi lucrat pentru o mare corporație din Paris și nicidecum pentru un șantier naval situat într-un golf liniștit din Bretagne. Avea un zâmbet politicos și impenetrabil, cu care parcă-i spunea că poate să recunoască extrem de bine o voce, chiar și atunci când este prefăcută. Cu alte cuvinte, o scorpie de secretară. Din nefericire, Tory aflase deja toate acestea.

— De trei zile îmi spuneți asta, îi răspuuse Tory exasperată la culme. Și vă rog să nu vă mai sinchisiți să repetați, pentru că nu vă cred ! Știu că este înăuntru, căci i-am văzut mașina. După ce venise cu taxiul din Quimper și înainte să intre în birou, Tory se plimbase prin spatele clădirii lungi, fără etaje, construită din felurite tipuri de piatră și care adăpostea birourile șantierului. În parcarea modernă văzuse un Mercedes maro pe locul rezervat, în fața păcuței pe care era scris numele lui.

— Aceea, domnișoară, este mașina companiei. Domnul Devereux nu este aici.

Tory aruncă o privire dezamăgită către ușa închisă a biroului din spate. Aceasta avea un gemuleț mat prin care zări umbra unei siluete. Cu siguranță că cineva era înăuntru și nu-ți trebuia prea multă inteligență ca să-ți dai seama cine putea fi. Se uită la ceas.

— Este ocupat la prânz ?

— Mi-e teamă, domnișoară, că nu va veni toată ziua.

Chipul secretarei deveni amabil. Îl căutați pentru o chestiune personală ?

Întrebarea părea să-i confirme lui Tory presupunerea că ar putea să treacă de acea ușă dacă ar ști cum să abordeze situația.

— E vorba de o afacere... foarte confidențială. Ceva important.

— Domnul Devereux vă cunoaște ?

Tory ezită.

— Au trecut câțiva ani, zise ea evaziv, sperând că aluzia la faptul că-l cunoscuse cândva ar putea s-o ajute să treacă de scorpie. Este o problemă personală și legală, fără să fie neînsemnată. Am venit tocmai din Statele Unite ca să-l văd.

Secretara măsură cu o privire rece îmbrăcămintea pe care Tory și-o alesese cu atâta grijă și cu speranța că-i va conferi atuul de-a arăta degajată și stăpână pe ea. Jacheta de culoarea făinei de ovăz se asorta cu părul ei de culoarea caramelei, în timp ce fusta plisată din tweed și bluza de mătase crem alcătuiau, fără exagerare, o ținută profesională. Tory nu voise să arate ca o femeie preocupată în mod absolut doar de carieră, dar nu dorise să pară nici prea feminină. Spera că arată și vorbește ca o avocată.

Însă cel puțin secretara nu se dovedi impresionată de înfățișarea ei.

— Vă asigur, domnișoară, că cele mai confidențiale chestiuni sunt deseori lăsate în mâinile mele. Poate că reprezentați consorțiul american ? Dacă da, domnișoară, răspunsul domnului Devereux este tot nu, chiar și în cazul în care oferta a crescut. Deocamdată îi este cu neputință să mai construiască încă un iaht la fel de mare. Totuși, dacă problema dumneavoastră se referă la altceva...

— N-are legătură cu nici un iaht, îi explică Tory repede, gândindu-se că s-ar putea să fi descoperit secretul cu care să câștige intrarea în sanctuar.

Secretara își ținguie buzele dând de înțeles că, dacă nu era vorba despre un iaht, atunci cu greu ar putea avea vreo legătură cu firma Saint — Cloud & Fils, extraordinari constructori de iahturi.

— *Eh bien*, trebuia să vă rog încă o dată să-mi spuneți despre ce este vorba, zise ea amabilă.

Timp de trei zile Tory refuzase să facă asta.

— N-am de gând să discut decât cu domnul Devereux în persoană. Pentru că, adăugă Tory în gândul ei, dacă aș vorbi cu altcineva, șeful dumneavoastră care se eschivează s-ar putea să nu mă mai primească niciodată. La urma urmelor, cu doi ani în urmă, ignorase scrisoarea aceea urgentă. Sau, altfel spus, o ignorase în mare măsură. Răspunsul venit cu întârziere fusese trimis de o firmă de avocați din Brest și nu de Luc Devereux. Și nu intenționa să fie amânată, căci venise în Bretagne cu un singur scop, acela de a-l găsi.

— Cel puțin, dacă mi-ați spune cum vă numiți, sugeră secretara cu abilitate.

Tory vru să-și aleagă un nume pe care să nu-l uite și consideră că lipsa ei de inventivitate n-o să aibă prea mare importanță în Franța.

— Smith... Jane Smith.

Dar ezitase puțin cam mult.

Chipul secrearei rămase impenetrabil când îi notă numele pe o filă de agendă.

— Am să-i transmit că l-ați căutat, zise ea.

— Sunteți atât de bună să-mi spuneți care este denumirea oficială a firmei domnului Devereux ? întrebă Tory cu amabilitate.

Fără să ezite, secretara îi dădu numele și adresa din Brest. Spre satisfacția lui Tory, acestea se potriveau cu ceea ce ea știa deja. Trebuie să fie acel Luc Devereux pe care-l căuta. În clipa aceea, zbârnâi interfonul, iar secretara apăsă pe buton.

— *Oui, monsieur* ?

Deci era într-adevăr cineva în biroul acela, iar faptul că secretara nu i se adresă pe nume persoanei cu care vorbea n-o păcăli nici măcar o secundă pe Tory. Omisiunea fusese, probabil, deliberată.

Franceza fluidă și vorbită repede, care erupse la interfon depășea cu mult cunoștințele lui Tory, dar ascultă conversația cu toate simțurile ascuțite, sperând că poate o va ajuta, cel puțin, să-i recunoască vocea lui Luc Devereux, dacă avea să i-o mai audă vreodată. Tory nu găsise nici o fotografie printre lucrurile Laurei și nici, nu-și putea aminti altceva în afara unei vagi descrieri elogioase : brunet, arătos, superb. Fusese foarte dificil să dea de urma lui după atâția ani și totuși Tory știa ceva mai

multe despre el decât marca mașinii și natura ocupației sale — proprietar al unei companii care construia iahturi pentru întreceri. Cu doi ani în urmă, nici măcar atât nu știuse. Fusese nevoită să trimită o scrisoare la adresa unei apartament pe care el îl închiriase cândva pentru Laura, în Brest, în speranța că avea să fie expediată unde trebuie. Așa și fusese, însă cu rezultate dezamăgitoare.

Înainte ca scurta comunicare între birouri să ia sfârșit, Tory observă cu satisfacție că secretara cel puțin transmisese pseudonimul Jane Smith. Era cazul să renunțe la minciună că Luc Devereux nu era acolo.

Secretara întinse mâna după o agendă în care însemna întâlnirile, o deschise la data în care se aflau, de la sfârșitul primăverii, și frunzări câteva pagini. Tory, care stătea de partea cealaltă a biroului de stejar al secretari observă că toate filele erau aproape albe, la fel și cea de azi. Poate că în felul ăsta femeia vroia s-o oblige să spună clar ce o aducea acolo.

— Domnul Devereux, nu este disponibil pentru vreo câteva zile. Dacă doriți, vă pot fixa o întâlnire pentru săptămâna viitoare.

— Am să-l aștept azi, zise Tory cu fermitate, singura reacție provocată celeilalte femei fiind o simplă ridicare din sprâncene.

— Cum doriți, zise ea amabilă, dând paginile agendei înapoi, până la zi. Se întoarse la masina de scris.

Lângă fereastra secretariatului se aflau grupate câteva canapele și scaune din piele. Se îndreptă către ele și luă loc. Se așeză cu hotărâre, într-o poziție din care să nu-i scape o intrare sau ieșire prin ușa biroului lui Luc Devereux.

Stătea cu spatele la priveliște, dar oricum o văzuse la venire. Un golfuleț liniștit și adăpostit. Golful Biscay, luminat de soare, sub un cer albastru fără nori. Un chei din piatră lung și pitoresc. Un iaht mare, lustruit, nou-nouț fusese ancorat la apă mai adâncă, nu foarte departe. Pe el lucrau cu viteza melcului câțiva muncitori slabi și muschiuloși, făcând tot felul de treburi, mai mult verificând velele și jucându-se cu strălucitoarele corpuri de iluminat. Păreau pregătiți să-i dea drumul în larg. Alți muncitori stăteau pe punte. Tory îi auzise mai devreme glumind între ei într-o limbă foarte nefrancezească, despre care presupusese că era dialectul breton. Nu-i

venea să creadă că omul care deținea rodul acestei străduanii inutile și indolente n-avea timp s-o vadă. Și nici că nu era în birou nu putea să creadă.

Deși adresa lui oficială era în Quimper, șantierul naval era la câțiva kilometri mai sus de orașul breton împrejmuit de ziduri vechi. Își împărțea golful bine adăpostit și liniștit cu pescarii de prin partea locului pe care, de asemenea, Tory îi remarcase la venire. În capătul îndepărtat al golfului, văzuse numeroase ambarcațiuni de pescuit multicolore, așezate pe catalige în apă mică. Din faptul că bărcile aveau felinare și din alte amănunte observate în cele câteva zile petrecute în Quimper, dedusese că s-ar putea să fie pescuitori de sardine, care deseori își desfășurau activitatea în timpul nopții.

Tory aștepta destul de mult. Se făcu ora prânzului, secretara rămase să-și mânânce sandvișurile din pachet, dar din biroul acela nu ieși nimeni. Tory își aruncă, înfometată, ochii spre pâinea franțuzească crocantă. Stomacul îi spunea să plece în căutare de mâncare, dar mintea respingea propunerea stomacului. Până la urmă tot trebuia să iasă din biroul acela!

Dar dacă nu reușea să-l prindă la strâmtoare? Dacă biroul lui avea o ieșire care dădea direct în parcarea cu care se învecina? Nu credea să aibă, căci își aminti că nu văzuse nici o ușă în spatele clădirii. Din câte știa, singurele ieșiri erau prin față și dădeau spre chei. Dacă vroia să iasă din birou va trebui, fără îndoială, să treacă pe acolo. Cu toate acestea, gândul o tulbură, dar nu-i trecu prin minte nici o idee despre cum ar putea să afle, excepțând-o pe acesta de a-și părăsi postul. Ceea ce nu intenționa să facă.

Dar cel puțin nu plecase încă. Prin gemuletul mat se mai zăreau unele mișcări din când în când.

Începu să se gândească la modul cum ar putea să descopere unde locuiește Luc Devereux, în cazul în care n-ar fi reușit să ia legătura cu el acolo. Constată că numărul lui de telefon nu figura nici în cartea de telefoane din Quimper, nici în vreo alta din provincia Bretagne, cunoscută sub numele de Finistère: oare acest cuvânt chiar însemna capătul pământului, capătul lumii sau ceva de genul ăsta? Ce ironie! Căci cu siguranță se simțea de parcă-l urmărise până la capătul lumii. Stătuse două

două săptămâni în Bretagne și doar Dumnezeu știa câte telefoane dăduse ; și fără nimic altceva care s-o îndrume în afară de adresă acelui vechi apartament din Brest, numele unei firme de avocați secretoși, credința că omul era înstărit și cunoscând faptul că ocupația lui avea o strânsă legătură cu marea. La început nici măcar toate acestea n-o ajutaseră cine știe ce. Tory descoperise că o treime din populația provinciei Bretagne își câștiga existența lucrând pe mare.

Secretara aruncă la coș hârtiile în care avusese împachetată gustarea și-i aruncă lui Tory o privire rece.

— N-are nici un rost să așteptați, domnișoară. Sincer vă spun, domnul Devereux n-o să vă primească astăzi. Nu este în birou, iar dacă ar fi, n-aș putea să-l deranjez.

Tory se uită la gemulețul fumuriu al ușii și observă o mișcare clară. Îi zâmbi și ea la fel de imperturbabil secretarei și rămase hotărâtă la locul ei.

N-o crezu pe femeia aceea. Dar ce avea să se facă dacă chiar ieșea prin altă parte ? Poate va fi posibil să intre în vorbă cu vreunul dintre muncitori, cu condiția să găsească măcar unul care să vorbească englezește. În orașele mai mari, mulți francezi cunoșteau această limbă, dar în rurala Bretagne acest lucru era foarte puțin probabil. Totuși, această companie părea să facă într-adevăr afaceri cu clienți americani. Și pentru că altceva nu reușea să facă, măcar asta merita să încerce. Însă nimeni, dar absolut nimeni nu putea fi mai respingător decât scorpia asta de secretară !

Tory își urmărea de câteva minute șirul acelor gânduri, când intră cineva de afară. Era un bărbat. De fapt, nu-l văzu intrând, din cauză că avea ochii ațintiți spre ușa lui Luc Devereux, iar când întoarse capul, acesta traversa hotărât încăperea, scopul lui fiind foarte clar același ca și al ei : biroul lui Luc Devereux. Se opri lângă biroul secretarei, își propti mâinile pe marginea lui, aplecându-se cu un aer de stăpân, în timp ce schimbă câteva cuvinte cu ea pe un ton scăzut Tory ascultă concentrată, dar auzi doar numele secretarei — Annette. Și Annette păru că-l cunoaște. Poate că era un coleg.

Poate că vroia să-l vadă pe șef. Tory tot nu reuși să vadă fața bărbatului, dar nu arăta ca un client. Era îm-

brăcat într-o pereche de pantaloni albi din doc, pătați cu vopsea, un tricou albastru uzat, iar în picioare avea pantofi roși. Părul negru ce-i trecea de guler era puțin cam lung ca să nu lase impresia de neîngrijire. Era înalt și bine făcut. Musculatura puternică a umerilor și picioarelor dovedea că era un bărbat capabil de muncă fizică ; de fapt, linia de sudoare care pătase tricoul între omoplați era dovada că tocmai făcuse un efort extenuant.

— *Mais certainement, si vous voulez.*

Cu aceste cuvinte, primele pe care Tory reușise să le audă și să le înțeleagă, secretara se ridică de pe scaunul ei și dispăru în biroul din spate, închizând ușa în urma ei. Care va să zică, Luc Devereux nu era chiar așa de inabordabil atunci când se dorea abordat !

Bărbatul se întoarse și se uită la Tory fără curiozitate — o privire leneșă pe care și-o întoarse imediat. Își scoase din buzunar un pachet de Gitanes și-și trase o țigară din el. Apoi se încruntă și începu să se scotocească după un chibrit. Găsi unul din lemn, și-l aprinse pe unghia degetului mare, apoi își făcu mâinile căuș ca să aprindă țigara și în tot acest timp continuă s-o privească pe Tory. Flacăra chibriului pâlpâi peste o privire încruntată și o cicatrice adâncă.

Tory îl privi și se întrebă...

Cu expresia aceea crunță și cu cicatricea de pe față, numai ușor de abordat nu arăta. Vechea rană lăsase un semn palid și zimțat care brăzda obrazul de la tâmpla lată, pe lângă ochi și peste un pomete proeminent. Era cea mai izbitoare trăsătură pe o față dură și frumoasă. Tory nu putu să nu observe că era un bărbat extrem de atrăgător, în floarea vârstei. Cicatricea nu-i diminua câtuși de puțin trăsăturile întunecate și frumoase ; de fapt, dacă n-ar fi avut-o, ar fi fost chiar mult prea fermecător. Îi conferea în același timp un aspect extrem de tulburător, primejdios și misterios. Exact tipul de bărbat cu care evitase întotdeauna să se încurce.

— Vorbești englezește ? izbucni ea.

Își ridică privirea ca s-o întâlnească pe a ei. Ochii lui erau de culoarea gri a granitului și aveau o căutătură grea și indispusă care parcă spunea că văzuse multe la viața ei. Erau ochii unui bărbat versat. Din expresia lor, Tory își dădu seama că el o măsura din cap până-n pi-

cioare, așa cum îl măsurase și ea, făcând acele aprecieri pe care le făceau de obicei femeile și bărbații ori de câte ori întâlneau o persoană de sex opus. Însă ea fusese aceea care făcuse primul pas așa că, în timp ce el o examina pe-ndelete cu răceală, nu putu, pe bună dreptate să numească insolentă atitudinea lui. Tory nu era obișnuită cu acest fel de evaluări, de aceea se simți profund ulburată.

Se lămuri în privința culorii ochilor ei, erau căprui, ba chiar îi remarcă dintr-o privire și inelarul fără verighetă. Continuă s-o cântărească îndelung, de parcă i-ar fi apreciat înălțimea, greutatea și, de asemenea, încă vreo câteva alte amănunte. Nu păru să fie excesiv de impresionat. Tory nici nu se așteptase la așa ceva, căci n-avea prea multă încredere în farmecele ei. Cu toate acestea, examinarea lui meditativă îi dădu câțiva fiori. Conștiința sexualității era o senzație pe care reușise de câțiva ani să și-o reprime și fu tulburată să constate că mai putea încă s-o resimtă atât de puternic.

— Da, vorbesc, zise el după un moment.

— Ești american ? îl întrebă ea uimită de accentul pe care-l avea.

— Te miră ? contracară el. Unii oameni lucrează cu adevărat și în străinătate.

Pentru încă un moment se uitară unul la celălalt, fiecare gândindu-se la câte ceva. Ei îi veni în minte că el s-ar putea să creadă că vrea să-l agațe. Existau, în aceste vremuri libere, multe femei care nu ezitau să-i abordeze pe bărbați, mai cu seamă pe cei de genul lui. Și chiar dacă trăia în demodata Bretagne, tot trebuie să se fi confruntat din când în când cu așa ceva. Tory zâmbi într-un fel care ei i se păru doar prietenos.

— E minunat să întâlnești un confrate american, zise ea.

— Presupun că ești din Midwest, domnișoară...

Vroia să-i afle numele. Tory ezită cu stângăcie înainte de a i-l spune.

— Smith. Ah... Jane Smith.

Trebuise să se gândească pentru a-și reaminti numele pe care-l dăduse mai înainte. Nu se prea pricepea să mintă și de aceea schimbă imediat subiectul, cu părerea de rău că din nou își bâlbâise numele. Nu vroia să-i

spună că e din Colorado, ceea ce pentru ea nu însemna Midwest, așa că se grăbi să continue.

— Mi-e teamă că eu nu-ți prea recunosc accentul.

Era într-adevăr american, dar avea și o tentă britanică.

La auzul numelui de Jane Smith își ridicase sarcastic o sprânceană întunecată, dar fără să facă nici o remarcă. Totuși, chiar și atât însemna un comentariu de-ajuns.

— Am cam colindat lumea, răspunse el calm.

— Hoinar ? Cred că ai stat o vreme și în Anglia.

— Da.

Nu-i spuse cât stătuse acolo.

Vorbea și arăta ca un aventurier, unul dintre aceia care au cutreierat pământul în căutare de slujbe, fapt care explica și prezența lui în acest loc. Tot nu se putea hotărî încă din ce parte a Americii provenea.

— Accentul dumitale este cumva din zona Coastei de Est ? întrebă ea încet. Din New England ?

— Probabil. Acolo am locuit cea mai mare parte a timpului.

— Unde ?

— Sunt prea multe locuri ca să stau să ți le înșir. Unul dintre ele a fost Cambridge, Massachusetts, unde am petrecut câțiva ani. Am studiat fizica.

Ea scoase un sunet ușor de surpriză.

— Credeam că lucrezi aici ! Mă așteptam să fii un constructor de bărci sau poate un fel de marinar.

Oare își irosise atâta efort cu o persoană care nu știa absolut nimic despre Luc Devereux ?

— Sunt marinar și constructor de bărci și chiar lucrez aici. Ca să fiu mai explicit, sunt proiectant de iahturi. La facultate am învățat printre altele și hidraulica — legile care guvernează apa și mișcările valurilor. Ca să faci artă, îți mai trebuie și oarecare știință.

Tory se relaxă puțin. Deci chiar lucra pentru Saint-Cloud & Fils. Merita să continue conversația. Se străduia să poarte în continuare o discuție oarecare, pentru că nu se putea repezi pur și simplu să pună întrebările pe care le dorea și remarcă :

— La început am crezut că ești unul dintre muncitorii necalificați.

— Nu evistă nici un muncitor necalificat. Nu sunt singurul cu studii superioare tehnice.

— Nu, presupun că nu.

Până acum conversația nu păru să se desfășoare prea bine. Încă o mai privea cu ochii aceia reci, ascunși enigmatic în spatele genelor negre, de parcă s-ar fi gândit dacă merita sau nu să aprofundeze această cunoștință. Și totuși, nu fusese prea darnic în ceea ce priveau informațiile referitoare la el. Se hotărî că era timpul să schimbe subiectul discuției în caz că avea să reapară secretara.

— ...și dumneata speri să-l vezi pe Luc ?

Reușise. Folosindu-i numele mic spera c-o să dea lovitura.

— Nu chiar. Am nevoie de niște schițe. Annette știe unde sunt.

— Activitatea în șantier nu e prea tumultoasă. Mă întreb de ce este atât de ocupat Luc ?

— Dimpotrivă. Toată luna asta a fost foarte agitată. Avem un client grec care trebuie să-și ridice comanda în câteva zile.

Observă că el nu pretindea că șeful lui nu era acolo.

— Agitați toată luna doar pentru barca aia de afară ?

— Barca aceea de cinci milioane de dolari, o corectă el sec. Nu prea te pricepi la iahturi, nu-i așa ?

— Absolut deloc, zise ea repede, dorind să revină la discuția dinainte. Se uită fix către ușă. Prin geamul mat văzu umbra femeii, care se mișca de parcă schimba cu cineva ultimele cuvinte. Secretara putea ieși de acolo în orice moment. Tory se lamentă cam patetic.

— Îl aștept pe Luc de-o grămadă de timp.

— Am observat. Făcu un gest către fereasta din spatele ei. Tot intrând și ieșind din cabina iahtului, ți-am zărit capul prin geam.

Tory zâmbi din nou, de data asta și mai încurajator.

— Scorpia de secretară zice că nu-i înăuntru, dar n-o cred. Poate că ar fi trebuit să renunț și să-l sun acasă pe Luc... ah, la noiba. N-are numărul trecut în cartea de telefoane, nu-i așa ?

— Dacă nu-l are trecut și dacă îl cunoști atât de bine, nu ți l-ar fi dat chiar el ? o încolți bărbatul, ochii lui de granit întunecându-i-se disprețuitori. Știa că-i descoperise trucul.

Ah, la naiba. Oare avea să fie și el tot ca un zid ? Tory își înclină capul într-o parte, încercând să imite cât îi stătea în putință un flirt.

— Mi l-a dat, dar știi cum se întâmplă. Mi-a scris numărul pe un pachet de țigări.

— Chiar așa ?

Arăta atât de uimit, încât ea nu putu decât să tragă concluzia că Luc Devereux nu fuma.

— ...am făcut greșeala să arunc pachetul după ce l-am terminat. Se întâmplă cumva să-i știi numărul ?

Bărbatul o studie cu o insolență rece, colțul gurii sale aspre mișcându-i-se batjocoritor. Tacticile ei nu-l înșelaseră, Tory știa asta, dar spera în continuare. Îi oferi cel mai fermecător zâmbet, acela pe care-l ținuse ascuns de la căsătoria ei scurtă și dezastruoasă ce-o învățase în cel mai dureros mod cu putință că în farmecul ei și în intențiile bărbaților nu trebuie să se încreadă.

El își plecă ochii către gâtul ei chiar ceva mai jos.

— Aș putea să te ajut, rosti el tărăgănat, dacă...

Secretara alese acel moment crucial ca să iasă din birou cu un sul îngrijit de schițe. I le înmână cu un zâmbet plăcut pe față și se așeză înapoi pe scaunul ei turnant. Tory era gata să plângă de umilință.

— *Merci mille fois*, Annette.

— *Ça va* ? întrebă Annette.

— *Comme ci comme ça*, zise bărbatul ridicând din umeri.

Tory înțelesese toate acele cuvinte. Mulțumesc mult de tot. Cum merge ? Așa și așa. O conversație nu foarte edificatoare.

Apoi bărbatul vorbi în engleză.

— Uite ce se întâmplă, Annette, această tânără doamnă este foarte nerăbdătoare să-l vadă fără întârziere pe Luc. Este sau nu înăuntru ?

— Domnișoara crede că am mințit-o ?

— Într-adevăr. De ce n-o lași să intre în birou ca să se convingă singură ?

Annette ezită, apoi ridică din umeri.

— Cum dorești, zise ea.

Bărbatul se îndreptă către ieșire, încă o dată la fel de hotărât. Tory, se ridicase deja în picioare, cu îngrozitoarea bănuială că așteptase degeaba atâta timp, când el se opri lângă ea.

— Vin să te iau la cină, zise el brusc. Nu era o întrebare ci o afirmație a cărei aroganță o uimi pe Tory.

Deși era destul de înaltă, fu nevoită să ridice ochii ca să-i întâlnească privirea insistentă. Acest fapt contribui la senzația de vulnerabilitate care o năpădi deodată, ca și când mii de fluturi i se zbăteau în stomac. Începu să regrete tentativa ei de flirt de mai devreme.

— Nu...

Își mușcă buza și se opri. N-ar fi întrebat-o, bănui ea, dacă nu și-ar fi făcut deja anumite calcule în privința disponibilității ei. Fără îndoială că era încă unul dintre acei masculi aroganți care credeau că se pot culca cu o femeie imediat după ce o cunoșteau. Tipul acela de bărbat puternic și extrem de viril era întotdeauna foarte sigur pe succesul lui. Până în acel moment nu păruse orbit de persoana ei, dar poate că se plictisise de femeile de prin partea locului.

— Nu pot să aștept toată ziua, îi reaminti el nerăbdător și oarecum sarcastic. Trebuie să scoatem iahtul într-o altă cursă de probă.

Aștepta răspunsul, iar ea vroia să-i spună nu. Fără să vrea, observă din nou picioarele puternice, abdomenul plat și tot corpul lui mușchiulos. Pe antrebrate avea un puf negru de păr și parcă i se păru că-l simte înțepându-i vârfurile degetelor. Își întoarse repede privirea, căci nu dorea să aibă astfel de senzații tulburătoare.

Dar putea să se descurce cu el, nu?

Trecuseră mai mult de șapte ani de când fusese înfrântă de un bărbat, iar asta se întâmplase din cauza tinereții, a vulnerabilității și de atunci rămăsese cu o dureroasă lipsă de apărare. Iar dacă Luc Devereux chiar nu era la firmă, trebuia să găsească o modalitate pentru a da de el. Deocamdată, acest bărbat părea singura posibilitate.

— Bine, zise ea, încercând să-și stăpânească ciudatele palpitații pe care nu și le putea explica. Scopul ei era să obțină informații, nu o întâlnire cu un bărbat de o masculinitate atât de periculoasă.

— Stai în Quimper?

Dădu din cap afirmativ și-i spuse numele hotelului.

— Atunci ne vedem la nouă. Am să întreb de... Jane Smith, nu-i așa? Acea scurtă pauză conținea o vagă ironie. Probabil că era foarte conștient că nu se înregistrase la hotel sub acel nume.

— Nu... ne întâlnim în hol. Nu-i păsa dacă acel bărbat știa cine era, dar putea să-i transmită Annettei numele de Victoria Allworth. Tory preferă să nu-și dezvăluie identitatea până când nu dădea cu ochii de Luc Devereux, care putea sau nu să-și amintească prenumele, dar mai mult ca sigur avea să-și amintească de Allworth.

— Stai! Nu știu cum te numești.

O salută flegmatic și ieși pe ușă.

Se opri în prag și-și întoarse capul, suficient ca Tory să-i poată observa coborârea sfidătoare a pleoapelor, zâmbetul arogant și leneș care-i luase în stăpânire buzele aspre și frumoase.

— Doe, zise el sec, John Doe.

Surâsul scurt al lui Luc Devereux dispăru de îndată ce ieși pe ușă, pașii repezi ducându-l spre cheiul unde oamenii săi îl așteptau nerăbdători. Nu-i spusese prea multe minciuni femeii, însă nici foarte multe adevăruri. Pur și simplu, nu avea timp.

O oră mai târziu, când stropii îi loveau fața, iar iahtul imens plutea cu viteză contra vântului puternic, trebuie să fi simțit o emoție intensă, emoția răsplății de la sfârșitul unei munci îndelungate depusă cu dragoste. Luc crezuse întotdeauna că ambarcațiunile pentru care își dădea osteneala erau mult mai importante pentru el decât putea fi orice femeie vreodată. Stăpânirea unei femei nu putea niciodată să înlocuiască atotputernicia mării, pentru că aceasta — măreața, frumoasa, teribila mare — era singura amantă căreia bărbatul nu-i putea fi necredincios. Bineînțeles, avea în el sânge de Saint-Cloud. Care era misterul legăturii dintre familia Saint-Cloud și mare?

Ca de obicei în timpul unei curse de probă de acest gen, cea mai mare parte a minții lui era ocupată cu elementele și performanțele iahtului și cu reglările migăloase care urmau să fie făcute după întoarcerea la țărm. Bărbatul care stătea lângă el, luându-și notițe, îi dădea din când în când comenzi privind întinderea straielor *,

* Straie — (mar.) parâmă cu care se leagă partea superioară a catargului de proră. (n. trad.)

reglarea troliurilor *, echilibrarea greementului **. Însă comenzile lui erau aproape mecanice, iar observațiile constituiau mai degrabă rezultatul unei experiențe îndelungate și al temeiniciei decât al unei concentrări pasionate. Se întâmpla pentru prima dată ca o parte din el să rămână tot la țărm, cu femeia aceea.

Știa ce trebuie să fi văzut când a trecut de ușa păzită întotdeauna cu atâta zel de Annette. Nu era nici pe departe un birou somptuos, ci doar o încăpere curată, bine luminată, cu câteva planșete și câțiva proiectanți care munceau cu sârguință. Biroul și planșeta lui aveau să fie goale.

Iar dacă Annette îi arăta și restul, avea să fie la fel de dezamăgită. Spațiul în care-și desfășura activitatea firma Saint-Cloud & Fils ocupa aproape toată clădirea, iar ieșirea dădea direct înspre chei. Un necunoscător nu avea cum să observe decât o clădire mare, curată, înaltă de 6 metri, o jumătate din ea fiind ocupată cu carcase noi pentru următoarele armături, iar cealaltă parte adăpostind rafturile depozitului și planșetele de lucru. Nu foarte mulți oameni, dar toți foarte pricepuți, lucrau cu meticulozitate și conștiinciozitate, cu atenție și fără să se grăbească. Nu e bine să te grăbești atunci când de o schimbare de-un centimetru într-o curbă depinde dacă vei câștiga sau nu cursa ori când un straî, sau un sart***, prost proiectat poate costa viața unui om.

Prin interfonul secretarei lui se putea lua legătura nu numai cu biroul din spate, dar și cu întreaga clădire. Fusese acolo când Annette îi comunicase că Jane Smith, misterioasa care-l căutase la telefon în ultimele câteva zile, își făcuse în cele din urmă apariția. Pentru că iahtul fusese pregătit pentru testare, Luc fusese toată ziua într-un du-te vino continuu. Zărise la fereastra sălii de așteptare părul acela până la umeri, neted și strălucitor și se întrebase din ce colț al trecutului său ar putea să provină. La naiba, de ce trebuia să vină tocmai azi!

* Troliu — aparat care servește la ridicarea sau la transportul unei greutăți cu ajutorul unui cablu care se înfășoară pe un cilindru rotitor. (n. trad.)

** Greement — ansamblul catargelor, vergilor, manevrelor și velelor unei nave. (n. trad.)

*** Sart — frânghie care servește la fixarea și întărirea catargelor de bordul navei. (n. trad.)

Date fiind aceste circumstanțe, ar fi trebuit să fie încântat cu gândul la seara pe care avea s-o petreacă. Acum că trecuseră câțiva ani, resursele lui vitale nu mai erau afectate de tragedia care sfâșiase mecanismul vieții lui și a tuturor celor din familia Saint-Cloud. În mod normal îi plăceau femeile și începuse să se bucure de viață în ultima vreme. Dar în momentul de față simțea doar nevoia aprigă de a se concentra și o durere de cap surdă, neliniștitoare, asemănătoare cu aceea pe care ți-o dau încercările de a-ți reaminti ceva.

Jane Smith. Mințise, bineînțeles. Și mințise când îi spusese lui Annette că-l cunoștea, căci era clar că nu-l cunoștea. La început i se păruse posibil s-o fi întâlnit cândva, nu pentru mult timp și că cicatricea o indusese în eroare. Dumnezeu știe! Stătuse destul de mult timp în America în timpul studiilor. Menționase majoritatea evenimentelor importante din viața lui, dar nici unul dintre ele n-o făcuse să tresară. Massachusetts și iahtingul nu-i spuneau nimic. Și nu știa destule lucruri despre el ca să-și dea seama de unde provine extraordinara ușurință cu care vorbea englezește, nu știa nimic despre pregătirea lui de specialitate și nu cunoștea adresa permanentă a moșiei Saint-Cloud.

Deci unde era legătura?

În afara de asta, ceva îi spuse că n-o mai văzuse pe femeia aceea până atunci. Înfățișarea ei nu era destul de strălucitoare ca să atragă privirile bărbaților, dar exista ceva chinuitor și dulce în ochii ei netulburați, mari și în gura cuminte și tremurătoare. Iar când zâmbea, toată fața i se lumina într-un fel extraordinar care o înfrumusețea și te făcea să n-o mai uiți. Bineînțeles că, dacă ar mai fi văzut cândva ochii și zâmbetul acela, i-ar fi revenit în memorie câteva frânturi — una din acele fărâme efemere care-l necăjeau și apoi se împrăștiau precum ceața, doar ca să reapară într-o formă mai substanțială și acaparatoare.

Mai rămăseseră pentru el acum doar foarte puține lucruri pe care nu și le amintea. Nu se vindecase de amnezie într-un mod miraculos, dar, cu trecerea anilor, și-a pus în ordine și reclădit treptat, și uneori cu durere, cea mai mare parte a trecutului său estompat și uitat. Publi-

citatea care însoțise tragedia familiei Saint-Cloud adăugase multă confuzie situației. Atunci când s-a aflat cât de mult urma să moștenească (construcția de iahturi reprezentând doar a suta parte), apăruseră obișnuitele șicane ce decurgeau din moartea oamenilor importanți — scrisori ciudate, false revendicări în privința averii procese civile, ba chiar și cereri în căsătorie din partea unor persoane total necunoscute. Nu-i fusese ușor să selecteze ceea ce era adevărat din trecutul său cețos, dar majoritatea acelor revendicări fuseseră înlăturate și, cu timpul, amintirile îi reveniseră aproape în totalitate. Acum numai rarecori îl mai hărțuiau unele năluci, durerile de cap erau mai puține și doar la intervale mari de timp. Însă unele fantome șterse încă mai continuau să-i tulbure gândurile. Oare americanca aceea suplă și înaltă era una dintre ele?

Presupuse că avea să descopere asta de îndată ce-i va dezvălui că el este acel Luc Devereux pe care dorea să-l vadă. Ar fi putut să procedeze imediat așa, dar azi fusese mult prea ocupat ca să-și piardă timpul cu o întrevedere ce-ar fi putut să fie dificilă. Din moment ce nu vrusese să-i spună lui Annette pentru ce-l căuta și nici să-și dezvăluie adevăratul nume, era normal că devenise suspicios și mai era, de asemenea, faptul că încercase să agațe un om cu totul și cu totul străin, când se observa cu ușurință că era genul de femeie care stătea de obicei în banca ei. Ca orice bărbat, stătu un moment si se întrebă cât de departe intenționa să meargă ca să obțină informația dorită. Ciudat, dar savură acest gând.

Ah, la naiba! Luc scrâșni din dinți când un gând neașteptat îi trecu prin minte. Să fie oare o reporteră trimisă de vreo revistă americană? Sau o autoare de editoriale care-și vinde articolele mai multor ziare concomitent? Ori poate una dintre acele comentatoare de radio în căutare de povestioare lacrimogene? Cu picanterie internațională, bineînțeles. N-ar avea nevoie să știe prea multe despre iahturi ca să facă o serie de reportaje despre urmările cursei Fastnet. Privind totul dintr-un unghi de interes uman. Tragedia foarte multor proprietari de iahturi din întreaga lume care muriseră pe mare. Ar putea la fel de bine să fie ceva din toate acestea.

Pentru un jurnalist american, Luc Devereux un putea fi altceva decât un nume pe lista de supraviețuitori.

Fastnet ...ah, Dumnezeule! Dorea ca amnezia să-i fi șters acea amintire chinuitoare. Palpitația cicatricei de la tâmpla lui Luc deveni pronunțat vizibilă când își aminti acele ape sălbatice ale mării biciuite de furtună, catargele care cădeau, punțile pline de sânge și țipetele înăbușite de vijelie. Festnet fusese o întrecere cu moartea, cursa unui iaht pe care *el* îl proiectase. Faptul că bărbații Saint-Cloud își pierduseră viețile la bordul acelui iaht însemnase un afront adus familiei care-l crescuse pe el, un văr îndepărtat și bastard, aproape ca pe unul dintre membrii ei. Dacă trebuise să uite ceva, de ce nu uitase de Fastnet?

Și totuși, acea parte din trecutul său încă îl mai ținea în ghearele sale. Poate că așa avea să fie mereu, căci tot așa le ținea și pe cele două femei din viața lui, singurele care mai rămăseseră din mărețul neam Saint-Cloud. Oare se va elibera vreodată de datoria pe care o avea față de mătușa și tânăra lui verișoară?

Simțea față de mătușa lui, Tante Marie, un sentiment slab de milă, în ciuda faptului că-i era extrem de îndatorat pentru că-l crescuse. Dacă trecutul o ținea prizonieră, poate acea închisoare și-o făcuse singură. Mătușa lui era o femeie cu o voință extraordinar de puternică, tocmai de aceea avea să supraviețuiască. Însă Aimée, scumpa, inocenta și tânăra Aimée, tremurând pe marginea prăpastiei viitorului și susținută de legătura ei cu trecutul..., de ce trebuie să fie încătușată de tragedia familiei? Era suficient că-și pierduse tatăl și fratele fără să-și piardă și libertatea. Aimée era adevărata victimă a cursei Fastnet, iar Luc simțea că față de ea are cea mai mare responsabilitate. În momentul de față existau foarte puține lucruri pe care le putea face ca să schimbe anomalia vieții tinerei lui verișoare, dar acest fapt îl tulbura nespus și constituia încă o povară a conștiinței sale încărcate.

Luc înlătură cu hotărâre gândurile îndreptate către femeile față de care avea astfel de datorii și mai dădu încă o comandă. Deocamdată, cu micile reglări pe care le făcuse toată ziua, testul era un triumf. Puțin mai târziu, când iahtul se mișca precum o pasăre mare și grațioasă în zbor

aproape că uitase de durerea de cap și apoi îi reveni, împreună cu imaginea chinuitoare a misterioasei Jane Smith.

Faptul că era ziaristă nu justifica opțiunea ei pentru o identitate falsă decât dacă avea un nume ușor de recunoscut. Dar se îndoia că asta ar fi cu putință la vârsta ei. Nu putea să aibă prea mult peste douăzeci și cinci de ani. În plus, stătea într-unul dintre cele mai mici și ca vai de lume hoteluri din Quimper, care cu greu ar fi fost ales de o femeie cu bani și succes. Să fie atunci încă o pretinsă moștenitoare a familiei Saint-Cloud ? Sau o pretendentă ? Tot ce se poate. Îi dăduse de înțeles Annettei că era vorba de unele complicații legale. O amenințare voalată, altfel spus. Mai apăruseră și alte persoane care pretinseseră că fac parte din trecutul lui sau menționaseră promisiuni care nu li se făcuseră niciodată. Amnezia lui, de care aflase multă lume, încurajase tot felul de impostori. Unii dintre ei relatau povești suficient de plauzibile, dar care nu se potriveau cu faptele cunoscute din viața lui și a celor doi Saint-Cloud morți.

Era, care va să zică, o altă impostoare. Pretenția ei că-l cunoscuse înainte confirma pur și simplu acest lucru. Bineînțeles că voia bani și spera că amenințările ei o vor ajuta să-i obțină fără să ajungă la tribunal. Dacă venea cu o pretenție adevărată, de exemplu, cu o istorie care reușea să reziste la o verificare riguroasă, abordarea ei ar fi fost mult mai directă și prezentată pe căi legale adecvate. Nu părea să fie genul de femeie care încercă să te jecmănească, dar Luc știa deja, cu părere de rău, că un chip inocent nu însemna mare lucru. O experiență amară îl învățase că fețele nevinovate ascundeau adeseori intenții murdare.

Deodată, mânia puse stăpânire pe el. Indiferent pentru ce îl căuta, s-o ia naiba pe femeia aceea ! Dacă scopul ei era să tragă foloase de pe urma nemiloaselor nenorociri ale altor oameni, atunci merita o lecție dură. Zvâcnirea din cicatricea de la tâmpla lui Luc deveni acută și-i înăspri gura transformându-i-o într-o linie subțire și periculoasă. Poate că domnișoara Jane Smith își găsise nașul în persoana domnului John Doe !

Capitolul 2

Tory tocmai ieșise din cadă când auzi un ciocănit ușor în ușa camerei de hotel. Nervii săi nu tresăltară la auzul acelui zgomot. După baia lungă voluptoasă pe care o făcuse, erau acum mult mai relaxați decât fuseseră mai devreme în ziua aceea, când descoperise că așteptarea ei la Saint-Cloud & Fils fusese în van.

Într-un hotel ca acela era puțin probabil să fie camerista, așa că putea fi turista aceea pisăloagă ce stătea în camera de viziavi, o învățătoare pensionată care călătorea de una singură și căreia nu-i plăcea câtuși de puțin solitudinea. Tory se înfășură într-un prosop uzat și se îndreptă către ușă cu un oftat de resemnare, pentru că nu vroia să se poarte urât cu o fată bătrână singuratică. Avea timp destul, nu era mai mult de ora șapte.

Își strânse prosopul deasupra sânilor și deschise ușa cu zgomot. I se tăie răsuflarea.

— Ah, Dumnezeule, zise ea holbându-se de mirare. Tu erai.

— Pot să intru ? Sau trebuie să stau pe hol, drept mulțumire că te-am ajutat să treci de scorpia de secretară ?

Întrebarea lui fu retorică, nu necesită un răspuns. Era mult mai expert decât ea în arta de a deschide ușile. Reuși să intre cu multă ușurință și fără să împingă.

Tory nu putu să protesteze folosindu-și forța, căci avea doar o singură mână liberă. Cu una trebuia să-și susțină prosopul iar cealaltă, pe care și-o ridică pentru a-l opri, îi fu apucată și sărutată cu un gest foarte puțin caracteristic americanilor. Atingerea gurii sale aspre parcă îi zdruncină o parte din simțul realității și, înainte să-și dea seama, el era deja în cameră, iar ușa închisă cu fermitate în urma lui.

Își trase cu brutalitate mâna.

— Ai ajuns... mai devreme, îngăimă ea.

I se făcu pielea găină și sângele parcă-i clocoti în vine din cauza cicatricei lui, care parcă îi arsese cu fierul roșu mâna. De isterie poate ? De ce venise cu două ore mai devreme ? Cum o găsise ?

— Vântul a început să se mai domolească.

În ochii bărbatului se citea o batjocură vigilentă, iar

pe buze avea o ironie stânjenitoare, enervantă. Știa că o făcuse să-și piardă echilibrul.

Am fost nevoiți să ne întoarcem la țărm mai repede decât prevăzusem. Și pentru că tot nu mâncasem la prânz, mi s-a părut inutil să mai întârzii cu cina.

Ochii vizitatorului scrutară încăperea. Nu făcu nici un comentariu, nu se știe dacă doar din lipsă de interes ori pentru că avea tact. Camera lui Tory era mică și murdară, singurul confort fiind oferit de o baie micuță, fără de care simți că n-ar putea să existe.

— Va trebui să pleci!

— Dacă plec, s-ar putea să nu mă mai întorc, o avertiză el înaintând și mai mult în cameră. Se sprijini de o parte a ușii de la baie și o privi fix, cu o scânteiere diabolică în ochi. Și te rog nu-mi cere să aștept afară pe hol. Nu sunt un bărbat răbdător și s-ar putea să mă decid să plec și să mănânc de unul singur.

— Nu-și permitea să-l lase să dispară: era singura ei legătură cu informația pe care o dorea.

— Nu... te rog să mă aștepți. Am să mă schimb în baie.

Dar între ea și acel micuț refugiu stătea un zid de mușchi — umerii și pieptul lui. La auzul vorbelor ei nu se dădu la o parte, așa cum s-ar fi așteptat. Își lăsase lenjeria intimă în baie și vroia să și-o pună pe ea cât mai curând posibil. Dar ezită o clipă și toate simțurile i se răzvrătiră din cauză că el nu se clintise din locul în care stătea.

În semiîntunericul sugestiv al camerei, umbrele de pe fața lui erau neliniștitoare, pentru că scoteau în evidență zâmbetul amuzat din colțul gurii sale aspre și senzuale. Înainte să intre în baie. Tory lăsase jaluzelele, deoarece fereastra ei nu dădea spre o priveliște pitorească, ci doar spre alte ferestre din apropiere. Aprinsese doar o veioză mică. Se aplecă repede să mai aprindă un bec, sperând că în felul ăsta va schimba atmosfera din cameră.

În lumina artificială a becurilor, paloarea cicatricei lui ieșea în evidență pe pielea foarte bronzată și din cauza părului negru, des. Își purta costumul și cravata cu aceeași degajare cu care mai devreme își purtase hainele sport, dar sesizai în înfățișarea lui o distincție înnăscută. Știuse că avea să fie periculos, dar nu chiar atât de

periculos. Simți cum i se înmoaie picioarele. De ce trebuia oare să fie chiar atât de al dracului de atrăgător?

Se uită nervoasă către ușa de la baie. Ocupa prea mult din spațiul pe unde să treacă ea.

— Cum... m-ai găsit?

— Am mituit o cameristă, rosti el tărăgănat, privirea fiindu-i misterioasă și sarcastică. Am observat că femeia nu ținea minte numele. Nu și-a amintit în ce cameră stă Jane Smith, dar n-a mai avut greutăți când am întrebat-o de o doamnă din America, rece, suplă, cu părul castaniu deschis și cu un zâmbet încântător pe față. Gura ta, Jane — ezită el o clipă asupra numelui — e mai puțin anonimă decât numele pe care-l porți.

Căutătura lui lungă, întunecată și arzătoare, cu care-și însoți cuvintele, o făcu să șovăie mai mult decât ar fi crezut posibil. Câteva secunde, patimi care dormiseră în ea multă vreme o făcură să se clatine pe picioare și-i trimiseră mici fiori pe șira spinării. Apoi își reaminti că bărbații făceau întotdeaauna uz de astfel de flatări, chiar și atunci când nu le luau în serios. Complimentul și privirea învăluitoare erau doar menite s-o mai înmoaie. I se mai făcuseră complimente în trecut și știa cu exactitate spre ce intenționau s-o conducă. Deveni rigidă — o reacție instinctivă, în ciuda faptului că înfățișarea ei grațioasă n-avea nevoie să fie îmbunătățită absolut deloc. Scurta și dureroasa experiență din timpul căsătoriei o învățase să nu mai acorde încrederea sa nici unui bărbat frumos, iar în anii trecuți n-avusese nici un motiv să se răzgândească în acest sens. Aprecierea scrutătoare din ochii lui nu era un compliment sincer, ci doar un fel de a-și declara intențiile pe care le avea pentru mai târziu în seara aceea.

Deocamdată nu era pregătită să-i spulbere intențiile. Își strânse și mai tare prosopul în jurul ei.

— Ar fi trebuit să-mi telefonezi de jos, zise ea încercând cu greu să-și păstreze cât mai calmi ochii căprui.

Își ridică o sprânceană întunecată.

— Cum aș fi putut să fac asta? Recepționerul n-a găsit nici o fișă pe care să fie trecută Jane Smith. Și n-am știut numărul camerei până când nu mi l-a arătat cameristă Ei, dar ai de gând să te îmbraci? Picioarelor

tale le-ar sta mai bine pe o plajă decât în cel mai bun restaurant din Quimper.

Spunându-i asta, încercă parcă s-o determine să treacă pe lângă el. Era convinsă că un prosop nu era o îmbrăcăminte suficientă pentru a o ajuta să facă față unei bariere umane atât de periculoase. Era pur și simplu mult prea riscant.

Niciodată în viața ei nu-și simțise picioarele mai dezgolite ca atunci. Conștientă de faptul că-i erau minuțios examinate, tranversă dormitorul și scotoci în dulăpiorul cu haine până când își găsi halatul. Își dori să nu fi fost din nailon subțire care, deși o acoperea perfect, se mula mult prea sugestiv pe corp. Se întoarse cu spatele și-l puse pe ea, lăsând prosopul să alunece pe podea doar după ce se acoperi și se simți în siguranță. Își legă cordonul. Nu dorea ca întâlnirea lor să degenereze într-un contact sexual, așa că avea să grăbească lucrurile cât îi va sta în putință. Trebuie să se îmbrace și să plece la restaurant cât mai repede posibil, ca să nu-și atragă ura acelui bărbat. Avea să renunțe la el îndată ce va afla ceea ce dorea.

Se întoarse și tresări când observă că se apropiase de ea.

— Înainte de a te duce să-ți fardezi fața frumoasă și curată, murmură el cu o voce răgușită, cred că ar trebui să facem cunoștință așa cum se cuvine. Îi tremura tot corpul când puse mâinile pe umerii acoperiți cu materialul mătăsos. Începu să mângâie suprafața halatului cu degetele lui puternice, atât de ușor, atât de încet și, Doamne, atât de sugestiv. Tory simți că toată carnea îi fusese sensibilizată. Vru să țipe.

— Ți-am spus. Mă numesc...

— Ssst. N-am vrut să spun asta. Mă referam la alt fel de a ne cunoaște, acela cu adevărat important.

Când își aplecă fața, pe Tory o fascinară ochii lui și mesajul cețos din ei. Dacă mai avea vreo îndoială cu privire la ceea ce aștepta de la ea până la sfârșitul serii, ochii aceia cu pleoape grele și mișcarea buzelor lui ferme și senzuale o dumiriră cu prisosință. Își întoarse capul chiar la timp. Nu făcu nici o mișcare brutală ca să-i prindă gura, dar micile sărutări cu care-i acoperi obrazul aproape c-o făcură să-și piardă echilibrul. Buzele lui desfăcute cu blândețe nu erau așa de dure cum păreau. Erau moi, calde, seducătoare și mult prea pricepute, buzele unui bărbat cu experiență vastă de viață. Închise ochii, răsuflă șovăielnică și apoi și-i deschise din nou când el îi dădu drumul fără să profite de avantajul pe care-l avea.

— Sper că n-ai nimic împotriva sărutului, murmură el cu o senzualitate catifelată în voce. Mi-ai stricat planurile pentru mai târziu.

— Noi... nu ne cunoaștem, protestă Tory cu sufletul la gură.

— Am de gând să rezolv și problema asta până trece noaptea.

Mișcarea arogantă și scurtă a gurii lui parcă îi spuse că era perfect conștient de reacția ei și bine pregătit să aștepte. Nu era de mirare faptul că luase tremurul ei drept o dovadă de victorie ori de câte ori o pretindea.

Tory își acoperi decolteul cu o mână, acolo unde alunecase nailonul și lăsase să i se vadă o parte din sân. Fugi în baie, încuie ușa și se propti de ea respirând din greu. Acum că-i cunoștea intențiile, își dădu seama că trebuia să-și fi luat o rochie cu ea. Dacă s-ar fi gândit cu luciditate, i s-ar fi părut o chestiune destul de simplă, numai că nu gândise așa. Acum era prea târziu ca să se ducă să-și aducă una. Întinse mâna cu degete tremurătoare după lenjeria intimă și-și trase pe ea acele veșminte insuficiente, dar totuși absolut necesare. Inima îi bătea puternic, palmele îi erau reci și umede, iar gâtul îi ardea în locul unde buzele lui o sărutaseră seducător și ușor.

Mai prinse puțin curaj machiindu-se. Din fericire, își ținea fardurile pe un raft de sticlă, în baie. Se tulbură când constată că îi tremura foarte tare mâna cu care-și acoperise gura. Ah, la naiba! Oare chiar nu mai învățase nimic de la nouăsprezece ani? După toate lecțiile acelea dure primite din partea lui Griff Rammell ar fi trebuit să devină imună în fața bărbaților înalți și fermecători. Cu cât erau mai atrăgători, cu atât mai mult trebuiau evitați. Toții bărbații frumoși erau la fel — luau ceea ce-și doreau și după aceea dispăreau. Așa procedase Griff cu ea, iar Luc Devereux cu Laura, sora ei. Și ambii făcuseră promisiuni pe care nu și le ținuseră.

Încercă să-și îndrepte linia rujului când el bătu ușor în ușa de la baie. Vocea lui tărăgănată, joasă și sarcastică se auzi înăbușită prin ușa ce reprezenta un fel de barieră între ei.

— Ți-am ales o rochie. Deschide ca să ți-o dau.

Consimți după o pauză scurtă și după ce-și strânse cordonul halatului. Închise repede ușa la loc. Apoi privi înspăimântată rochia pe care i-o alesese. Era, după părerea ei, doar o jumătate de rochie.

— Chestia asta mai are și o jachetă, strigă ea.

— Nu-mi place jacheta. Când ies la un restaurant, îmi place să admir priveliștea. Am văzut destul acum câteva clipe ca să-mi stârnească apetitul pentru mai mult. Vocea lui se înăspri. Pune-ți-o !

Strânse rochia între degete simțindu-se prinsă în capcană și îngrozitor de descurajată. Nu suporta să-și expună corpul în felul ăsta. Fără jacheta asortată, cu guler înalt, rochia aceea scurtă și subțire, din mătase, cafenie, nu reușea să acopere prea mult, cel puțin din jumătatea superioară a corpului. Fusta cloș, dar care totuși se lipea de picioare era absolut decentă, însă decolteul adânc era astfel croit, încât, la cea mai mică aplecare sau mișcare a corpului, să atâte privirile bărbaților. Fără un efort prea mare de imaginație îți dădeai seama că n-avea cum să poarte un sutien pe dedesubt, căci spatele era gol până la talie.

— O să-mi fie frig !

Râsul lui răgușit, semnificativ se auzi prin ușă.

— Am eu grijă de asta.

Tory își stăpâni nervii, se calmă, se gândi că-și va pune jacheta înainte de a pleca spre restaurant. Ei bine, gândi ea combativă. Mulțumea lui Dumnezeu că avea sânii mici. Era bine făcută în zona aceea, nicidecum superdotată. După ce o să-i constate lipsa de opulență, are să fie probabil plictisit. Își trase rochia pe ea, fără sutien, si-și petrecu următoarele câteva clipe uitându-se neajutorată în oglindă, cu o contrariere pur feminină. De ce nu putuse să fie măcar puțin mai lată acolo unde trebuia ? Dădu frâu liber câtorva dintre nemulțumirile ei amestecate în timp ce-și peria furioasă părul.

Își reaminti că, oricum, nu dorea să-l atragă, indiferent ce putea gândi el. Ce-și închipuia ? Că era tipul de femeie disponibilă aventurilor de-o noapte ? Probabil că ceva

de genul ăsta crezuse, căci altfel nu i-ar fi fost atât de transparente intențiile. Încă de când intrase pe ușă, nu făcuse altceva decât s-o dezbrace din priviri, luând în considerare timpul pe care-l petrecuse adresându-i amabilități — ca să nu mai vorbim că nici numele adevărate nu si le cunoșteau — erau la fel de străini ca un călător pe mare față de un trecător de pe stradă. Dar poate că asta nici nu-l deranja. Cât de greșit îi interpretase acest bărbat motivele pentru care îl acostase ! Motivele lui erau destul de evidente, așa cum erau întotdeauna intențiile bărbaților. De un lucru însă era sigură : fie că reușea, ori nu să-i smulgă informația dorită, n-avea de gând să-l mai primească în camera ei de hotel după ce luau cina.

Când ieși repede din baie, el stătea sprijinit de un perete, cu mâinile încrucișate și medita. O fracțiune de secundă crezu că zărise ceva ostil în expresia lui, dar imediat se îndreptă și admiră imaginea oferită de apariția ei.

— Sunt gata să renunț la cină, murmură el în timp ce-o măsură cu o privire arzătoare care-i demasca gândurile, arăți destul de bine pentru mine.

Știa că bărbații flatau de obicei astfel doar atunci când doreau să obțină ceva. Cu toate acestea însă o emoționă, deși nu ar fi trebuit. Se simți pe jumătate goală si complet vulnerabilă când ochii lui îi examinară linia decolteului. Încercă să stea cât mai dreaptă, o poziție care făcu materialul inadecvat să i se lipească de sâni, în loc să-i dezgolească total acele părți primejdioase. Se forță să-i ofere un zâmbet luminos și încercă să treacă pe lângă el ca să ajungă la dulap.

— Stai, îngăimă el. Vreau să mă asigur că am ales rochia cea mai potrivită.

O prinse de brațe și o forță să se întoarcă într-o parte și într-alta. Știa că nu-i poate scăpa nimic. Deși stătea foarte dreaptă, mătasea care se lipea de corpul ei îi scotea sânii în evidență cu lux de amănunte.

— Foarte apetisant, constată el cu o voce groasă.

Înainte să-i dea drumul își ridică o mână și-i atinse cu voluptate urechea — un gest seducător care dovedea cât de multe tactici intime cunoștea pentru a face o femeie să-și piardă capul. Fără să vrea, Tory se înfioră și închise ochii pentru câteva clipe. Când îi deschise, zări

apărându-i pe buze acel zâmbet deja știut. Recunoscu aroganța aceea a lui, specifică unui mascul acaparator ce-i închipuia că va avea de-a face cu o pradă ușor de cucerit.

„Dar n-o să fie așa!" își spuse Tory smucindu-se. Deși protesta din toate simțurile, Tory știa că ar fi regretat foarte curând dacă îi încuraja avansurile. Strânsoarea lui nu era puternică și reuși să se desprindă cu ușurință, mulțumită că nu recursese la tactici mai agresive.

Se îndreptă către dulap cu mișcări grăbite, dar atente și-și luă de acolo cealaltă jumătate a rochiei. Plecă de lângă dulap, își puse jacheta pe ea și se aplecă să-și aleagă o pereche de sandale elegante. Se încălță și tocmai se ridicase, când brațele lui o cuprinseră pe la spate. Scoase un strigăt, lăsă jacheta să-i cadă și se îndreptă brusc.

— Reacționezi întotdeauna atât de sălbatic? îi șopti el în păr. Apoi i-l dădu într-o parte dezgolindu-i gâtul. Mâinile lui îi mângâiară umerii goi în timp ce se aplecă s-o sărute după ureche. O cuprinse amețeala când simți atingerea degetelor lui înăsprite de zilele lungi petrecute pe mare, căldura și greutatea palmelor. Și totuși, ca și buzele, degetele lui nu erau lipsite de delicatețe. Încremenise de emoție: una din mâinile lui puternice aluneca și se insinua cu intimitate sub marginea materialului de la piept. Camera se învârtea cu ea. Libertatea nerușinată pe care și-o luase o zăpăci pe moment, iar forța lui o copleși cu totul și nu mai putu să se miște. Îi simți respirația fierbinte încălzindu-i gâtul și gura umedă întredeschisă lăsându-i urme delicate pe pielea sensibilă. După ani întregi, în care-și înfrânase orice dorință, atingerea lui intimă, cu totul nelalocul ei, o făcu să reacționeze ca un contor Geiger atunci când depistează uraniu.

În clipa aceea, în timp ce stătea încremenită de uimire, el îi mângâie sânul delicat încercând să-i aprecieze căldura și mărimea. Apoi îi atinse ușor și cu multă pricepere sfârcul, reușind să-l trezească la viață.

Deși cu oarecare întârziere, până la urmă se trezi și ea la viață. Îl apucă de mână, i-o dădu la o parte și în câteva secunde era în mijlocul camerei. Se întoarse spre el și-l privi în ochi, cu obrajii în flăcări. Ochii ei calzi

scânteiau plini de mânie. Acest bărbat arogant și sigur pe el presupusese prea multe lucruri în ceea ce o privea.

— Nu sunt ceea ce crezi, zise ea înfierbântată. Doar pentru că am acceptat să ies cu tine nu înseamnă că intenționez să mă și culc cu tine în noaptea asta. Te comporți ca un... motan în călduri!

Expresia feței lui se schimbă subtil și deveni mai periculoasă. O urmă ușoară de dispreț îi apăru pe buze.

— Știu foarte bine de ce ai acceptat să iei masa cu mine.

— Greșești!

— Crezi? Dorești informații despre Luc Devereux. Ai să te bucuri când vei auzi că sunt pregătit să ți le furnizez. E o promisiune... dar ea depinde de ce ești pregătită să-mi oferi în schimb.

— În nici un caz *așa ceva*, zise Tory ridicându-și capul într-un mod sfidător.

Câteva clipe o privi cu răceală, iar sclipirea aceea ciudată îi înăspri ochii de culoarea granitului. Când i se adresă iar, vocea lui era hotărât disprețuitoare.

— De unde știi ce doresc de la tine? Căci, fără îndoială, nu mă refer la ceea ce tu ai definit cu atâta lipsă doar pentru că tu, domnișoară Jane Smith, ai făcut pe de romantism — *așa ceva*. M-am comportat ca un motan șoricelul amuzat și ai reacționat sensibil la avansurile mele. N-am de gând să fac dragoste cu tine. Chiar dacă ai fi vrut, n-aș fi fost disponibil.

Cu fruntea sus, Tory încercă să-și ascundă sentimentele, ceea ce nu-i reușea niciodată prea bine, pentru că privirea ei expresivă o dădea de obicei de gol. Deși nu vroia ca el să reacționeze din instinct, în adâncul sufletului ei de femeie își dorea foarte tare să fie dorită. Își umezi buzele și încercă să se gândească la un răspuns potrivit. „Mă bucur că nu mă dorești? Am știut asta încă de la început? N-am reacționat în nici un fel; doar imaginația ta e de vină? Șeful tău te-a pus să te iei de mine ca să afli ce vreau?" De data asta nu indignarea, ci rușinea îi împurpură obrajii.

— Ți-ai bătut joc de mine, spuse ea până la urmă.

— Poate că da, încuviință el neîndurător.

— Probabil că ai un anumit scop.

El se duse la dulap, scoase o haină subțire de primăvară și i-o aruncă. Închise ușa dulapului trântind-o înainte

ca ea să-și poată lua de acolo jacheta. Și până să mai rostească ceva, o conduse cu forța spre ieșire, acum că renunțase la pretextul de a fi atras de ea în vreun fel.

— Hai, îi porunci el. Vom lămuri la restaurant care este scopul meu. Și s-ar putea, domnișoară Jane Smith, să fie în legătură cu al tău.

Restaurantul se afla pe una din străzile vechi din Quimper, acolo unde casele din lemn cu acoperișuri triunghiulare erau lipite una de alta, așa cum fuseseră secole de-a rândul. Dinspre grădinile cu garduri de piatră ce se aflau în apropiere răzbăteau mirosuri de azalee roșii și hortensii care îndulceau aerul plăcut al nopții. În restaurant te întâmpinau aromele rafinate ale unei excelente bucătării franțuzești. Se așezară la o masă dintr-un colț intim și nu foarte luminos, unde Lory nu se simți prea stânjenită de decolteul ei. Ce importanță avea dacă el vedea ceva ce oricum nu-și dorea ?

După ce-și băură aperitivele, deveni nefiresc de tăcută. Continuă să-și țină capul sus, dar privirea îi era plecată, în felul acesta mâinile fiind acelea pe care i le vedea și nu chipul. La naiba cu mâinile lui puternice, agile ! La naiba cu priceperea lor de a tulbura o femeie ! Să le ia naiba, pentru că-și bătuseră joc de ea !

Să-l ia și pe el naiba, căci îi dovedise că sub țesătura cicatricei lăsată de ani, vechile ei răni erau de fapt nevindecate și mai dureroase ca oricând. Și ea care crezuse că nu mai era câtuși de puțin vulnerabilă. Ce ironie ! Sub învelișul ei rece, perfect matur se ascundea încă un copil respins care dorea să plângă.

Dar femeile în toată firea, mai ales cele independente, nu plâng.

— Spune-mi ce festă anume mi-ai jucat ? întrebă ea.

— Una foarte mică — probabil mult mai mică decât cea pe care mi-ai jucat-o tu mie. Vom discuta după ce terminăm cina, da ? Refuz să vorbim înainte ; prefer să nu-mi stric pofta de mâncare.

Arborând o expresie impenetrabilă, Tory cercetă meniul prefăcându-se interesată. Dacă n-o vroia la pat, atunci ce anume vroia. Probabil că acționa în interesul lui Devereux. Și totuși, îi promisese informații. Măcar pentru motivul ăsta și tot merita să suporte acea cină.

— Să comand eu în locul tău ?

— Chiar te rog.

Alese *homar à l'Américane*, o specialitate de prin partea locului.

— Vei observa că, de fapt, nu e deloc *à l'Américaine*, spuse el după ce-i dădu chelnerului comanda.

Tory privea atentă fața de masă în timp ce el îi povestea că Armorique fusese numele vechi al provinciei Bretagne, dar că o re-numiseră așa din cauza valurilor succesive de bretoni, majoritatea celți, care populaseră acel ținut ; că unul dintre cele mai mari valuri migratoare venise o dată cu invazia anglo-saxonilor în Anglia, apoi unul și mai mare o dată cu invazia normanzilor.

— Dar probabil că totul a început cu mult înainte, pentru că cei mai vechi locuitori erau, de asemenea, celți. Se spune că au ajuns pe aici Cavalerii regelui Arthur. Îl căutau pe Sfântul Graal, al cărui duh bănuiau că se găsește în Pădurea Paimpont de lângă Rennes — o rămășiță a unei păduri mai mari în care-și făcuse sălaș Merlin. Dacă legenda conține vreun dram de adevăr, atunci înseamnă că acei cavaleri medievali au lăsat drept moștenire nume curioase precum Saint-Cloud.

— Saint-Cloud ? Ah, da — așa se numea compania care construia iahturi. E un nume straniu.

Pe Tory n-o interesau prea tare poveștile lui, dar spera să îndrepte discuția spre subiectul pe care-l avea în minte.

— Presupun că Luc Devereux a cumpărat numele de la adevărații proprietari. Când s-a întâmplat asta ?

— Nu vom vorbi despre Luc Dévereux decât mai târziu, îți amintești ? Aluzia lui fu sarcastică. Dacă te plictisește discuția despre Saint-Cloud, am să aleg alt subiect. Ce te aduce în Franța ?

— Adineauri mi-ai zis să lăsăm subiectul ăsta pentru mai târziu, ripostă Tory cu asprime.

Zâmbi amar, recunoscând că avea dreptate.

— Se pare că va trebui să așteptăm amândoi, murmură el înainte de a trece la subiecte mai puțin sensibile.

Sosi mâncarea. Pentru că Tory nu începuse să vorbească despre altceva, își continuă relatarea despre Bretagne, unde se părea că trăise ceva ani. Ținea la acei bretoni aproape mistici, a căror limbă foarte veche se asemăna mai mult cu cea velșă decât cu franceza.

Tory, păstrând o urmă de politeţe, puneă unele întrebări, dintre care majoritatea se refereau la pelerinajele locale pardon *.

Deşi cele mai importante dintre acele ceremonii religioase pline de culoare aveau loc în timpul verii, Tory avusese şansa să vadă una dintre ele de când venise în Bretagne : o procesiune solemnă, nocturnă, luminată doar de lumânări, la care participa tot satul. Văzuse costume tradiţionale, steaguri, icoane şi multe reprezentaţii în aer liber urmate de izbucniri de râsete şi voie bună. Având în vedere că era american, însoţitorul său cunoştea foarte multe lucruri despre obiceiurile şi portul localnicilor, festivalurile, legendele şi superstiţiile lor. .

— Foarte mulţi dintre sfinţii de pe aici sunt recunoscuţi de biserica de la Roma, îi explică el, dar acest fapt nu-i împiedică pe bretoni să-şi venereze idolii aşa cum se cuvine. Sunt nişte oameni foarte individualişti şi independenţi. Iar în problemele religioase — aproape mistici. Bineînţeles că de la celţi au moştenit asta.

Aceste subiecte inofensive făcură cina ceva mai suportabilă, chiar dacă totuşi continua să fie stânjenitoare. Îi vorbi despre locuri din Bretagne pe care ea le văzuse, dar şi despre unele pe care nu le văzuse — mlaştinile acoperite cu iarbă neagră şi pământurile cu coline stâncoase ; strălucitoarele plaje pentru turişti, care se întindeau înspre nord, de-a lungul Coastei de Smarald — Côte d'Emeralde ; crucile care se vedeau adesea şi a căror piatră roasă de timp stătea mărturie vechimii lor. Vorbi despre crestele acoperite cu pini şi falezele măreţe din granit mov, care caracterizau uneori ţărmul şi mai sălbatic al Atlanticului, cu mirosul pătrunzător al florilor subtropicale ce creşteau protejate de bătaia vântului. Vorbi despre iahturi şi despre cât de mult iubeau bretonii marea. Tory îl ascultă fără tragere de inimă, sperând că ar putea să-i scape şi câteva indicii referitoare la Luc Devereaux, dar şeful său fu singura persoană despre care nu scoase nici un cuvânt. Către sfârşitul cinei aduse în discuţie un subiect care o interesa mai mult.

— Cred că ai auzit de Carnac ? Seamănă cu Stonehenge, monument construit tot de celţi. Mii de megaliţi * enormi aşezaţi pe verticală au constituit probabil un fel de monument de cult ridicat în cinstea soarelui. Se numesc menhiri **. Se află la est de aici, lângă...

Tory puse cuţitul şi furculiţa deoparte. Oricum, de câtva timp nu făcuse decât să se joace cu homarul. Îşi ridică ochii, ceea ce făcuse de puţine ori de când sosiseră la restaurant şi-l surprinse privind-o cu atenţie. Terminase deja de mâncat, căci avusese mai multă poftă decât ea.

— Ştiu totul despre Carnac, zise ea într-un fel absolut descurajator.

Nu mai schimbară nici o vorbă în timp ce chelnerul grăbit le luă farfuriile şi le aduse cafelele. Nu comandaseră desert, însă Tory acceptă un lichior de căpşuni, o specialitate locală.

— Uite ce e, te superi dacă încetăm cu fleacurile astea ? Aş vrea chiar foarte mult să ştiu cum pot lua legătura cu şeful tău ? Ai de gând să-mi spui ori nu ?

— Da, îţi voi spune. Dar mai întâi, conform înţelegerii, vreau să aflu câteva lucruri despre tine. Aceleaa pe care n-am reuşit să le descopăr, Victoria Allworth, uitându-mă în paşaportul tău.

Tory deveni palidă la faţă. Care va să zică îi cotrobăise prin lucruri cât stătuse ea în baie !

— Mi-ai umblat în geantă ! îl acuză ea.

Ridică din umeri, indiferent la reacţia ei.

— Trebuia să fac ceva ca să-mi umplu timpul. Jane Smith nu era cu putinţă să aibă un trecut, însă am sentimentul că tu ai.

Îl privi cu fermitate şi adversitate. Îşi strânse pumnii lângă marginea feţei de masă, iar încheieturile degetelor i se albiră.

— Cred că am stabilit deja că Jane Smith nu prezintă nici un interes pentru John Doe.

— N-am să-ţi satisfac curiozitatea până când nu mi-o satisfaci şi tu pe a mea cât de cât.

Tory îşi stăpâni vocea.

* Pardon (fr.) — pelerinaj breton. (n. trad.)

* Megalit — nume generic dat unor blocuri mari de piatră neciopliă din epoca preistorică, ce constituiau, probabil, monumente funerare sau de cult. (n. trad.)

** Menhir — monument (funerar) megalitic, format dintr-un bloc de piatră neprelucrată înălţat vertical. (n. trad.)

— Bine, dacă trebuie, dar prefer să nu menționez nimic din trecut. Dacă vrei, pune-mi întrebări despre viața mea actuală.

— Consideră că te-am și întrebat. Poți să începi de unde vrei și să-mi spui orice.

Se pregăti să facă asta, cel puțin în parte. Nu era cine știe ce, dacă răsplata lui avea să fie o mică informație ce părea extrem de greu de obținut. Și pentru că știa deja cum o cheamă, nimic altceva din ceea ce-i transmisese lui Luc Devereux nu avea vreo importanță deosebită.

— Am tot doi părinți. Vorbesc la prezent pentru că sunt încă amândoi în viață. Se opri și-și micșoră ochii. Nu crezi că e cazul să renunțăm și la John Doe ? Ca să nu mă mai simt ca și când aș discuta cu un om perfect străin

— Termină ce-ai început, mai întâi. Termină-ți povestea și apoi am să ți-o spun și eu pe a mea. Vorbeai despre părinți. Da ?

— Sunt săraci, dar destul de cinstiți. Tata este proprietarul unui ziar care abia se vinde, dintr-un orășel mic. Mama muncește tot acolo, pentru că tata nu-și poate permite să angajeze lucrători cărora să le dea salariile care se cer. Pe sora mea și pe mine ne-au trimis în Europa ca să facem colegiul și de aceea salonul e tapetat cu acte de ipotecare, iar veranda din față cu citații... ah, Dumnezeule ! Doar nu vrei să auzi chestii de genul -ăsta, nu ? Orice om are o poveste asemănătoare.

— Nu cred. Continuă.

— N-am frați. Doar o soră. Suntem gemene, dar nu arătăm la fel. De fapt, suntem complet diferite. Ea este foarte drăguță și fragilă... iar eu ... ei, bine, hai să zicem doar că nu semănăm, deși am fost întotdeauna foarte apropiate. Are un copil, pe nepotul meu Nicholas. Ce să-ți mai spun ? Mi-ai citit în pașaport aproape toate datele esențiale. Exceptând ocupația, presupun.

— Care este ?

— Deocamdată nici una. Nu lucrez.

— Nu lucrezi ?

— Sunt geolog. Șomajul este temporar, sper. Chiar înainte să vin în Franța, am trimis câteva cereri, dar durează destul de mult până primești un răspuns. Mi-am dat demisia din ultima slujbă.

— De ce ?

Privirea ei era foarte liniștită, căci vroia ca el să audă ce va spune. Era un exercițiu de mândrie să-i aducă la cunoștință că n-ar fi fost disponibilă chiar dacă el ar fi vrut-o.

— Din cauza șefului. Era solid, blond, frumos și credea că este o mană cerească pentru femei. Nu-ți pot spune dacă femeile erau de acord cu el, căci eram singura care se afla în colțul acela mizerabil și uitat din Alaska și căreia i se putea cere părerea. Știu prea bine ce gândeam. Mă săturasem să mai tot lupt cu el și după trei ani de sâcâieli n-am mai putut suporta. Ți-am răspuns la toate întrebările ?

— Nu. De ce Dumnezeului să lucrezi într-un loc pe care în primul rând îl descrii mizerabil și uitat ? Și să rămâi acolo timp de trei ani ?

— Pentru bani, zise ea privindu-l fix în ochi. Mulți, foarte mulți bani. Primele erau mari

— Să înțeleg că-ți plac banii ? observă el, sec Ești divorțată sau celibatară convinsă.

— Acum începi să intri în trecut, zise ea cu răceală. Mai ai vreo întrebare sau continuăm cu tine ?

— Fumezi ? îi oferi o țigară.

— Nu, mulțumesc. Nu fumez. Nu mai era necesar să-și motiveze nici minciuna aceea.

Și-o aprinse pe a lui și se încruntă. Ridică privirea. Fumul albăstrui îi învăluia trăsăturile severe și frumoase, cicatricea contribuind la apariția unei încordări nervoase neplăcute pe fața lui

— Ce dorești de la Luc Devereaux ?

Îl privi fix, încercând să pară că nu vrea să se complice prea mult. La întrebarea asta n-avea de gând să-i răspundă.

— E timpul să aflu acum și eu câte ceva despre tine, zise ea după o clipă încărcată de tăcere.

Privirile lor erau prinse într-un război care abia atunci fusese declarat. Aparența politețe ascundea ostilitate, resentiment, precauție și, cel puțin în ceea ce o privea pe Tory, foarte multă tensiune sexuală latentă. Atmosfera din micul restaurant deveni plină de semnificație.

— Tocmai te-am întrebat, zise el ușor. Îți repet, domnișoară, ce dorești de la mine ?

O tăcere nesfârșită se lăsă între ei. Tory se albi la față. În cele din urmă, își puse șervetul pe masă și gestul ei avu semnificația unei renunțări calme.

— Cred că ar fi mai bine să plecăm, rosti ea cu multă prudență, înainte de a-ți trage o palmă.

CAPITOLUL 3

Veniră la restaurant cu taxiul, dar, când plecară în grabă de acolo, în fața ieșirii nu era tras nici unul. Tory începu să meargă foarte repede, fără a mai aștepta să vadă dacă putea opri vreo mașină. Comportamentul ei nu era conștient, ci stimulat de nevoia de a-și clarifica mânia oarbă ce pusese stăpânire pe ea. S-ar fi oprit dacă el n-o urma. Acum, că-l avea, nu-și putea permite să-l piardă. Dar parcă el era acela care nu intenționa oricum s-o lase să-l piardă. Mergeau amândoi în același pas, la fel de repede.

Trecură printr-o piață mare, pe străzi înguste și alei slab luminate. Abia mai observă marea catedrală Saint-Corentin, a cărui construcție neregulată și curios de nesimetrică, ce avea turlele mari, după model normand, o copleșise, o umpluse de venerație doar cu câteva zile în urmă. Abia dacă mai zări librăriile și magazinele de muzică ce erau închise, vitrinele cu faianță și alte produse din Quimper, băncile de piatră pe care nu mai stătea nimeni din cauză că era noapte. Nu știa nici pe ce cărare întortocheată hoinăreau, nici câte minute se scurseseră. În cele din urmă, i se prinse tocul de la pantof într-o piatră de pavaj spartă. Erau sub un felinar, într-un loc singuratic de lângă meterezele mari și întunecoase ale orașului vechi. Se opri și inspiră adânc aerul nopții.

O apucă de brațe și o întoarse cu fața spre el.

— N-ar fi mai bine să mă lămurești?

Tory îi răspunse în singurul mod care-i fu cu putință în clipa aceea. Furia o amuțise. Își strânse tare pumnii mici și-și exterioriză mânia înăbușită de atâția ani, lovindu-i pieptul până când începură s-o doară mâinile și brațele din cauza efortului. Avea dinții încleștați, pieptul îi

tresălta de suspine, iar lacrimile i se prelingeau pe față și-i străluceau în lumina gălbuie a felinarului. Dar nu era conștientă de nimic din toate acestea. Continua doar să-l lovească.

Și-l lovea.

Și-l lovea.

O ținu câteva clipe și o lăsă să dea în el, deși strânsoarea lui devenea tot mai puternică, pentru a-i împiedica lovturile furioase să-i cauzeze și mai multe neplăceri decât până atunci. Până la urmă îi spuse cu rigiditate:

— Sunt un om, nu zidul acela de granit. Doar până la anumite limite suport o pedeapsă fără să reacționez în vreun fel. Chiar trebuie să te opresc folosindu-mi forța?

Deodată, parcă se simți complet epuizată. Se scurseseră din ea totul: furia, puterea, chiar și o parte din disperare.

Încetă pentru că, pur și simplu, nu mai era în stare să continue. Nu mai exista strop de viață în degetele ei. Și le descleștă tremurându-i și o clipă își ținu palmele desfăcute pe sacoul lui. Apoi mâinile îi căzură pe lângă corp. Era atât de epuizată, încât abia mai reușea să se țină pe picioare, iar plămânii îi erau mult prea obosiți ca să mai poată continua să suspine. I se înmuiară îngrozitor de tare picioarele. Se clătină și simți cu disperare nevoia să se sprijine de un umăr, dar, amintindu-și al cui era acel umăr, se dădu înapoi. Zidul era chiar în spatele ei și se sprijini de el.

— Acum te simți mai bine? o întrebă el după ce o privi câteva minute. Nu încercase s-o atingă.

— Nu, răspunse ea.

Chiar și gura îi era slăbită; abia reuși să pronunțe cuvântul, îi tremurau buzele. N-o mai ușurau nici lacrimile ce i se scurgeau ușor pe obraji. Nu suporta faptul că el o vedea așa, însă nu prea avea puterea necesară să oprească acele lacrimi ce constituiau dovada slăbiciunii feminine.

Bine însă că cel puțin îi mai trecuse supărarea și-și recăpătase într-o oarecare măsură luciditatea. În lumina palidă a străzii, îi zări destul de bine fața cu cicatrice și constată că era încruntat. Își dădu seama cât de ușor i-ar fi fost să-i riposteze, dar acest gând nu-i aduse nici o tulburare alarmantă. Nu-i păsa. Nu-i provocase deja destulă durere?

Aşteptă până ce lacrimile încetară să-i mai curgă şi o privi cu atenţie, de parcă nu era prea convins că-şi revenise.

— Vrei, te rog, să-mi spui acum şi mie ce au însemnat toate astea?

Nu putu să-i răspundă imediat, pentru că nu-i veni să creadă că pusese o astfel de întrebare. Probabil că ştiuse totul din clipa în care-i văzuse paşaportul şi-i aflase numele de familie. Tot timpul cinei, chiar şi în camera de hotel ştiuse asta. Îşi dădea seama acum de ce luase taxiul până la restaurant. Probabil că Annette, secretara, îi spusese să procedeze aşa, căci altfel Tory avea să-i recunoască maşina. Îl privi plictisită, îşi umezi buzele şi încercă să deducă ce avantaje spera el să obţină. Bănui că avea să nege totul.

— Te rog, nu te mai preface, zise ea.

— Nu mă prefac. Chiar nu ştiu. Sau, dacă am ştiut vreodată, înseamnă că am uitat.

Râse slab şi melancolic, recăpătându-şi cu cinism o parte din forţe. Izbuti să se lipească dreaptă de perete sprijinindu-se doar cu o mână.

— Ai uitat? Nu pot să cred una ca asta.

— Crezi ce vrei. Totuşi, e adevărat. Dacă te uiţi mai bine la faţa mea ai să înţelegi şi motivul.

Cicatricea? O văzuse. Observase şi felul crud în care-i brăzda obrazul pornind de la rădăcina părului. Pielea era palidă, dar se vindecase de multă vreme. Chiar şi în acea lumină slabă, era trăsătura cea mai pronunţată şi specifică, pe care nu puteai să n-o remarci.

— Presupun că acum opt ani n-aveai cicatricea asta.

— Nu. Am căpătat-o ceva mai târziu.

— Şi ai de gând să motivezi totul cu amnezia ta? zise ea caustică.

— Nu încerc să motivez nimic. Îţi spun doar că, pur şi simplu, există unele lucruri pe care nu mi le amintesc.

— Şi presupun c-o să-mi spui că sora mea este unul din ele. Şi că nu-i datorezi absolut nimic?

Ezită o clipă. O suspiciune întunecată deveni evidentă datorită felului în care-şi coborî o sprânceană şi-şi încleştă gura.

— Da, răspunse el cu asprime. Asta am să-ţi spun. Crezi că mi se întâmplă pentru prima oară ca o femeie

să-mi arunce în faţă o relaţie din trecut? Dacă am cunoscut-o vreodată pe sora ta — fapt care trebuie aflat pentru satisfacţia mea personală — atunci înseamnă c-am uitat-o. Numele tău de familie nu mi-a spus absolut nimic.

Ah, Dumnezeule, ce prefăcut!

— Chiar dacă ai fi uitat, rosti ea cu o voce iritată, tremurătoare, plină de ură, scrisoarea mea putea să-ţi reamintească. Ai fi putut măcar s-o citeşti, acum doi ani când ţi-am trimis-o. Te dispreţuiesc, Luc Devereux, pentru ceea ce i-ai făcut Laurei.

Deprimarea aceea întunecată, însoţită de o uşoară ostilitate, nu-i dispăruse din priviri.

— Laura...

Repetiţia nu fu altceva decât o rostogolire meditativă a unui nume pe buzele lui, ca şi când ar fi încercat să-i numere silabele pentru a le reţine sonoritatea şi cantitatea. Tory îşi dădu seama că trebuia să fie vorba de o altă prefăcătorie de-a lui.

Se desprinse de zid şi constată că se poate susţine şi singură. Îşi vârî pumnii strânşi, adânc în buzunarele de la haină, căci nu dorea să mai fie tentată să se sprijine din nou. Mândria îi cerea să stea pe propriile-i picioare. Acestea îi tremurau încă, dar o puteau ţine. Mânia ce o copleşi iar o ajută să se mai concentreze.

— Chiar dacă ai suferit o amnezie — fapt care deocamdată trebuie aflat pentru satisfacţia *mea* personală — cum poţi fi atât de uşuratic faţă de femeile din viaţa ta? îi aruncă tăios. Mai ales atunci când femeia aceea îţi este *soţie*?

Gura lui deveni instantaneu vădit lipsită de orice fel de expresie. Îşi desprinse privirea de pe faţa lui Tory şi şi-o aţinti undeva în spatele umărului ei. Deşi acolo nu mai era nimic de văzut în afara meterezelor apropiate şi întunecoase, el parcă privea, într-adevăr, fix în depărtare. Şi cum era extrem de tăcut, Tory începu să creadă că, de fapt, poate încerca să-şi sondeze memoria în căutarea unor puncte de reper. Observă un strat uşor de sudoare pe tâmpla lui, care din cauza asta strălucea în lumina felinarului. Lângă cicatrice, un muşchi al feţei îi palpita, bătaia aceea având acelaşi ritm cu propriul ei puls.

Acum, când află cine era, mai constată şi alte lucruri în legătură cu el şi se minună de propria-i incapacitate

ce observație de până atunci. Aveau ochii cenușii, întunecați și adânci în orbite. Părul și sprâncenele negre. Asemănarea nu era prea mare, doar culoarea era aceeași. Adâncitura din bărbia lui Nicholas se transformase într-o trăsătură mult mai bărbătească, ce parcă aducea într-o oarecare măsură cu a lui.

În cele din urmă, se scuturâ și reveni cu gândurile în prezent. O privi și el pe Tory, chipul său devenind aspru și atent, chiar dacă ochii îi erau încă marcați de îngrijorare.

— Cred că ar fi bine să-mi spui ceva mai mult, adăugă el încetișor. O apucă strâns de umăr. Mergeam înapoi la hotel ? Nu e departe de aici.

Micuța cameră de hotel nu era un loc prea confortabil pentru a purta o discuție, căci printre mobile, lipsite complet de strălucire, exista doar un singur scaun. Tory, care tremura acum, rămase cu haina strânsă în jurul ei și se așeză pe el. Luc stătea în picioare. Ar fi făcut și ea la fel, dar picioarele ei nu mai puteau suporta un asemenea efort.

Stătea lângă pat, drept și încordat, cu fața brăzdată de linii stăpânite, care nu exprimau nimic.

— Nu admit că este adevărat ceea ce spui, dar sunt dispus să te ascult. Hai, povestește-mi acum despre sora ta.

— Despre soția ta, îl corectă ea cu răutate.

— N-am stabilit încă nimic în acest sens.

— Totuși, te-ai căsătorit cu ea.

— Când ?

— Aproximativ acum opt ani.

— Are vreo dovadă ? Un certificat de căsătorie ?

— Nu, din câte știu eu. Presupun că a rămas la tine.

— Nimic altceva ? Fotografii de la nuntă ?

— Știu anumite lucruri despre tine. Ești din Brest.

Se albi ușor la față.

— Nu neg faptul că m-am născut în Brest. Dar poate oricine să descopere asta, iar în plus, n-am crescut acolo. Va trebui să vii cu dovezi mai concrete, cu ceva care să-ți confirme pretențiile. Poate cu un document...

— Mai este Nicholas, îl întrerupse Tory. Oare un copil nu este o dovadă suficientă ? Ah, nu e trecut pe numele tău. Nicky știe doar că se numește Nicholas Allworth. Laura era pe atunci atât de distrusă, încât nu mai suporta să audă numele Devereux. Pe certificatul de naștere al copilului a fost trecut numele ei de fată. Și pentru că s-a născut în America, n-a fost...

— Mai precis, când s-a născut acest copil ? o întrerupse Luc tăios.

— Acum șapte ani. Cu ochii plini de furie, Tory îl provocă să nege paternitatea. S-a născut la patru luni după ce i-ai distrus viața Laurei, adăugă ea cu amărăciune.

— I-am distrus viața... ! Cuvintele explodară pur și simplu din gura lui. Se frecă după ceafă cu o mână, gestul lui dovedind în egală măsură iritare și frustare, dar în același timp îi conferi și un aer oarecum încurcat.

— Uite ce este, domnișoară Allworth, ai putea să mai reduci nițel tonul ăsta acuzator ? Mă străduiesc să-ți fiu de ajutor și să ascult ce ai de spus. Nu cred că am distrus viața nimănui.

— Negi c-ar fi posibil să te fi căsătorit cu ea ?

— Nu contest în mod categoric lucrul ăsta, pentru că există probabilități care mă depășesc. Dar nici nu recunosc. Nu intenționez să fiu dur, dar, dacă sora ta are anumite pretenții de la mine, va trebui să aibă și dovezi.

Tory țâșni în picioare. Îi venea din nou să plângă. Avea ochii strălucitori, mari și-i scânteiau de furie.

— Poate că am totuși câteva fotografii ! Când mi-ai umblat prin geantă, trebuia să te fi uitat și la ele. Vreau să-ți arăt ceva.

Pozele erau într-un compartiment de plastic al portofelului. Le găsi și le trase de acolo. Prima dată îi întinse una cu Laura — dulcica și delicata Laura — cu părul castaniu deschis răvășit de vânt și un zâmbet diafan pe chipul îmbujorat. Luc o examină pe îndelete și se încruntă.

— Este recentă ?

Îl urmărea cu atenție ca să-i observe reacția.

— Da, foarte. I-am făcut-o chiar înainte de a pleca în America. Arată aproape exact ca înainte.

— E foarte frumoasă.

— Da.

Îi dădu poza înapoi lui Tory.

— Mi-e teamă că asta nu-mi dovedește nimic. Pur și simplu, nu-mi amintesc fața ei. După care adăugă pe un ton sarcastic. Unde și cum am cunoscut-o ?

Privirea lui Tory se înăspri.

— Lângă Carnac — unde știu prea bine că ai fost.

Chipul său exprima mirarea

— Continuă. Și nu uita că n-am o memorie perfectă.

— După terminarea liceului, Laura a venit în Franța pentru a învăța limba franceză. Asta s-a întâmplat cu aproape opt ani în urmă, când avea optsprezece ani. Urma să înceapă cursurile la Sorbona, în toamna acelui an. Înainte de începerea anului universitar, și-a petrecut vacanța străbătând țara pe bicicletă, împreună cu un grup de studenți americani, cu scopul de a-și îmbunătăți cunoștințele de limbă franceză. La începutul lunii august, s-au dus cu toții să viziteze menhirii de la Carnac.

— Ar fi bine să-mi amintești câteva detalii, pretinse Luc pe un ton caustic. Iar eu ce făceam acolo?

— Navigasei, îmi aduc aminte că așa mi-a scris și trebuia să repari ceva. Ai acostat undeva prin apropiere și, pentru că erai nevoit să zăbovești câteva zile pe acolo, te-ai instalat la hanul unde stăteau și studenții. Ai intrat în vorbă cu Laura. Nici n-ar fi fost greu — căci și-ar fi exersat franceza cu oricine i-ar fi răspuns la întrebări. I-ai făcut o curte fulgerătoare. Când Laura a scris acasă despre tine, erați deja căsătoriți de câteva luni și tocmai vă terminaserăți o lungă lună de miere. Căsnicia n-a durat mult. În timp ce tu erai pe mare, Laura își petrecea mai tot timpul în apartamentul tău din Brest. Alte amănunte nu mai știu. Opt ani înseamnă o perioadă destul de lungă.

— Cu siguranță. Tonul lui deveni mucător și un pic morocănos.

— Nu-mi plac oamenii care profită de petele din memoria mea. Ce-ar fi să punem capăt acestei șarade?

— Șaradă? Dacă memoria nu te mai ajută, încearcă să-ți folosești ochii așa cum trebuie. Plină de nervi, îi vârî în mână fotografia cu Nicholas. Era un instantaneu clar, în culori, făcut de aproape. Fața lui micuță era gravă, căci Nicky nu zâmbise la aparat. Nu era un copil nefericit, ci doar ceva mai maturizat pentru vârsta lui.

Cercetă din nou expresia feței lui Luc. Oare i se părea sau chiar vedea că în jurul gurii pielea i se albise? Că buzele i se încordară, iar respirația îi deveni neregulată? Fără îndoială că se uitase destul de mult la fotografia aceea.

— Ce părere ai? îl întrebă Tory.

Așeză cu grijă poza pe pat, de unde putea în continuare s-o vadă, dacă dorea. Apoi se întoarse către Tory, cu fața impenetrabilă.

— Nu contest că n-ar exista o anumită asemănare a culorii tenului. Își alegea cuvintele cu multă grijă. Bineînțeles că va trebui să aflu mai mult. Mult mai mult. Date, locuri, fapte. Așa cum ai spus, opt ani înseamnă o perioadă destul de lungă. De ce nu se află aici chiar sora ta în persoană? Ar putea să ne ușureze aflarea adevărului.

Tory simți iarăși suferința aceea care o sufoca și durerea ce-i sfârteca inima atât de tare, încât uneori credea că ea și Laura trebuie să se fi născut legate una de alta și despărțite abia la naștere.

— Laura... n-a putut să vină. De foarte multă vreme nu se simte bine.

— Da? Atunci fotografia...? Luc se opri brusc. În orice caz, chiar dacă nu poate veni, poate cu siguranță să facă dovada câtorva fapte serioase. De pildă, locul unde a avut loc căsătoria. Ar fi un bun punct de plecare.

Tory încercă să-și stăpânească vocea.

— Imposibil. Nici măcar nu poate fi întrebată. Laura e bolnavă mintal. Acum câțiva ani... s-a desprins complet de realitate. E fericită acum aproape tot timpul, pentru că trăiește într-o lume a viselor ei. Dar uneori își recapătă brusc memoria din cauza anumitor lucruri, iar numele tău este unul din ele.

— Înțeleg.

Luc se așeză greoi pe marginea patului. Tory nu-i mai zărea fața. Își ținea capul aplecat, iar mâinile îi atârnau între genunchii pe care-și sprijinise coatele. Arăta deprimat și descurajat. Dacă Tory n-ar fi trăit atâția ani cunoscând ce-i făcuse Laurei, ar fi putut să-i fie milă de el. În schimb însă, nutrea în sufletul ei o ură rece și profundă.

— Spune-mi mai multe. Unde locuiește sora ta?

— Acum se află într-un azil, răspunse Tory. De trei ani e acolo. E foarte bine îngrijită.

— Iar băiatul?

— Părinții mei au grijă de el. N-o mai vede... pe Laura. Acum câțiva ani, când încercam să-ți dau de urmă, am vrut să-i pun câteva întrebări, dar n-am ajuns la nici un rezultat. Acum nu-l mai suportă nici pe Nicky în preajma ei, pentru că-i reînvie trecutul. Doctorii au hotărât că e mai bine să stea departe unul de celălalt.

Luc avea vocea răgușită.

— Și adică ce lucru atât de îngrozitor i-am făcut ?

— N-a vrut niciodată să-mi spună, pentru că era mult prea dărâmată. Probabil că totul s-a întâmplat pe neașteptate, căci era într-o stare jalnică atunci când s-o întors din Franța cu avionul. Tremura toată și era cât pe ce să sufere un colaps. Nu se gândise nici măcar să-și strângă lucrurile ori să ne anunțe că vine. S-a întors... pur și simplu, iar de atunci n-a mai fost niciodată fata dinainte

Urmară depresiunile grave, încercările de sinucidere și nenumărate zile în care stătea ghemuită de dimineața până seara, cu privirea în gol. Tory n-avea de gând să-i spună chiar totul. Încercase de câteva ori s-o convingă pe Laura să divorțeze de Luc Devereux. Dar Laura devenise isterică și violentă. În urmă cu trei ani, începură să se facă pregătiri pentru a o interna într-un azil, într-o clinică psihiatrică privată, căci era extrem de dificil ca un copil să crească într-o atmosferă atât de întristătoare. Tory acceptase slujba aceea îngrantă în Alaska pentru a achita cheltuielile. Fusese o adevărată binecuvântare când Laura, ajutată de tranchilizante și de o îngrijire psihiatrică de calitate, se retrăsese în, cele din urmă, într-o lume ireală în care trăia acum aproape tot timpul. O lume în care era fericită.

— Presupun că ai venit la mine ca să-ți ofer ajutor financiar.

Îi venea nespus de greu să admită asta, dar era nevoită

— Da. Îngrijirea Laurei costă destul de mult și s-ar putea să nu mai obțin o altă slujbă de teren. Voi accepta orice când mă voi întoarce în America, dar e posibil să nu mai fiu plătită la fel de bine ca în Alaska.

— Deci din cauza asta ai lucrat acolo !

— Da.

— Parcă spuneai ceva despre o scrisoare pe care mi-ai trimis-o.

Cuvintele lui o făcură să-și reamintească totul, iar mânia pe care și-o reprimase în ultimele câteva clipe începuse să revină

— Ți-am scris acum doi ani. Fie că ai avut sau nu amnezie, oricum nu-mi dau seama cum ai putut să ignori scrisoarea aceea.

— Bine, dar nici măcar n-am văzut-o, explică el. Avocații mei se ocupă întotdeauna de pretențiile mai absurde, fără să mi le mai arate.

— Absurde ! Cred că ești...

— Am primit numeroase scrisori în ultimii ani, interveni el cu vocea aspră. Nu doar pe a ta. Când am suferit accidentul... am avut doi morți în familie. Și s-a făcut multă publicitate. Presa a relatat pe larg despre amnezia pe care o suferisem. Multe persoane au încercat să profite de asta, iar câteva încă mai încearcă. Sunt nevoit să mă asigur că nu ești una din ele.

Tory își ținu respirația.

— După tot ce ți-am spus, cum poți...

Se uită fix la ea, cu privirea grea.

— Pentru că așa trebuie ! adăugă el tăios. De unde să știu ce-i adevărat și ce nu-i din tot ceea ce mi-ai spus ? Câți copii de pe pământul ăsta nu au ochii cenușii și părul negru ? Câte ziare n-or fi făcut cunoscută povestea celor doi Saint-Cloud și cât nu s-o fi scris despre averea pe care am moștenit-o după moartea lor ?

— N-am citit nici un ziar ! strigă ea. Nu auzisem în viața mea de familia Saint Cloud până cu puțin timp în urmă și, cu siguranță, habar n-am că sunt morți — oricear fi ei ! Am crezut că acesta era doar numele firmei constructoare de iahturi !

Ura ce-i pâlpâia în priviri dispăru, făcând loc unui aer de resemnare.

— Familia Saint-Cloud este renumită în Bretagne. Eu sunt o rudă îndepărtată de-a lor și, pentru că părinții mei muriseră, m-au crescut ca pe un membru al familiei Presupun că, într-adevăr, nu cunoșteai nimic despre legătura asta, căci altfel ai fi știut unde să mă găsești.

Vocea lui părea ușor obosită. Își duse mâna la cap și cu un gest scurt își apăsă tâmplele.

— Cu toate acestea, am nevoie de dovezi. Trebuie să știu al cui este copilul.

— Deci continui să negi că ești tatăl lui Nicky !

Îi răspunse apoi pe un ton la fel de prudent.

— Sunt absolut sigur că nu e copilul meu, dar am de gând să cercetez toate posibilitățile. Ești mulțumită ?

— Cu alte cuvinte, dacă nu-ți aduc dovezi nu mă vei ajuta !

— N-am zis că n o să te ajut ! Dacă am vreo responsabilitate, mi-o voi asuma. Dar trebuie mai întâi să aflu care-mi sunt responsabilitățile ! Nu te-ai gândit niciodată că s-ar putea să fie vorba și de o greșeală ? Luc este un nume destul de comun și nici Devereux nu e tocmai unic.

Din lungile ei cercetări, Tory aflase adevărul acestor spuse. Căutase și încercase la toate persoanele cu numele Devereux din Brest, Quimper și de prin alte locuri, fără să ajungă la nici un rezultat favorabil.

— E posibil ca sora ta să se fi căsătorit cu cineva și ca acela chiar să fi purtat acest nume. Dar se pare că ți-a povestit foarte puțin și nimic din ceea ce-ai afirmat până acum nu mă convinge că e vorba despre mine. Nu știai nimic despre casa, familia și legătura mea de rudenie cu familia Saint-Cloud. ..Aruncă o privire către fotografia de pe pat, o privire nepăsătoare ce părea că ignoră importanța acesteia. Și dacă sora ta s-a căsăt orit cu alt bărbat ?

Tory n-avea de gând să admită acea posibilitate. Existau prea multe coincidențe : avocații din Brest, ocupația care avea legătură cu marea, culoarea ochilor și a părului lui, chiar și descrierea oricât de succintă pe care i-o făcuse în scrisori. Toate acestea se potriveau. Portretul câtor bărbați din Bretagne, cu numele de Luc Devereux, s-ar fi potrivit cu cel al soțului Laurei ? Cu siguranță, doar unul singur.

Luc continuă.

— Dacă sora ta nu poate da informații, atunci vei fi nevoită chiar tu să faci asta. Trebuie să știi câte ceva despre acest presupus mariaj. Scrisori mai vechi, adrese. Și pentru că se pare că a avut loc în Bretagne, trebuie să fi fost înregistrat undeva. Cu indiciile pe care le ai, vom putea să începem niște cercetări săptămâna viitoare. Până atunci nu am timp.

— Iar eu n-am timp după aceea, protestă Tory cu disperare. Duminică plec.

— Nu se poate. Era o decizie scurtă și concisă. Oare chiar aștepti de la mine să mărturisesc ceva ce n-am făcut doar pentru că o străină oarecare îmi pretinde asta ? Trebuie să stai aici până când lămurim situația. Presupun că n-o să dureze mai mult de câteva săptămâni.

Tory se prăbuși înapoi pe scaun simțindu-se complet învinsă și descurajată. Ajunsese până aici doar ca să constate că reușita eforturior ei era îngrozitor de departe. La un moment dat, în timpul conversației, admise că amnezia de care-i vorbise nu era doar un simplu pretext. Confirmarea acestui fapt i-o dăduse bunăvoința lui Luc de a începe investigațiile. Așa stând lucrurile, recunoștea, chiar și în silă, că nevoia lui de a vedea anumite dovezi era îndreptățită și că fotografia unui copil ce-i semăna întrucâtva nu constituia o probă suficientă.

Ce cumplită festă îi jucase soarta adăugând lipsei ei de dovezi golurile de memorie ale lui Luc Devereux ! Dacă nu se plăteau taxele, într-o lună de zile Laura avea să fie scoasă din sanatoriu. Ceea ce-i va îngreuna ei situația, dar și mai mult pe cea a lui Nicholas. Tory nu putea risca să-și irosească și mai mult timp în Bretagne doar ca Luc Devereux să ajungă la concluzia la care ea însăși ajunsese deja de multă vreme : într-un timp scurt nu se putea obține nici o dovadă. Pe lângă toate acestea, nu avea bani ca să-și permită să mai stea. Cheltuise compensația pentru concediere ca să vină în Franța și, pur și simplu, nu-i mai rămăseseră suficienți bani pentru a-și plăti în continuare camera la acel jalnic hotel, iar lui Luc Devereux nu-i putea cere un împrumut.

— Aș rămâne, spuse ea, dar trebuie să mă întorc în țară și să continui să umblu după o slujbă.

— Dacă nu vrei să mă ajuți să găsim probe, asta înseamnă că nu ești foarte convinsă că eu sunt bărbatul respectiv, constată el cu calm.

Tory își întoarse ochii către el și-și ațintì privirea ostilă într-a lui.

— Ah nu, sunt foarte convinsă de asta, dar n-am speranța, că voi găsi vreo dovadă de orice fel. Recunosc, am făcut deja numeroase cercetări. Am scris autorităților și multe altele de genul ăsta. Nu cred că v-ați căsătorit în

Franța. Tu și Laura erați la acea dată plecați într-o croazieră cu iahtul.

— Dacă... această căsătorie a fost ruptă cu atât de multă vreme în urmă, e posibil să fi avut loc și un divorț. Ce bărbat și-ar dori să rămână legat de o femeie un timp atât de îndelungat fără să facă ceva și să rezolve situația? Poate că din cauza asta sora ta devenea isterică ori de câte ori se pomenea despre divorț?

— Sau poate că, pur și simplu, ai părăsit-o pentru altă femeie și nu-ți faci probleme în privința formalităților! Asta ar fi putut s-o facă și mai isterică. Dacă ai plecat de lângă ea atunci când era gravidă în luna a cincea, s-ar putea ca tocmai ăsta să fi fost motivul pentru care a părăsit Franța cu primul avion.

Luc medită câteva clipe la cele spuse de ea.

— Oricine ar fi acel bărbat, zise el cu o inflexiune deliberată a vocii, poate că s-a ocupat singur de divorț.

— Imposibil! Dacă făceai așa, tribunalul i-ar fi trimis Laurei o înștiințare oarecare. Nu făcuse niciodată un secret din trecutul *ei*. Știai mai mult ca sigur adresa noastră de acasă, pentru că, pe vremea aceea, i-ai trimis toate lucrurile pe care le-a lăsat în Franța, fără să adaugi nici măcar un bilețel. Și în plus, dacă ai fi divorțat, n-ar fi aflat și avocații tăi? Totuși, acum doi ani mi-au spus pur și simplu, că nu avusese loc nici o căsătorie și au contestat orice obligație financiară. Mi-au adus la cunoștință că, în cazul în care aveam de gând să insist în problema asta, va trebui să-mi susțin pretențiile pe căi legale și cu documentație adecvată. N-am mers mai departe, pentru că știam că nu puteam dovedi nimic.

— Și de aceea ai venit să mă vezi în persoană.

— Da, răspunse Tory disprețuindu-i sarcasmul, dar simțindu-se deodată prea dezamagită ca să mai reacționeze în vreun fel. Mă gândeam că tu vei ști răspunsurile referitoare la trecut. Sperasem că ar fi posibil să dorești să mă ajuți, chiar și în cazul în care n-aș fi putut să te dau în judecată.

— Doar pentru că am un suflet bun.

— Uite ce este, nu cred că are vreun rost să continuăm, zise ea epuizată. Aș fi putut să-mi dau seama că n-o să ai atâta conștiință ca să mă ajuți. Înțeleg foarte

bine că mi-am pus prea multe speranțe în această călătorie în Franța.

Luc o examina cu un aer meditativ.

— Mi-e teamă că acum nu te mai pot lăsa să pleci.

— Dar nici nu mă poți împiedica. Trebuie neapărat să mă întorc în America și să-mi găsesc o slujbă.

— Nu pricepi că e la fel de necesar și pentru mine să aflu aceste răspunsuri? Avea vocea răgușită. Sunt sigur că nu m-am însurat cu sora ta, dar aș vrea să aflu cine a făcut asta. Dacă există pe undeva un certificat de căsătorie pe care e trecut numele meu...

Își scurtă deodată vorbele, devenind aspru și vorbind ca un om de afaceri.

— Presupun că motivul refuzului tău de a mai rămâne vre legătură cu plata hotelului. Nu mă ofer să ți-l achit, căci nu doresc să fiu refuzat. Cu toate acestea, insist să mai stai în Franța. Săptămâna asta sunt foarte ocupat, dar duminică voi fi liber — deci chiar în ziua în care, oricum, intenționezi să plătești hotelul și să pleci. Vin să te iau duminică la prânz. Te muți la mine acasă, unde vei sta până când aflăm adevărul.

Lui Tory îi reveni în minte unele din scenele petrecute înainte de cină. Singurul lucru la care nu se gândise în ultimele trei ore fusese atracția magnetică exercitată de Luc Devereux. Acum însă amintirea aceasta îi reveni în plină forță. Temându-se de emoțiile ei viitoare, își înclină capul și-și privi fix genunchii, conștientă iarăși de reacția stârnită în ea de singurul bărbat din lume față de care n-ar trebui să se simtă atrasă. Se bucură că era pe scaun, căci doar singur acest gând îi provoca fiori în tot corpul

Se uită din nou către el și-l văzu cu privirea întunecată și enigmatică ațintită spre ea. O înspăimântă constatarea că tot mai simțea atracția aceea electrică, chiar și împotriva rațiunii și motivelor ei. Strânse cu nervozitate gulerul hainei și simți cum se albește la față. Poate că se simțea mult atrasă de el acum, pentru că-i legase cumva acel asalt al ei, sălbatic și violent, când se repezise la el, eliberându-se de atâtea sentimente reprimate de prea multă vreme.

În momentul acela, Tory uită cu desăvârșire problemele Laurei și nevoia disperată de a ieși dintr-o criză financiară.

— Nu... pot, spuse, ea scuturându-și capul.

— Trebuie, îi ripostă el categoric și despotic. Te îngrijorezi că vei locui la mine acasă ? N-ai de ce. La Château d'Ys vei găsi numai femei.

— Châteou... Dii — Și ?

Crezu că n-auzise bine numele. Dix, poate, cuvântul franțuzesc care însemna zece.

Îi spuse cum se pronunță.

— Două femei din familia mea locuiesc la Château d'Ys. Tante Marie, mătușa mea, doamna Saint-Cloud, și tânăra ei fiică, Aimée. Mai sunt și servitorii. Am o locuință a mea în castel, complet separată de a celorlalți. Chiar și așa, lui Tory i se părea prea aproape și asta n-o încânta. Prefer să nu-i dezvălui mătușii motivul venirii tale, dar voi încerca să găsesc o poveste plauzibilă. Am să te sun ca să ți-o spun până duminică.

Tory încă mai șovăia, îngrozită de gândul unei permanente apropieri căreia nu știa sigur dacă o să-i poată face față. Îi zise cu vocea tremurătoare :

— Uite ce este, nu cred că e nevoie să mai stau. Fie că-mi place, fie că nu, deocamdată trebuie să mă încred în integritatea ta. Am să scriu tot ce știu și am să las totul pe mâinile tale. Poate că vei angaja niște detectivi. Chiar dacă te hotărești să fii de ajutor sau nu, și...

— E o chestiune oarecum urgentă, mademoiselle, o întrerupse el tăios, pronunțând formula galică de adresare cu un accent străin...

— Crezi că ești singura persoană care are nevoie să-și dezlege șaradele trecutului ? Trebuie să aflu, la fel cum și tu trebuie să afli. Nu e vorba doar de chestiunea căsătoriei. Dacă acest copil, Nicholas, are vreo pretenție...

— Nu mă refeream la nici o pretenție în privința averii, protestă Tory, aplecându-se încordată. Nu vreau decât ajutor pentru Laura.

— Dacă vrei asta, va trebui să mă ajuți, ripostă el cu îndârjire.

O cercetă pe Tory încă un moment, de parcă ar fi vrut să arate că în mintea sa luase deja o hotărâre. În cele din urmă, îi făcu o propunere pe un ton tăios.

— Rămâi pentru vreo două săptămâni și ajută-mă să aflu adevărul. În schimb, am să-ți acopăr toate cheltuielile cu sora ta pe o perioadă de..., hai să zicem, trei luni. Asta i modalitatea mea de a-ți răsplăti serviciile, să n-o iei drept o recunoaștere a îndatoririlor mele.

Tory simți o imensă ușurare. Taxele achitate pe trei luni făceau să merite riscul unor colaborări apropiate

— Atunci, am să rămân. Dar nu poți fi atât de sigur că nu ești însurat cu Laura dacă...

Îi reteză vorbele.

— Nu înțelegi în ce situație mă aflu ? Legal sau nu, acest copil poate fi... Se întrerupse, în mod sigur refuzând să adauge „al meu", căci asta ar fi însemnat recunoașterea posibilității de a fi tată. Mai există o problemă, una foarte importantă, care ar fi trebuit să-ți treacă prin minte.. Ce se întâmplă în cazul în care am de gând să mă căsătoresc ?

— Să te căsătorești ? Tory se albi la față și repetă cuvântul cu o voce slabă. Dar, dacă n-ai divorțat niciodată, îți va fi imposibil să te recăsătorești ! Ar însemna bigamie !

Avea fața impenetrabilă ca o mască.

— Te rog, nu-ți îngreuna comentariile. Vorbele tale sugerează că am mai fost căsătorit, iar eu nu recunosc așa ceva. Cealaltă afirmație este exactă. Sunt burlac — se opri ca să dea cuvintelor lui accentul necesar — dar nu unul convins. N-am plănuit să rămân așa pentru totdeauna. Dacă numele meu este trecut pe vreun certificat de căsătorie, trebuie neapărat să aflu dacă am fost sau nu însurat.

— Ai fost, repetă Tory cu încăpățânare, obținând din partea lui doar o privire supărată.

Luc se ridică în picioare, nerăbdător să plece.

— Am să-i transmit mătușii să te aștepte duminică, îi zise el concis.

Tory încuviință din cap și, în timp ce el se îndrepta către ușă, se ridică în picioare, enervată pe ea însăși pentru că se simțea atât de atrasă de el. Chiar și după ce plecase din cameră, nu-i trebui decât să închidă ochii ca să-i poată reveni în minte tulburările pricinuite de statura lui suplă și puternică. Își reaminti cum mâinile lui îi mângâiaseră sânul și cum o sărutase cu buzele între-

deschise. Se dispreţui pentru acele amintiri. De ce permisese să se întâmple toate acele lucruri înainte de a afla cine era ?

Neliniştea unor nepoftite impulsuri sexuale se confrunta cu ura ei îndelung nutrită, şi Tory rămase neliniştită şi distrusă multă vreme după plecarea lui Luc. Beligeranţa de care dăduse dovadă în seara aceea n-o caracteriza în mod normal, dar de ani de zile tensiunile ei interioare fuseseră canalizate doar într-o singură direcţie. Numele Luc Devereux ajunsese să fie un blestem pentru ea. Urându-l atât de mult, cum era totuşi posibil să încerce reacţii aşa de tulburătoare doar la simpla amintire a atingerii lui ?

Abia douăzeci de minute mai târziu, când dădu cuvertura de pe pat la o parte, îşi dădu seama că-i luase fotografia cu Nicholas.

Deci el trebuie să fie acel Luc Devereux în cauză, chiar dacă negase cu tărie acest lucru. Mânia puse din nou stăpânire pe ea, dominându-i celelalte sentimente, iar valul intens şi instantaneu de dusmănie o făcu să uite atracţia ce-o simţise faţă de el. Să-l ia naiba pe viermele ăsta!

Nu se îndoise nici o secundă de identitatea lui ! Pur şi simplu, era cu neputinţă să mai existe un alt bărbat cu numele Luc Devereux... un bărbat cu ochii cenuşiu închis şi părul negru ...un bărbat care putea înfiora o femeie doar printr-o simplă atingere, doar cu un surâs şi o privire arzătoare.

CAPITOLUL 4

Tory nu intenţiona să-şi irosească timpul până duminică. Acum că-l descoperise pe Luc Devereux şi avea ceva mai multe indicii referitoare la trecutul lui, putea face numeroase cercetări de teren. Aruncase de multă vreme cele câteva scrisori trimise de Laura din Bretagne şi uitase o mare parte din conţinutul acestora, dar tot mai exista speranţa că unele amănunte învăluite în ceaţă ar

putea să-i revină în minte cu puţin ajutor. Faptul că ştia mai multe lucruri despre Luc Devereux şi familia lui ar putea să-i impulsioneze memoria.

Amintise ceva despre publicitatea stârnită în trecut de accidentul său, deci un punct logic de pornire părea să-l constituie ziarele locale. Tory descoperi cu uşurinţă sediul unuia dintre ele, căci Quimper nu era un oraş prea mare. Dificultatea surveni în momentul în care Tory încercă să intre în discuţie. Franceza pe care o cunoştea nu-i era de prea mare ajutor şi nici secretara nu ştia prea bine engleza. Dar nici alţi câţiva angajaţi ce se aflau prin preajmă uitându-se curioşi.

La auzul numelui Luc Devereux privirile oamenilor rămâneau complet goale, însă secretara recunoscu numele Sant Cloud destul de repede. Cu toate acestea, părea reticentă în privinţa furnizării informaţiilor. Tory încercă să transmită că dorea să discute cu cineva, cu un reporter, de exemplu, care cunoştea povestea familiei.

— Ei morţi, îi comunică femeia, găsindu-şi câteva cuvinte englezeşti pe care le ştia. *Ils sont morts, tous morts.* Înţelegi ? Murit. Adăugase câteva cuvinte toate în franceză, pe care Tory nu le înţelese.

Situaţia părea că se găseşte într-un impas. După vreo alte câteva încercări, Tory se întoarse să plece, dându-şi seama că ar fi trebuit să-şi aducă un dicţionar francez. Era pe punctul de-a ieşi din birou, când fu oprită de vocea unui bărbat.

— Vă interesaţi de familia Saint-Cloud, domnişoară ? S-ar putea să vă ajut eu.

Era cu puţin mai tânăr decât Tory, avea doar vreo douăzeci şi ceva de ani. Era subţirel, plăcut şi politicos. Costumul lui albastru deschis, ca pentru afaceri, nu era chiar vestimentaţia potrivită unui reporter, dar văzându-l atât de tânăr crezu că e unul dintre ei.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, zise ea răsuflând uşurată. Da, am o mare nevoie de ajutor.

— Mi-e teamă, domnişoară, că ajutorul meu nu poate fi cel pe care-l doriţi. Acest jurnal, acest... ziar nu va difuza informaţii despre familia Saint-Cloud decât cu acordul proprietarului, adică al editorului. Vorbea englezeşte repede, dar nu la perfecţie şi avea un fel cam bizar şi învechit de a-şi alege cuvintele. Iată ce vi se va spune la

birou. Secretara nu vă poate ajuta, domnișoară Totuși, dacă doriți să aflați mai mult și dacă-mi veți spune și motivul...

Nu-i putea dezvălui adevărul motiv.

— Am fost invitată să locuiesc vreo două săptămâni la această familie. Știu atât de puține lucruri despre ei, încât m-am gândit...

Păru că-i sporise atenția.

— Să locuiești la ei ? Vă duceți să stați în viztă la Château d'ys ?

— Da, de ce ?

Dacă știa unde locuiau, însemna că trebuie să cunoască multe detalii despre familia lor. Se entuziasmase și el, iar pe față i se citea curiozitatea. Speranțele lui Tory începură să crească.

— Pentru două săptămâni ? o întrebă el.

Ce anume făcea ca vocea lui să devină mai intensă și să vibreze în ea interesul, uimirea și surpriza ?

— Da.

O apucă de braț, ca și când n-ar fi avut nici cea mai mică intenție s-o lase să-i scape. Era posibil ca tocmai el, și nu ea, să fie acela care avea o cumplită nevoie de informații. Îi adresă câteva cuvinte secretarei și apoi adăugă către Tory :

— Veniți, haideți să plecăm de aici. Nu vreau să fim întrebați, n'est-ce pas ? Știu o cafenea micuță, dar liniștită. Vom discuta acolo, da ?

Cafeneaua era într-adevăr o *crêperie* nu foarte scumpă, închisă încă, pentru că nu se făcuse ora prânzului. Doar partea de pe trotuar era deschisă. Era o zi caldă și scaunele de afară erau ocupate de câțiva clienți îmbrăcați cu haine de lucru ce-și pierdeau vremea în fața unor sticle cu Muscadet, o băutură specifică zonei, și urmăreau cu privirea trecătorii care nu se grăbeau. În soarele nedezmorțit al dimineții, această scenă părea tipic franțuzească, însă Tory nu era obișnuită să vadă oameni bând la acea oră matinală. Refuză vinul, preferând cafeaua. Pentru el, tânărul comandă Chouchenn, un *mied* * preparat după o rețetă veche, celtică.

De undeva de la o distanță oarecare, din curtea unei școli

* Mied — hidromel — băutură alcoolică obținută prin fermentarea mierii. (n. trad.)

probabil, răzbăteau acorduri specifice de *binion* * cimpoiuri specifice provinciei Bretagne. Erau, fără îndoială, elevii care exersau pentru concert. Deși lui Tory i se spusese numele acelui instrument muzical care emitea sunete tânguitoare și ascuțite, nu era chiar foarte obișnuită să audă în Franța acele sonorități specifice. Și totuși, de ce să dețină Scoția monopolul asupra cimpoiurilor ?

Însoțitorul lui Tory alese cea mai retrasă dintre mese, aflată la umbra unei tende. Nimeni altcineva nu mai stătea în apropierea lor. Imediat după ce dădură comanda de Chouchenn și *café au lait*, tânărul se prezentă.

— Mă numesc Jacques Benoit, domnișoară. Tatăl meu este proprietarul și editorul ziarului la care ați fost în această dimineață. Familiile Benoit și Saint-Cloud au fost foarte apropiate timp de mulți ani. Am cunoscut familia aceasta... cu multă vreme în urmă. Prietenia dintre noi durează de multe generații. Înțelegeți bine că știu lucruri pe care nu le puteți afla de la nici o altă persoană. Pot să vă ajut... probabil.

Ezită doar foarte puțin înaintea ultimului cuvânt. Se prezentă și Tory, sperând că n-o va întreba motivul pentru care fusese invitată la Château d'ys. Însă, din nefericire, tocmai asta făcu.

— Luc Devereux m-a invitat, zise ea.

Spre ușurarea lui Tory, răspunsul păru să-l satisfacă pe tânăr. De fapt, păru chiar să-l mulțumească foarte mult. Fața lui slabă stărui.

— Sunteți prietenă cu Luc ?

— Da, răspunse Tory cu prudență.

Nu putea să-i spună că era cumnata lui, fără să stârnească curiozitatea asupra unor lucruri despre care nu putea discuta.

Jacques Benoit o privi cu satisfacție, trăgând singur concluziile. Din fericire, n-o întrebă de ce Luc nu-i spusese mai mult despre familia Saint-Cloud.

— Atunci cred că-i sunteți o prietenă bună. Luc nu v-ar fi invitat să-i cunoașteți familia dacă nu i-ați fi fost cu adevărat o prietenă bună. *C'est bon* ! Este exact așa cum am sperat.

Spre norocul ei, chiar în acel moment sosi chelnerul cu băuturile comandate. Tory nu se sinchisi să rectifice gre-

* Binion (fr) — cimpoi. (n. trad.)

școala tânărului. Dăduse peste ceea ce părea o sursă de informații și n-avea de gând s-o piardă.

— Am să vă vorbesc despre familia Saint-Cloud, domnișoară, dar aș dori și eu o favoare în schimb. Aș vrea să transmiteți un mesaj din partea mea și apoi răspunsul, de asemenea, se înțelege. Poate că, dacă e cum sper, vor urma și alte mesaje. Se opri și adăugă. N-o să vă fie greu. Mesajul este pentru Aimée Saint-Cloud, fiica doamnei Saint-Cloud, da ?

Tory nu-și putea imagina decât o idilă de tinerețe încurajată de familie

— Nu sunt sigură, spuse ea cu prudență.

Amestecându-se într-o problemă delicată, își putea periclita propria poziție față de familia Saint-Cloud și nu era pregătită să facă asta.

Jacques se aplecă peste masă insistent.

— Sper, domnișoară, să-i transmiteți lui Aimée complimentele mele. Nu mi se permite s-o văd. Da, vă mărturisesc deschis. Dar motivul nu-l înțeleg. Când s-a întâmplat nenorocirea în familia Saint-Cloud, micul nostru ziar a avut grijă să-și arate respect față de ei. Puteam publica unele lucruri, dar n-am făcut-o. Credeți-mă, nu le-am adus nici o ofensă. În momentele cele mai dureroase, doar familia Benoit era primită la Château d'ys. *D'ailleurs*, înainte de asta, în timpul în care Aimée era doar o copilă, am văzut-o foarte des. Tatăl meu spunea mereu în glumă că, într-o bună zi, casa Saint-Cloud se va uni cu casa Benoit. Eu unul, disprețuiam pe atunci acest gând, căci micuța Aimée era foarte tânără. Doar un copil. Însă, acum două luni, am privit-o din nou și am văzut-o cu alți ochi...

Se opri, oftă din greu și continuă :

— Câțiva ani am fost plecat să studiez la Sorbona și n-am mai văzut-o pe micuția Aimée. Apoi, acum două luni, de ziua ei, părinții mei sau dus la Château d'ys cu un cadou. Eu nu eram așteptat, dar m-am dus. Când sunt cu ai mei, mi se permite să trec dincolo de poartă. Din ziua aceea nu mi s-a mai permis s-o văd pe Aimée, iar părinții mei nu mai sunt bineveniți la Château d'ys. De ce? Pentru că i-am zâmbit și mi-a zâmbit ? Nu mi se răspunde la scrisori. Nu mi se dă nici o explicație. Aimée este cea care nu vrea să-mi răspundă sau mama ei ? Trebuie neapărat să aflu. Dacă Aimée refuză să mă vadă, voi accepta situația, pentru că sunt obligat. Dar dacă nu... *eh bien* mesajul

pe care mi-l aduceți va fi elocvent. *Je vous en prie.* Vă cer chiar așa de mult ? Aimée este aproape o femeie matură și aș dori să aflu părerea ei, nu a mamei sale.

— Ce vârstă are ?

— Doar șaptesprezece ani, dar trăiți cu adevărat poate chiar mai puțin. Vă destăinui acest lucru, pentru că-l veți constata singură. A fost izolată de lume. Château d'ys se află între peninsula Crozon și Pointe du Raz, locul în care extremitatea provinciei Bretagne se afundă mult în Atlantic. Acolo coasta e sălbatică, falezele înalte, iar marea puternică. Domeniul este înconjurat de ziduri. Aimée nu întâlnește nici o persoană de vârsta ei. Iar *la gou ernante* .. guvernanta este în permanență în preajma ei. Din cauza asta mi-e greu să aflu care sunt sentimentele lui Aimée. Nu înțelegeți că trebuie să știu, mai ales când nici măcar mâinile noastre nu s-au atins, ci am comunicat doar din priviri ? Credeți-mă, intențiile mele sunt curate. În familia mea toate lucrurile se fac pe îndelete, într-un mod foarte tradițional. Dacă Aimie n-are nimic să-mi transmită, atunci va asigur că n-am s-o mai deranjez și voi încerca... să-mi vindec simțămintele. Vă implor, domnișoară.

Sinceritatea lui era emoționată și reieșea că sigur Jacques Benoit nu se purtase cu Aimée Saint-Cloud într-un fel care să deranjeze chiar și pe cea mai vigilentă mamă, cum părea să fie doamna Saint-Cloud. Un singur mesaj nu însemna o rugăminte prea mare. Impresionată de starea în care se găsea, Tory acceptă cerința lui.

— Dar e posibil să-mi fie și mie dificil să intru în vorbă cu ea între patru ochi, zise Tory.

— Veți găsi o cale !

Jacques Bertoit se lăsă pe spate în scaunul său, arătând profund ușurat.

— Acum, ce anume doriți să aflați ? Vă împărtășesc sentimentele, domnișoară, căci le înțeleg. Știu că Luc vă va spune foarte puțin, căci sunt multe lucruri despre care nu vrea să vorbească... incluzând aici, spre nefericirea mea, și fata care-mi este așa de dragă. *Eh bien*, cu ce să încep ?

— Poți începe cu legătura exactă de rudenie dintre ei și familie, sugeră Tory.

Jacques începu să-și respecte partea lui din înțelegere cu un testament.

— Familia Saint-Cloud l-a crescut pe Luc ca pe propriul lor fiu. Și tatăl lui Luc fusese un Saint-Cloud, un

văr îndepărtat, căpitan de vas. A murit pe mare, înainte de nașterea lui Luc. Nu s-a căsătorit cu mama lui Luc pe care o chema Devereux. Despre mamă... cel mai bine e să vorbim mai puțin. Era o femeie din Brest, portul în care acostează navigatorii francezi... și unde uneori se mai distrează. Râse într-o oarecare măsură jenat de propria-i glumă. E nevoie să spun mai mult ? Când familia Saint-Cloud s-a oferit să-i ia copilul, l-a abandonat cu bucurie. Poate chiar cu ușurare, căci nu o ducea prea bine și ar fi fost dificil pentru o femeie de condiția ei să păstreze un copil. Luc a crescut la Château d'ys. Este un Saint-Cloud în toate privințele, doar că poartă alt nume.

— Acum câțiva ani s-a petrecut un fel de tragedie în familia Saint-Cloud, insinuă Tory cu vocea slabă. Despre ce-a fost vorba :

— Ah, da, domnișoară, o mare tragedie. Nu doar pentru familia Saint-Cloud, dar și pentru mulți alți navigatori de iahturi din întreaga lume. A avut loc Admiral's Cup Race of England. Pentru a obține cupa trebuie să iei parte la cinci întreceri, una dintre ele fiind cunoscută sub denumirea de Fastnet, pentru că așa se numește stânca din Marea Irlandei, unde bărcile trebuia să întoarcă. Fără îndoială că ați auzit de Fastnet, nu-i așa ?

— Nu sunt sigură. Lui Tory nu-i stârnea decât o amintire vagă, ceva în legătură cu un dezastru. N-a fost pe prima pagină acum câțiva ani ?

— Da, domnișoară. De la Fastnet are Luc cicatricea. Și tot în acea cursă au murit ultimii bărbați Saint-Cloud, împreună cu mulți navigatori din întreaga lume... americani, francezi, englezi. A fost o furtună pe Marea Irlandei, neașteptată și înspăimântătoare, cu valuri cam atât de mari — și-i arătă o clădire cu cinci etaje. Bărbații au fost răniți, bărcile scufundate, catargele făcute praf. Și pentru toate acestea, deși n-a fost decât o dezlănțuire a naturii și a... providenței, cred că Luc se simte vinovat.

— Câți bărbați Saint-Cloud au murit în timpul cursei ?

— Doi. Bătrânul, amiralul, și fiul său.

— Amiral ?

— *Oui, mademoiselle.* Era unchiul lui Luc și soțul doamnei Saint-Cloud, pe care o veți cunoaște. Amiralul nu iubea afacerile, dar iubea foarte mult marea. Avea o funcție înaltă în marina franceză. Când datoria nu-l chema pe mare, era acolo pentru distracție.

— Iar fiul ? Era și el tot în marină ?

— Armand Saint-Cloud ? Armand, nu, nu era un om al mării. Avea minte ascuțită de afacerist.

Jacques se gândi un moment ca să-și clarifice relația.

— Deși cu foarte mulți ani mai mare decât ea, Armand era fratele lui Aimée. Diferența de vârstă dintre cei doi Saint-Cloud era de douăzeci de ani. Nu-i ceva prea ciudat. Doamna Saint-Cloud s-a căsătorit de foarte tânără. Și în plus, domnișoară, amiralul pleca întotdeauna foarte mult pe mare. Din cauza absențelor lui îndelungate n-au mai avut alți copii în afara celor doi.

Pe Tory o interesa familia Saint-Cloud doar în măsura în care viețile lor aveau legătură cu a lui Luc.

— De ce s-ar simți Luc vinovat de moartea lor ?

— Poate, pentru că el a proiectat iahtul cu care au navigat și pentru că tot el a beneficiat de moartea lor.

— Da ?

— Amiralul a lăsat fiului său, Armand, prin testament, aproape totul, cu excepția șantierului din Quimpeer. Dar, pentru că Armand nu i-a supraviețuit, toate averea a revenit următorului descendent, bărbat. Armand n-a avut fii, deși era căsătorit de foarte mulți ani. El și soția lui n-au fost, cum se spune... binecuvântați cu nici un copil. Din cauza asta, ruda cea mai apropiată devenea Luc. Cred, domnișoară, că Luc ar fi preferat să moștenească doar șantierul și să lase tot restul femeilor Saint-Cloud. Însă amiralul fusese foarte prudent cu formularea dorințelor sale. Asigurase un venit femeilor, dar averile mari, importante urmau să rămână numai pe mâna unui bărbat.

— Înțeleg, rosti Tory cu precauție.

Jacques Benoit îl descrisese pe Luc Devereux ca pe un om cu o conștiință remarcabilă. Putea fi vorba de același Luc Devereux care-i distrusese cu atâta nepăsare viața Laurei ? Cinică, Tory se îndoi că motivele lui Luc erau atât de pure cum i le descrisese Jacques. Cu o avere în buzunar ar putea foarte ușor să pretindă că n-o vrea.

— N-au mai existat și alți membrii ? Nici un văr ?

— Nu, domnișoară. De-a lungul secolelor, prea mulți Saint-Cloud au pierit pe mare. Poate că ar trebui să dau mai multe explicații, ca să înțelegeți. Saint-Cloud este o familie foarte veche din Bretagne, o familie a mării. Deși există pământ în Bretagne, acesta nu e mănos și de aceea

majoritatea averilor bărbații le fac pe mare. Familia Saint-Cloud a fost întotdeauna foarte bogată. Au flote de pescadoare și fabrici de conservare a peștelui. În Brest se ocupă de construcția de nave pentru export, dar țin sub control și importul. Mintea lui Armand Saint-Cloud se pricepea la toate aceste treburi. Însă majoritatea bărbaților din familie s-au simțit atrași doar de mare. Aceștia s-au înrolat în marina franceză și pe vreme de război. Au fost căpitani, amirali ai flotei, chiar... ah, conducători ai marinei franceze, nu știu cuvântul englezesc. Lista e lungă și de mare onoare, continuând pe multe secole înapoi. Pentru marina Franței, Bretagne rămâne întotdeauna — își căută o sintagmă — o șiră a spinării, cred, da? Asta-i cuvântul potrivit?

— Coloană vertebrală, sugeră Tory.

— Da, coloană vertebrală. Iar din această colonă vertebrală bretonă, familia Saint-Cloud a reprezentat o parte foarte puternică. Bărbații Saint-Cloud au luptat în toate marile bătălii din istoria Franței purtate pe mare. În timpul celui de-al doilea război mondial, mulți au scăpat cu viață să vadă Franța liberă, dar mult mai mulți au murit. Amiralul — unchiul lui Luc — a supraviețuit acelui război cumplit. Ca și tatăl lui Luc, însă aceasta doar pentru câțiva ani.

Jacques se opri un moment și reflectă în fața cafelei

— Cei mai mulți dintre bărbații Saint-Cloud au murit în timp de război. Dar chiar și atunci când nu existau războaie în care să lupte, aceștia se duceau pe mare. Se distrau navigând și luând parte la întreceri cu iahturi, dar nu cu iahturi mici, cu unele mari, care să reziste pe ocean. Pe apele din jurul provinciei Bretagne au loc numeroase întreceri la care participă și echipajele altor țări, și bărbații Saint-Cloud le-au câștigat, ani de-a rândul, pe toate. Amiralul își dorea ca iahturile sale să iasă învingătoare în toate marile competiții ale lumii. Iar pentru asta, domnișoară, o îndemânare extraordinară nu este de ajuns. Îți mai trebuie și un iaht pe măsură. Din acest motiv l-a trimis pe Luc să studieze arta construirii marilor iahturi de curse. L-a trimis în America acolo unde se construiesc cele mai impunătoare astfel de ambarcațiuni.

— Știam că a urmat colegiul acolo, zise Tory. Mi-am dat seama după accentul pe care-l are, dacă nu după

alteeva. E de-a dreptul uluitor.

— Da. Dar Luc vorbea, bineînțeles, engleza din fragedă pruncie, ca toți ceilalți membrii ai familiei. La Château d'Ys guvernantele au fost întotdeauna englezoaice. Există motive ca Bretagne să însemne Mica Britanie, nu-i așa? Căci vechile legături n-au fost date uitării. Lucrurile stau la fel și în familia Benoit — deși, în Anglia, ai noștri se numesc Bennett.

Tory cerceta cu privirea trecătorii de pe stradă în timp ce încerca să se gândească la alte întrebări. Două bătrâne zbârcite treceau bocănind cu saboții lor de lemn în picioare, purtând fuste crețe demodate și bonete cu multă grijă scrobite, ca în costumul național breton. De obicei, aceste veșminte erau păstrate pentru zilele de sărbătoare și de *pardon*, dar câteva dintre femeile mai bătrâne rămăseseră credincioase costumelor vechi, disprețuindu-le pe cele mai moderne. Lui Tory i se spusese că existau mai mult de o mie de stiluri diferite de *coiffe** și că cei ce cunoșteau deosebirile dintre ele puteau recunoaște din ce sate provin femeile numai uitându-se la bonetele lor.

— Aceste bătrâne sunt din Plougâstel, o localitate de lângă Brest, explică Jacques, observând că se uită în direcția lor.

Brest — cuvântul acesta îi reaminti lui Tory un alt subiect despre care trebuia să mai afle câte ceva.

— Poți să-mi dai mai multe amănunte despre mama lui Luc?

— Nici eu nu știu mai multe, domnișoară. Știu doar că nu era o femeie... Jacques se opri, dar Tory fu convinsă că era cât pe ce să adauge „virtuoasă". Nu era o femeie prea educată. Nu mai trăiește, a murit la puțini ani după nașterea lui Luc. *Eh bien*, domnișoară, v-am satisfăcut, pentru moment, curiozitatea? Mă așteaptă treburile zilei.

— Ah! Bineînțeles.

Lui Tory i-ar fi plăcut să continue cu întrebările, dar Jacques aruncase o privire impacientată la ceas. Se ridică în picioare, apoi trase și scaunul ei într-un mod extrem de politicos. Avea manierele unui gentleman din lumea veche de pe continent, dar știa să se facă iubit

* Coiffe (fr.) — bonetă, scufie. (n. trad.)

și de tinerii din generația lui. Înainte de a se despărți îi spuse :

— A fost foarte plăcut, domnișoară. Dacă veți fi bună să luați masa împreună cu mine săptămâna aceasta, am să vă aduc scrisoarea pentru Aimée Saint-Cloud. Iar dacă mai doriți să aflați ceva, mă puteți întreba atunci.

Aranjamentul șederii lui Tory la Château d'Ys fu confirmat mai târziu în dimineața aceea, printr-un telefon. Când se întoarse la hotel, găsi un mesaj de la Luc Devereux și un cec frumușel — adică mai mult decât suficient pentru achitarea pe trei luni a sanatoriului unde se afla Laura.

De data aceasta, când sună la birou, Annette îi făcu imediat legătura. O întrerupse nervos când ea începuse să-i mulțumească pentru cec.

— M-am gândit la argumentul șederii tale la Château d'Ys, începu el. Trebuie să inventez ceva care să explice de ce trebuie să petrecem atât de mult timp împreună. Reporteră ? Nu, n-ai fi binevenită la Château d'Ys. Ceva în legătură cu iahturile ? Nu, s-ar putea să te dai de gol. O prietenă ? Mi-e teamă că nici așa nu ne putem justifica. Trebuie să fie o problemă de afaceri, căci nu doresc să mi se pună nici o întrebare referitoare la legătura precisă dintre noi.

— Deci recunoști că există una, adăugă Tory concis.

— Bineînțeles că nu. Ai cumva niște haine care să te facă să arăți sobră.

Tory răspunse afirmativ.

— Am chiar și ochelari cu rame de baga. Îi port atunci când citesc.

— Bine. Vreau să pari inteligentă.

— Credeam că și sunt, răspunse Tory caustică.

Luc râse pe înfundate, iar acel sunet slab de amuzament o făcu pe Tory să strângă și mai tare receptorul în mână.

— Nu când ești nervoasă, șopti el. Totuși, poate că m-am exprimat greșit. „Erudită" cred că e o alegere mai bună.

— Și cu ce anume ai de gând să spui că mă ocup ? întrebă Tory cu suspiciune.

— Nu m-am hotărât încă, în orice caz ceva ce nu necesită ruj, rimel sau rochii cu umeri goi. Va trebui,

deocamdată, să-ți ascunzi farmecele. Uite, trebuie să închid. Ne vedem duminică ?

După ce puse receptorul în furcă, Tory se neliniști dându-și seama că-i tremurau degetele. De ce ? Doar ajunsese deja singură la concluzia că nu era o idee rea să petreacă o vreme la Château d'Ys prezentându-se cu o înfățișare cât mai urâtă cu putință. Numai că motivele ei, trebuia să recunoască, nu coincideau cu cele ale lui Luc.

La următoarea întâlnire cu Jacques-Benoit, Tory mai află unele lucruri, dar nici unul dintre ele de importanță prea mare. Îi confirmă unele chestiuni pe care le știa deja : larga publicitate ce se făcuse în ziare cu privire la cazul familiei Saint-Cloud, atunci când se întâmplase tragedia de la Fastnet, neîncetata fascinație morbidă a presei franceze, mai cu seamă în Bretagne, falsele pretenții asupra averii. Luc Devereux n-o minți în legătură cu nici unul din aceste fapte. Nici amnezia nu fusese o minciună.

Se părea că, la fel ca toți amnezicii, își amintise întotdeauna fără dificultate lucrurile banale, întipărite în minte de la naștere și învățate în școală — limbă, obiceiuri, îndeletniciri. Îi fusese afectată doar memoria privind oameni, locuri și evenimente.

— Dar acum doar puține din toate acestea nu și le mai amintește, adăugă Jacques. La început, domnișoară, erau foarte multe. Dar atunci când revede chipurile și locurile, acestea îi reînvie încet, încet, trecutul. E ca și cum ai strânge la un loc toate piesele unui puzzle, unui... mozaic, așa se spune, nu ? Îți ia mult timp și multă concentrare. A fost extrem de dureros pentru Luc. La început avea dureri de cap, căci îi era greu să se gândească la ceea ce nu știa. Dar întotdeauna, treptat, își amintește până la urmă.

— Întotdeauna ?

— Cred că da. Deși cândva l-am auzit spunând că există lucruri pe care un bărbat ar prefera să le uite.

„E foarte convenabil — reflectă Tory cu amărăciune — mai ales când unul din acele lucruri era o soție nedorită". Dacă era adevărat ceea ce-i spusese Jacques Benoit, Luc Devereux trebuie să fi avut anumite vagi zvâcniri de memorie la vederea fotografiei cu Laura. Și totuși, pretinsese că nu-și amintea nimic. Dacă avea

într-adevăr de gând să nege cu hotărâre totul în continuare, atunci de ce se mai sinchisise să ia fotografia cu Nicholas ? La naiba. Uitase să-l întrebe asta. Cu toate acestea, poate că era mai bine că n-o făcuse. Având fotografia fiului său s-ar putea, cu timpul, să se împace cu ideea și să-i răscolească puțina conștiință ce-i mai rămăsese.

Să păstreze fotografia ! Dar după ce o luase, cum îndrăznea să mai susțină că nu el este bărbatul căutat ?

— M-am gândit foarte bine, îi zise Luc lui Tory în mașină, în drum spre Château d'Ys. Începând din acest moment vei fi expertă în hidraulică. Mișcarea apei și a valurilor. Ai absolvit de curând facultatea și ești la zi cu cele mai noi cercetări din acest dominu. Te-am reținut ca să mă ajuți la niște probleme de proiectare.

— Glumești ! Dacă cineva mi-ar pune o întrebare, n-aș fi în stare să răspund.

Tory se întoarse și-l ațintì pe Luc cu privirea, deși evitase să facă asta încă de când plecaseră din Quimper. Admirase priveliștea de la fereastră din dreapta, preferând să-și concentreze tenția asupra peisajului de pe partea aceea — petice neregulate de câmpuri pietroase unde creșteau flori sălbatice și pășteau vaci mici bretone, bălțate, pe pășunile cu iarbă rară, umbrite de câteva pâlcuri de copaci.

Luc rămase cu atenția concentrată asupra drumului, obrazul fără cicatrice fiind profilat pe un peisaj complet diferit. În timp ce Tory se uitase pe fereastră, și trecuseră pe linia șerpuită a coastei și pe lângă oceanul albastru. Insule mici se aflau răsfirate în jurul golfulețului liniștit. De-a lungul acestei părți adăpostite a litoralului, căsuțe de piatră cu acoperișuri de ardezie se cuibăreau aproape de apă, iar explozia vegetației divers colorată arăta că primăvara venise de mult în grădinile lor înconjurate de ziduri din granit. Aerul era îmbălsămat de brizele atlantice calde.

— Bineînțeles că poți, o dezaprobă el calm. Dacă ți se pun întrebări, poți răspunde cum dorești și nimeni n-o să fie mai isteț. N-ar trebui să-ți fie greu, doar ai pregătire tehnică. Oricum, altă alternativă nu există. Am informat-o deja pe mătușa mea cu ce te ocupi.

— Ah, Dumnezeule, se văită Tory.

— I-am spus că problema mea e urgentă, că necesită să lucrăm seara și de aceea trebuie neapărat să locuiești la Château d'Ys. Altfel s-ar aștepta să-ți rezervi o cameră la hotel. Dar, pentru că de obicei proiectez acasă un desen preliminar — am un birou amenajat în acest scop — explicația mea are sens. Dar mi-e teamă că această minciună trebuie să dureze.

Și Tory se temea de această năsocire. Câte seri va fi nevoită să petreacă doar în compania lui Luc Devereux ? Se uită la mâinile lui pricepute învârtind volanul mașinii și-i fu de-ajuns pentru a nutri gânduri pe care n-ar fi trebuit să le aibă. Privi acele mâini ce știau să-ți înfioare pielea și nu reuși să găsească în ea forța necesară pentru a-și desprinde ochii de la ele. Nici pantalonii subțiri din velur, strânși pe picioarele lui musculoase de atlet n-o ajutară.

— Mă pui într-o situație îngrozitoare, Luc, zise ea cu fermitate, străduindu-se să-și stăpânească agitația interioară. Și dacă mi se întâmplă să fac vreo greșeală ?

— Ai făcut una chiar acum, îi reaminti Luc pe un ton liniștit. Ai uitat că eu te-am reținut ? Va trebui să te străduiești să-ți îngropi ura, căci ea nu denotă o relație corespunzătoare între noi. Nici n-o să-mi mai spui „Luc", în timp ce eu îți voi spune „domnișoară Allworth"

Tory se simți complet dărâmată. Dacă i se adresase pe numele mic, n-o făcuse într-un mod conștient.

— Am făcut eu una ca asta ?

— Da.

— Nu mi-am... dat seama. Probabil subconștientul e de vină. Din cauza anilor în care m-am gândit la tine ca la soțul... Laurei.

— Motivul n-are nici o importanță, dar rezultatul are. Nu vreau nici o scăpare de subconștient. Soluția e una singură, cu ușurință explicată de neglijența americanilor. Am să-ți spun Victoria.

— De fapt, în general, mi se spune Tory.

— Tory ?

Meditâ o clipă, apoi râse cald și răgușit, sunetul acela înfiorându-i pielea.

— Într-un fel, oarecum ciudat, ți se potrivește mai bine. O femeie cu pumni ca ai tăi nu merită un nume de lady, ca Victoria. Abia după două zile mi-a trecut dure-

rea din piept după ce a fost ținta atacurilor tale vindicative.

— Te rog, să știi că nu sunt mândră de izbucnirile mele, zise ca cu rigiditate. Dar nici nu era pregătită să-și ceară scuze.

După câteva clipe de condus mașina în tăcere, reveni la subiectul șaradei care avea să urmeze.

— Bineînțeles, ne vom face majoritatea cercetărilor în timpul zilei. În privința asta n-avem probleme, căci Tante Marie își va imagina că te duci pe șantier. Dar nu vom fi acolo.

— Și dacă te sună peste zi ?

— N-o să facă asta, spuse Luc, pentru simplul motiv că există un singur telefon la Château d'Ys, care e încuiat în apartamentul meu. În celelalte părți ale castelului nu este instalat nici un telefon.

— Nici unul... !

— Tante Marie le-a desființat pe toate, împotriva protestelor mele, recunoscu Luc pe un ton afectat. Mătușa mea, aș putea adăuga, este o femeie cu o voință de nezdruncinat.

— Totuși, nici un elefon.

— S-ar putea să pară un pic bizar, dar Tante Marie are motivele ei, bine întemeiate.

Nici un telefon ! Nu-i de mirare că Jacques Benoit nu reușise să ia legătura cu Aimée Saint-Cloud. Să fie oare din cauză că mama fetei încearcă să împiedice orice fel de contact cu bărbații tineri ? Tory avu ferma convingere că așa stăteau lucrurile, un admirator care ținea foarte tare să vorbească cu o fată își va dori în mod sigur să încerce prin telefon. Dintr-odată, Tory se bucură nespus de mult că acceptase rugămintea lui Jacques. Trasând astfel de îngrădiri unei adolescente, mai ales în acele vremuri, părea o metodă categoric învechită, medievală.

— De ce n-ai numărul trecut în cartea de telefon ?

— Primeam tot felul de telefoane ciudate și prefer s-o las pe Annette să se ocupe de treburile astea. Oricine mă cunoaște suficient de bine, îmi știe și numărul de acasă.

Iritată de curiozitate, Tory ar fi putut să pună mai multe întrebări referitoare la familia Saint-Cloud, dar Luc intrase deja în alte probleme.

— Pentru că luna ce vine nu voi avea prea multe pe cap la serviciu, vom încerca să străbatem locurile pe unde a trecut Laura în timpul... căsătoriei. Mica lui ezitare îi dădu de înțeles că nu era pregătit deocamdată să admită nici o relație trecută, legală ori nu, cu Laura. Carnac, de pildă, căci acolo se presupune că m-am întâlnit cu sora ta. Brest, bineînțeles. Și orice alte locuri care-ți trec prin minte.

— Am încercat. Poate, dacă ne-am uita mai atent pe o hartă, o să mi se aprindă vreun beculeț.

— Cel puțin ăsta e un punct de unde putem porni. Mai conduse o vreme în liniște, apoi întrebă ca din întâmplare. Bell-Île îți spune ceva ?

— Nu prea. E o insulă, nu-i așa ?

Se încruntă, ca și când nu-i plăcuse răspunsul primit și apoi schimbă imediat subiectul.

— S-ar putea să fiu nevoit să te las uneori în Quimper, în zilele în care am afaceri serioase de încheiat la birou. Din fericire, la fel ca orice altă activitate întreprinsă de un Saint-Cloud, compania beneficiază de un personal extraordinar, așa că, după ce clienții mei greci își vor lua iahtul, voi avea foarte mult timp liber. În mare, activitatea mea se limitează la partea de proiectare. Vor mai fi câteva zile pe care le vei petrece de una singură, atunci când va trebui să prezidez niște întruniri pentru alte concerne Saint-Cloud.

— Am auzit că sunt destul de multe.

— Da, dar fiecare din ele își are propriul personal de conducere. De mulți ani familia Saint-Cloud este — cum se spune în America — numărul unu în probleme de afaceri.

Se întrebă dacă nu cumva Luc regretase cuvintele seci pe care le rostise, chiar în clipa în care-i ieșiseră din gură — căci acestea puteau fi interpretate ca o referire la moartea celor doi bărbați Saint-Cloud.

Se încruntă ușor, apoi chipul i se împietri ca o mască — o expresie pe care putea deja să i-o recunoască. Constatase până atunci că Luc își afișa expresia aceea ori de câte ori dorea să-și ascundă adevăratele sentimente. În caz că avea vreunul !

Pentru scurt timp, Tory își mască ura în speranța că va smulge de la el mai multe informații.

— Am auzit că ai studiat proiectarea ambarcațiunilor doar ca să-ți mulțumești unchiul.

Încruntarea îi reveni imediat pe față.

— Cine ți-a spus așa ceva ?

— A... nu-mi amintesc. Trebuie să recunosc, m-am interesat de familia ta. Mi-ai spus destul de puțin.

— Și ce-ai mai auzit ?

Tory își ținu răsuflarea, dar nu reuși să lase impresia că nu aflase nimic.

— Povestea cu Fastnet, bineînțeles. În afară de asta, doar frânturi.

— Dacă cineva ți-a dat de înțeles că am făcut studii de proiectare a iahturilor doar ca să-mi mulțumesc unchiul, află că acel cineva s-a înșelat amarnic. Aș fi ales oricum acest domeniu. Copil fiind, îmi plăcea extrem de mult să vizitez șantierele navale din Brest și pe cele de bărci din Quimper.

După un moment, adăugă :

— Există o vorbă, domnișoară, că orice breton se naște cu marea curgându-i prin vine. Iar prin părțile noastre se mai spune că *un* Saint-Cloud se naște cu marea curgându-i prin vine. Chiar dacă nu mă cheamă așa, tot un Saint-Cloud rămân. Marea este prima mea iubire, cea mai mare și... *singura*.

Știa că în acest fel nou vroia să-i sugereze că n-ar fi fost posibil să aibă o relație serioasă cu Laura.

— Vrei să spui că marea e singura femeie din viața ta ? îl întrebă ea, în mod intenționat sarcastică.

— Nu, răspunse el, fără ca fața să-l trădeze. Au existat întotdeauna femei în viața mea — și ești pe punctul de a face cunoștință cu două dintre ele.

Coasta e sălbatică, falezele înalte, marea puternică. Descrierea aceea ar fi trebuit s-o pregătească pe Tory ca să poată înfrunta aspectul deprimant al promontoriului, dar nu se întâmplase așa, poate din cauză că se obisnuise deja cu o imagine mai blândă, mai puțin dură a provinciei Bretagne. Când Mercedesul trecu de o stâncă ce ascunsese până atunci castelul, i se tăie răsuflarea când în fața ochilor îi apărură, în toată splendoarea lor, promontoriul izbit de valuri și clădirea ce domina priveliștea. Semăna mai degrabă cu un fort medieval decât cu un *château*. Având în minte bogăția familiei Saint-Cloud și imaginile din cărți ale castelelor de pe Valea Loarei, Tory se așteptase să găsească ceva mai vesel și infinit mai elegant, chiar dacă știa bine că pe pământul sărăcăcios și mândru din Bretagne erau ridicate doar câteva edificii impunătoare.

Castelul fusese construit cu o lipsă de simetrie tipic bretonă. Nu foarte mare, acesta se înălța ca un avanpost feudal solitar ce străjuia coasta stâncoasă. Cele câteva turnuri rotunde, construite la întâmplare, scoteau în evidență severitatea acoperișului de ardezie, a zidurilor cioplite din granit și a ferestrelor înguste foarte puțin deschise. Parapetul dădea înspre mare, sugerând un fel de alee — un loc îngrozitor de plimbare într-o zi furtunoasă, reflectă Tory.

Și totuși, nu era o priveliște complet neprietenoasă. Peisajul dominat de castel avea două aspecte. Primul se constituia din grandioasele faleze ale Atlanticului, sub care se spărgeau talazurile și unde iarba ofilită era aplecată la pământ de vânt, celălalt se dovedea cu mult mai promițător. Într-un loc ferit, apărată de mărimea castelului, se afla o livadă cu meri strâmbi, dar încărcați cu flori roz târzii de primăvară. Mai jos de acea livadă adăpostită, creșteau pini, pământul devenea stâncos din nou, însă ramurile cu floricele roz ce se ridicau deasupra vechiului zid de piatră erau minunate. Poate că locul n-avea să fie atât de amenințător cum promitea la prima vedere.

— Dacă n-ai nimic împotrivă să faci câțiva pași pe jos, am să parchez mai întâi. N-are rost să te las de una singură în fața ușii. Și pentru că încă mai consider castelul drept căminul mătușii mele, nu-ți pot sugera să intri fără mine.

Garajul era amenajat într-o dependință de piatră, aflată nu departe de intrarea în castel. Luc parcă și, după ce Tory coborî din mașină, îi luă valizele din mâini, apucând-o strâns de braț. Fusese nevoită să-și dea părul după ureche, ca să nu-i acopere ochii și nasul, dar, deodată, vântul îi zădărnici cu sfidare acest efort.

Vântul se mai domoli când traversară curtea din față, pavată cu pietriș, și se apropiară de intrarea principală. La adăpostul clădirii aerul sărat era înmiresmat, iar lumina soarelui cam siropoasă pe cerul albastru se-

nin. Ușa — masivă, în stil gotic — era din stejar și cu multe ornamentații.

Deasupra boltei se afla un scut heraldic din piatră, al cărui desen fusese șters de timp și de aerul sărat. Tory încercă să desprindă simbolurile ce le purta și într-un târziu își aminti de ochelarii cu rame de baga. Imediat și-i puse la ochi. Taiorul de tweed cu care era îmbrăcată îi dădea o înfățișare adecvată unei savante.

Luc lăsă jos valizele ca să deschidă ușa grea și veche, o treabă ce te obliga să-ți folosești ambele mâini. Inelul de metal cu care se bătea la ușă avea formă de pește. Pe deasupra ochelarilor inutili, Tory aruncă o privire la blazonul de la intrare. Pe el era încrustat un copac și un pește neobișnuit, asemănător cu inelul. După ce aflase atâtea lucruri despre familia Saint-Cloud, *acest* amănunt n-o mai surprinse. Mai erau și câteva cuvinte într-o scriere veche. Încercă să le descifreze, literă cu literă dar nu reuși.

— Presupun că ăsta-i motoul familiei, remarcă ea. E în franceza veche ?

Luc se opri tocmai când vroia să deschidă ușa.

— Nu, în dialectul breton. Etimologia este celtică.

— Ce înseamnă ?

— „Din mare ne tragem, în mare ne întoarcem".

Chipul său era lipsit aproape de orice expresie.

— Seamănă cu teoria lui Charles Darwin despre evoluția speciei umane.

— Atunci înseamnă că familia Saint-Cloud l-a anticipat cu câteva secole, remarcă Luc pe un ton sec. Cuvintele acelea se află înscrise aici încă din evul mediu. Primii Saint-Cloud au ajuns în Bretagne pe mare și cred că ei au ales acel moto și acele simboluri, pentru că au sperat că se vor întoarce într-o bună zi în țara lor de baștină. Cu timpul, au abandonat acest gând, iar cuvintele acelea au căpătat o altă semnificație.

Un servitor foarte bătrân, schimonosit de ani, îi întâmpină în hol. Arăta cu mult trecut de vârsta la care mai putea fi folositor, iar Tory avu sentimentul că doar o simplă adiere de vânt atlantic ar fi putut să-l doboare cu totul la pământ. Ochii lui apoși se luminară de zâmbet când îl văzu pe Luc. În timp ce aceștia schimbară câteva cuvinte în franceză, Tory cuprinse cu privirea un hol de

intrare mare, sumbru și răcoros din cauza pereților din piatră, groși de câțiva metri. Nici podeaua, tot din piatră, nu aducea un plus de căldură. Tapiserii și arme vechi atârnau printre sfeșnice de perete vechi și grele, acoperite de picăturile de ceară ale unor lumânări care arseseră de curând. Într-o parte a holului era o deschizătură mai mare decât o ușă, prin care se zărea o cameră imensă. Tory bănui că acolo se afla salonul castelului. Mobila protocolară se compunea dintr-o mulțime de obiecte din stejar închis la culoare, goblenuri vechi și un număr impresionant de candelabre.

Apărură și alți servitori, iar Luc îi prezentă. Nici unul nu vorbea englezește, cu excepția foarte bătrânului Émile, cel care le deschisese ușa, dar și acesta doar extrem de puțin.

— Și mai este guvernanta lui Aimée, bineînțeles, adăugă Luc, dar lipsește pentru că e duminică, iar sala de studiu e închisă toată ziua.

Sala de studiu ? Ai fi putut să crezi că Aimée era foarte tânără, doar un copil. Tory își imagină tunicile și bluzele albe, uniformele pe care le purtau copiii francezi, pe care deseori îi văzuse pe străzi.

— Émile spune că vei sta în camera verde. Te va conduce până acolo acum, înainte să te prezint mătușii. E clar că a ieșit în livadă cu Aimée.

Era o zi care-i putea scoate afară pe locuitorii unei clădiri reci din piatră, ca să stea într-un loc adăpostit.

— Ne întâlnim aici, în hol, adăugă Luc.

Tory îl urmă pe servitor pe niște scări mari care la jumătatea drumului se împărțeau în două. Dintr-un hol întunecat, pe pereții căruia atârnau și mai multe goblenuri, Émile deschise o ușă. Camera ce-i fusese destinată avea un plafon luminos, pereți tencuiți și un pat imens în stil vechi. Culoarea ce-i dădea numele provenea de la cea a draperiilor și perdelelor din jurul patului, nu de la pereți. Avea un aer la fel de medieval ca și holul de la intrare, dar, spre ușurarea lui Tory, era mai puțin răcoroasă. Focul troznea într-un șemineu mare și dădea încăperii o lumină prietenoasă.

Iar ca o binecuvântare, camera avea și o baie atașată într-o engleză imperfectă, Émile reuși să-i comunice că toaletă fusese construită cu câțiva ani în urmă, când se renovase castelul. Uitându-se mai bine însă, Tory strâmbă

din nas și fu de părere că asta trebuie să se fi întâmplat acum cincizeci de ani. Aruncă o privire rapidă în oglinda de la baie și constată că imaginea ei reflectată avea o alură potrivită, de savantă. Își îndreptă umerii și-l urmă pe Émile pe scări, pentru a se întâlni cu Luc.

Când ieșiră amândoi la soare, îi puse în mâini o planșetă cu clamă.

— Nu e decât praf în ochi, îi explică.

Tory frunzări colile atașate și observă un limbaj profesional incomprehensibil, care, deși era în engleză, putea la fel de bine să fie în chineză.

— Chiar sunt necesare toate astea ?

— Poți găsi un motiv mai bun pentru a ne petrece tot restul zilei împreună ? Cine o să vadă hârtiile astea n-o să mai îndrăznească să întrebe nimic.

Livada se afla aproape de partea adăpostită a castelului, folosind mărimea acestuia ca un paravan. Celelalte trei părți erau îngrădite de un zid înalt, din pietre neșlefuite, pe care Tory îl observase la venire. De îndată ce pătrunse, condusă de Luc, printr-o poartă mare din fier forjat care dădea spre porțiunea adăpostită, văzu că aceasta era mult mai mult decât o simplă livadă. Într-adevăr, mare parte din suprafața aceea netedă era acoperită de pomi bătrâni bine îngrijiți. Doar într-un singur loc, foarte curat și ascuns de protectoarele ziduri ale castelului, covoare de flori ofereau un buchet de culori diferite pe fundalul zidului cenușiu de granit. Nemțișori, brumărele și azalee. Toate emanau un miros puternic de mare, căci izul atotpătrunzător al îngrășămintelor din plante marine domina parfumul covorului de flori și învăluia crengile copacilor.

Sub mănuchiurile aplecate de liliac purpuriu, așezate pe niște lespezi, se găseau câteva bănci din piatră pe care razele de soare și umbrele se îngemănau perfect. Acolo stăteau două femei, cea mai în vârstă îmbrăcată în gri, iar tânăra în alb.

— Ah, ce drăguț, murmură Tory.

Se referise la grădină, dar vorbele ei s-ar fi potrivit la fel de bine și tinerei femei în alb. Aimée Saint-Cloud era cu adevărat frumoasă.

Când Luc și Tory se apropiară, cele două femei Saint-Cloud se ridicară în picioare. Luc făcu prezentările începând cu cea căreia îi spunea Tante Marie. Cu treizeci

și cinci ori patruzeci de ani în urmă, doamna Saint-Cloud s-ar putea să fi fost la fel de încântătoare ca și fiica ei, însă timpul își spusese cuvântul. Din cauza vârstei, oasele îi erau mai proeminente, părul albit, iar liniile aspre cauzate de dureri mai vechi îi lăsaseră pe chip urme de neșters. Cu toate acestea, era o femeie atrăgătoare, grațioasă, deși, într-o oarecare măsură, rigidă. Tory se întrebă dacă nu cumva între Luc și mătușa lui existau anumite rețineri, nu neapărat izvorâte din indiferență, dar cu siguranță dintr-o anumită lipsă de căldură.

— Iar ea este tânăra Aimée, spuse Luc într-un fel gentil, de parcă se referea la un copil pe jumătate nematurizat.

— Mă bucur foarte mult că te afli aici, domnișoară, rosti Aimée cu o voce caldă și tinerească. Arăta de parcă toată viața și-ar fi petrecut-o într-o grădină împrejmuită de ziduri. Avea ochi ca două anemone, părul lung și negru, gura fragedă de inocență și de feminitate netrezită la viață. Bărbia delicată, în formă de inimă, scotea în evidență un caracter încă nu la fel de puternic ca al mamei sale. Nu era de mirare că Jacques se îndrăgostise la nebunie de ea !

„Femeia tânără“ — nu constituia o caracterizare adecvată pentru Aimée, hotărî Tory. Nici cuvântul „fată“ nu era foarte corect, căci ceva anume pe chipul lui Aimée Saint-Cloud părea extrem de greu și matur, în ciuda faptului că abia împlinise șaptesprezece ani. Era pe jumătate copil, pe jumătate femeie în toată puterea cuvântului și ezita pe marginea fragilă ce-o despărțea pe ambele delimitări, de parcă prin adolescență n-ar fi trecut niciodată

Doamna Saint-Cloud arătă cu grație spre o bancă.

— Te rog, domnișoară, iartă-ne că te-am așteptat afară, dar, din pricina vântului, nu ne putem bucura în fiece zi de un astfel de soare. Așază-te o clipă și spune-mi câte ceva despre dumneata. Știu că Luc se grăbește să te pună la treabă, dar lucrurile mai pot aștepta o secundă, nu-i așa ? Ce bine de mine și Aimée că a găsit un motiv pentru a te aduce aici. Nu ne bucurăm prea des de plăcerea de a avea musafiri.

Având în vedere presupunerile pe care le făcuse în legătură cu exagerat de protectivul mod în care fusese crescută Aimée, Tory se așteptase să aibă anumite re-

zerve în privința doamnei Saint-Cloud, dar era dificil s-o mai judece acum, după ce o cunoscuse. Avea un chip mândru, trist, puternic și nu trebuia uitat faptul că viața o privase nu doar de un soț, ci și de cel care-i fusese singurul fiu. Poate că, pur și simplu, nu dorea să-i mai fie luată de lângă ea și fiica, cel puțin până când Aimée ajungea la o vârstă întrucâtva mai matură.

Tory răspunse la câteva întrebări, dar găsi că discuția evolua destul de greu din cauză că presupusa ei ocupație era la fel de misterioasă pentru ea ca și pentru toți ceilalți. Luc îndreptă conversația către așa-zisele ei acreditări.

— Va fi modestă cu gradele ei universitare, așa că am să le enumăr eu.

Așa și făcu, iar Tory rămase la fel de impresionată ca și ceilalți de recomandările în ceea ce-o privea.

— Acum face niște cercetări privind dinamica interacțiunii valurilor. Teorii extrem de avansate față de ce am studiat eu.

— Cred, domnișoară, că ești foarte devotată carierei dumitale, constată doamna Sain-Cloud. Trebuie să ne explici și nouă mai mult despre aceste... dinamici.

Tory aruncă o privire fugară către planșeta ei.

— A...

— Este ceva mult prea tehnic pentru a putea fi descris, interveni Luc.

Cu toate acestea, dădu el însuși câteva detalii reușind să-i uimească pe toți, mai puțin pe Tory. Astfel se încheie relatarea referitoare la cariera ei, cel puțin pentru momentul de față. Când discuția evoluă către chestiuni mai generale, Aimée Saint-Cloud se aplecă și ascultă cu aviditate, da parcă tânjea după noutăți din lumea exterioară. Izbucni atunci cu o întrebare despre modă.

— E adevărat că în America fetele de vârsta mea poartă blugi în permanență ? Chiar și când ies pe stradă ?

— Chiar și în Quimper, o dumiri Tory râzând uimită.

Oare viața lui Aimée fusese până într-atât de izolată ?

Doamna Saint-Cloud era vădit nemulțumită de acest subiect.

Luc întrebă :

— Îți dorești chiar așa de tare să ai blugi, Aimée ? Poate, ah, Tory ar putea să-ți cumpere o pereche din Quimper.

— Tory ? fu consternată doamna Saint-Cloud.

Deși vorbea o engleză fluentă, pronuță numele cu un evident accent străin ce sugeră nemulțumirea.

— E greu să fii prea formal în timpul unei zile de lucru, Tante Marie, explică Luc încercând s-o liniștească. Și pentru că toți ceilalți de la birou îmi spun Luc, nu-i pot pretinde domnișoarei Allworth să-mi spună domnule. Se întoarse către Tory cu o expresie ușor batjocoritoare în ochi de culoarea granitului.

— Îmi pare rău, mi-a scăpat din nou. Nu-i nimic. Cu timpul, poate am să mă obișnuiesc să-ți spun Tory.

Doamna Saint-Cloud păru satisfăcută de răspuns, dar rămase în continuare cu atenția îndreptată asupra lor. O privi pe Tory cu multă grijă și parcă încerca să ia o hotărâre.

— Atâta timp cât domnisoara înțelege, completă ea.

— Ah, mamă...

Înțelege ? Mai mult ca sigur, Tory nu înțelegea. Între cei trei existau anumiți curenți subterani care nu aveau nici un sens pentru ea : iritarea doamnei Saint-Cloud când Luc o strigase pe numele mic, exagerat de lungile explicații ale lui Luc, când nici o explicație nu-și avea rostul și expresia dărâmată de pe fața lui Aimée, de parcă ultima remarcă a mamei sale iscase o adevărată panică. Toate acestea nu făcură altceva decât s-o lase perplexă pe Tory. Ce trebuia să înțeleagă ?

— Ssst, Aimée.

Expresia doamnei Saint-Cloud deveni neîndulecată. Îi adresă fiicei sale câteva vorbe tăioase în franceză.

Aimée se domoli, plecându-și genele negre ca un evantai. Arăta un pic palidă. În mod ciudat, ca spuse :

— Îmi pare rău, Luc, îmi pare rău, într-adevăr. N-am vrut să te jignesc.

Luc se ridică nervos în picioare, de parcă tot incidentul îi lăsase un gust amar.

— N-ai pentru ce să-ți pară rău, Aimée. Tory, vino cu mine. Ne așteaptă o după-amiază încărcată. Te rog să ne scuzi, Tante Marie !

În timp ce-l urma înapoi în castel, pe Tory o frământau câteva întrebări minore. De ce considerase Aimée că-l ofensase pe Luc ? I se părea ei sau doamna Saint-Cloud nu prea-l avea la suflet pe nepotul ei ? Rețineri

și o slabă urmă de adversitate emanau din vocea ei când vorbea cu Luc, iar răceala din voce era nepotrivită, având în vedere că-l crescuse ca și pe propriul copil.

În fine, dacă nu-l simpatiza pe Luc, probabil că avea un motiv întemeiat. E posibil ca bărbatul ce i distrusese viața Laurei să fi distrus și alte vieți. Nemernicul!

CAPITOLUL 5

— Altceva nu-mi mai amintesc, spuse Tory câteva ore mai târziu cu o ură exagerată. O spusese de mai multe ori, însă Luc stăruia în continuare. O răcâise întruna cu întrebările.

Mai precis, în ce an se căsătorise Laura? Îi spuse. În ce lună? August, la o lună după ce-l cunoscuse și se îndrăgostise de el. Data exactă? Necunoscută. Ce anume spusese proaspătul ei soț? Doar lucruri vagi. Cât de bine vorbea el englezește? Laura învățase franceza și nu mai menționase asta. De ce își petrecea atât de mult timp pe mare?

— Laura n-a fost niciodată prea explicită, îi spusese Tory lui Luc de nenumărate ori. Știam că aveai bani pentru că închiriaseși un iaht.

— Închiriasem? Se opri el asupra acestui cuvânt.

— De ce, eu...

Tory se descumpăni o clipă, întrebându-se de ce rostise acel cuvânt. Poate că-i scăpase în mod inconștient, era un indiciu dat în vreo scrisoare uitată ori pur și simplu spusese așa pentru că nu cunoștea oameni care aveau iahturi personale, cum, fără îndoială, avea Luc. Iar dacă acum opt ani nu avea un astfel de iaht, ar fi putut să aibă, probabil, acces la unul deținut de familia Saint-Cloud.

— Nu știu de ce am spus asta. Putea la fel de bine să fie al lui. În mod sigur, Laura n-a dus lipsă de nimic. Indiferent ce mizerii i-ai făcut, ai fost generos, ți-o garantez.

— El a fost o corectase Luc atât de des, încât începuse și ea să se gândească la soțul Laurei că la un alt „el". Totuși, ca să se apere, nu-și permise să aibă acea

scăpare și cu voce tare. Ar fi însemnat să recunoască o îndoială pe care n-o avea.

Pe parcursul după-amiezii, Tory eliminase câteva amănunte lipsite de importanță, dintre care unele în parte speculații. Își aminti vă vestea o primiseră la aproape două luni după ce căsătoria avusese loc, iar luna de miere în croazieră se sfârșise. Își aminti ceva în legătură cu o barbă ce fusese rasă la sfârșitul acestei croaziere. Își aminti că echipajul de pe iaht număra doar doi membri, bretoni amândoi. Chiar dacă Laura plecase în Franța ca să învețe limba franceză, nu reușise să priceapă ce discutau aceștia, căci vorbeau în dialect breton. Lui Tory i se păru, de asemenea, posibil ca Laura, căreia nu-i prea plăcea să gătească, să fi ieșit destul de des în oraș pentru a lua masa în timpul celor câteva luni petrecute în Brest.

Și barajul de întrebări continuă. Petrecuseră toată după-amiaza în biroul din apartamentul lui Luc, unde, cu focul ce troznea în cămin, atmosfera era mai intimă decât în tot restul castelului. Era o încăpere în care se putea locui și lucra deopotrivă, cu o parte destinată hărților marine ale apelor de coastă, prinse în rame pe pereți modelelor de iahturi și unei planșete vechi și elegante din stejar, prevăzută cu un taburet înalt și la fel de vechi.

Tory și Luc se aflau în partea locuibilă și mult mai confortabilă a camerei. Tavanul nu foarte înalt, din cherestea, covoarele groase și mobila închisă la culoare îi creau un sentiment de intimitate care lui Tory i se păru iritant — o senzație datorată probabil în parte dormitorului grandios pe care-l zărea prin deschizătura unei uși. Mai toată după-amiaza îi fusese insuportabil de cald, iar căldura aceasta parcă provenea dintr-o anumită sursă interioară ori de câte ori Luc se apleca prea aproape de ea sau ori de câte ori îi simțea mirosul bărbătesc de mosc și de tutun și transpirația sărată a pielii. O parte din ura nejustificată a lui Tory, deși nu-și dădea osteneala să admită, se datora faptului că dorea să nu observe toate acele lucruri.

Luc se tot foia pe un scaun cu spătar drept și o privea cu ochi de inchizitor, atât de sfredelitori, încât o făceau să nu se simtă în apele ei.

— Și ce te face să crezi că ocupația lui avea legătură cu marea? insistă el. Ar fi putut să fie bogat și lipsit de

ocupație. Ieșea cu iahtul doar la sfârșit de săptămână, de plăcere.

— Pentru că Laura zicea că slujba te chema mereu pe mare, chiar și după venirea iernii. Iar ăsta nu-i cel mai potrivit anotimp ca să practici iahtingul de plăcere. Oricum, avea prefectă dreptate. Ocupația ta are într-adevăr legătură cu marea.

— Nu e vorba despre ocupația *mea*, *ci a lui*.

— Iar tu ești el !

— Crezi ? se încruntă Luc. Își frecă ceafa cu o mână, gestul dovedind că enervarea lui devenea tot mai accentuată. Te implor să-ți schimbi părerea. N-ai adus nici urmă de probă cu care să dovedești că eu sunt bărbatul pe care-l cauți. Sora ta nu ți-a dat decât un nume... iar acela ar putea fi o simplă coincidență.

— Avocații tăi au primit scrisoarea pe care le-am trimis-o în Brest !

Ridică din umeri cu indiferență.

— Altă coincidență. Probabil că proprietarul din Brest n-a știut unde să-l găsească pe cel care închiriase apartamentul și s-a interesat până când a dat de un Luc Devereux. Nu neapărat același Luc Devereux.

— Vrei să spui că există mai mulți bărbați cu numele ăsta ? Regret nespus pentru femeile din Franța !

Nările lui Luc se dilatară în timp ce buzele i se strânseră cu îndârjire.

— E necesar să-ți aduc aminte că aceasta urma să fie o cercetare făcută în doi, nicidecum o ocazie de-a împroșca acuzații într-o singură direcție. Încă de când ne-am cunoscut nu faci altceva decât să mă ataci într-un fel sau altul. Dacă nu cu pumnii, atunci cu vorbele. Încerc să fiu cooperant, dar îmi pui răbdarea la grea încercare. Se opri și formulă o întrebare pe care n-o mai pusese înainte :

— Spune-mi cu precizie ce vârstă avea bărbatul cu care s-a măritat sora ta.

Tory n-avea nici cea mai vagă idee, dar nu era dispusă să recunoască.

—¡Acum ? Ar avea exact vârsta ta.

— Și cât înseamnă asta ? întrebă Luc pe un ton sec.

Tory nu știa, dar se încumetă și zise :

— Treizeci și opt.

Luc își ridică o sprânceană neagră, în semn de surpriză.

— Ce isteață ești, murmudă el cu blândețe. De obicei, nu mi se poate ghici vârsta. Cum ai reușit ?

— N-am ghicit, replică ea. Am calculat. Treizeci plus opt.

— Da ? Luc îi replică tăios, cu glasul încărcat de sarcasm. Din întâmplare, am doar treizeci și șase. Cicatricele îmbătrânesc de obicei un bărbat cu câțiva ani.

Tory se uită urât la el.

— Bine, recunosc, a fost doar o presupunere. Dar cum crezi că mai pot ști precis după atâția ani ? Nici măcar nu sunt sigură dacă Laura mi-a menționat vreodată ce vârstă aveai. Ți-am mai spus, avea tendința să fie evazivă.

— Atunci ar fi putut să fie ori mai tânăr, ori mai bătrân decât mine ?

— Mai tânăr... puțin probabil. Laura prefera bărbații mai în vârstă. Mai bătrân decât tine... mă îndoiesc și de asta. Presupun că tu și soțul Laurei v-ați născut chiar în aceeași zi.

Obrazul lui Luc se contractă de nervozitate, dar reuși să-și stăpânească iritarea.

— Și spuneai că avea barbă când l-a cunoscut. O barbă lăsată de curând.

— Nu-mi amintesc să fi spus că era lăsată de curând. De unde să știu ?

— Scurtă și ferchezuită, așa ai spus. Era o frază de-a Laurei pe care Tory n-o uitase. Ai menționat, de asemenea, că și-a ras-o la un moment dat, după ce vacanța și luna de miere au luat sfârșit. Am avut impresia că, în mod normal, nu purta barbă.

Tory aruncă o privire plină de înțeles către obrazul bine bărbierit al lui Luc.

— Ce coincidență, murmură ea.

Este o coincidență pe care o împart cu alte câteva milioane de bărbați francezi. Ce culoare avea părul ?

— Negru. Doar ți-am mai spus cum mi l-a descris. Înalt, brunet și frumos, asta sunt chiar cuvintele Laurei. Nu crezi că se potrivesc de minune ?

— Într-un fel, spuse Luc, reușești să-mi arunci asta ca pe o insultă gravă. Vorbea dialectul breton ?

— Evident. Vorbeai cu oamenii din echipaj, nu-i așa ? La fel cum vorbești și cu angajații tăi de la birou.

— Ți-a trecut vreodată prin minte că e posibil ca sora ta să nu fi fost căsătorită deloc ? Că s-ar putea să-și fi inventat un soț pentru că nu îndrăznea să le mărturisească părinților tăi că trăia în păcat ?

Tory își plecă privirea.

— Laura n a fost un înger, șopti ea. Dar părinții mei știau deja asta și n-ar fi avut nici un motiv să mintă. Uite ce e, pe aici nu se mănâncă niciodată ?

— Ba da, cât de curând. Luăm masa cam la apusul soarelui, spuse Luc privindu-și încheietura mâinii. Fără să vrea, se uită și ea în direcția aceea și-i văzu antebrațul musculos. Tulburată, se foi în fotoliul-berjeră, unde stătea. Probal că și lui Luc îi era cald, căci își scoase jacheta și-și suflecă mânecile. Îi luă câteva clipe să apese butoanele cronometrului digital, după care explică :

— Îl fixez să sune peste o jumătate de oră. Vei avea astfel suficient timp să te îmbraci pentru cină.

— *Tu te îmbraci* ?

— Da.

— Drăguț din partea ta că m-ai prevenit, spuse într-un mod nu prea prietenos, deși presupusese că familia Saint-Cloud nu va cina în hainele de zi și se pregătise pentru așa ceva.

Luc gesticulă impacientat.

— Dacă ai uita pentru vreo câteva zile cât de mult mă urășiti, am putea într-adevăr să pornim de undeva. Ți se pare atât de mult că-ți mai cer încă o jumătate de oră de cooperare ? Toate acestea ar trebui considerate și în interesul tău. Apropo, de ce *mă urăști așa de tare* ?

Tory se aplecă încordată.

— Cred că e mai mult decât atât, remarcă el. Nu prea ai încredere în bărbați, nu-i așa ?

— N-am încredere în tine.

Se încruntă, bolborosi câteva vorbe vehemente în franceză și-i reaminti cu severitate.

— Aș putea să te dau afară și să-mi dau întâlnire cu tine ori cu sora ta, la tribunal. Asta preferi ?

Tory se domoli.

— Nu, recunoscu ea fără fărâmă de tragere de inimă.

Luc așteptă până când fu sigur că se liniștise și apoi îi mai puse o întrebare.

— Când, mai exact, s-a întors sora ta în America ?

Din motive bine știute doar de ea, la această întrebare a lui putea răspunde extrem de ușor. Îi spuse data precisă.

— Era într-o joi, adăugă ea.

— E ciudat că-ți amintești cu atâta ușurință data exactă, remarcă Luc privind-i cu nedumerire.

— S-a întâmplat atunci ceva anume care mi-a fixat data în memorie.

— Ce ?

— Are vreo importanță ? N-a avut nici o legătură cu Laura.

— Am să decid eu asta după ce-mi vei spune, zise Luc, cu aceeași expresie scrutătoare în priviri.

— Crede-mă, n-a fost nimic important ! Avea legătură cu viața mea, nu cu a Laurei.

— Spune-mi.

— N-o să-ți folosească la nimic ! A fost doar una din acele coincidențe nebunești care li se întâmplă oamenilor. Știi tu, de exemplu, o carie în aceeași măsea, în același timp. Hai să încheiem subiectul ăsta, te rog.

— Nu, afirmă Luc pe un ton aspru, privind-o fără ezitare și cu răutate. Îmi vei spune despre ce a fost vorba. Avem la dispoziție aproape o jumătate de oră și am sentimentul că experiențele tale de viață nu sunt atât de nerelevante cum susții. Poate că, la urma urmelor, am și terminat cu întrebările referitoare la sora ta, intenționez să aflu mai multe despre tine.

Ca o bandă gigantică de cauciuc, anxietatea se înfășură strâns în jurul pieptului lui Tory. Voia să nu mai răsufle. Trebuia să scape de acei ochi scrutători, de acea voce impunătoare și de acea curiozitate concentrată și nesatisfăcută de pe fața lui.

— Dacă ai terminat, atunci plec, declară ea sărind în picioare.

Imediat se ridică și el, apucând-o cu putere de încheietura mâinii. Încercă să se răsucească, dar nu reuși decât să se apropie și mai tare de pieptul lui. Nu se putea lupta cu el în voie, căci avea mâinile răsucite și încătușate la spate. O secundă foarte lungă stătură așa, cu trupurile înalte, strâns lipite unul de celălalt, respirând

amândoi din greu și purtând un război al voințelor. Priveau fix unul în ochii celuilalt, duelându-se fără cuvinte. Apoi Tory începu să piardă teren. Ceva ce nu era dușmănie începu să-i înmoaie picioarele. O fierbințeală cutremurătoare copleșindu-i trupul contopit cu cel mult mai puternic al lui Luc.

Strânsoarea lui deveni mai slabă, dar ea nu-și dădu seama de asta. Reacționă fără motiv la simpla lui forță. De data asta îi imobilizase simțurile, nu încheietura mâinii. Stătea atât de aproape de ea că-i putea vedea cele mai fine detalii ale ochilor, culoarea lor gri întunecată ca a granituiui, pupilele negre, forma fiecărei gene în parte și ridurile subțiri, dovada unei profunde experiențe de viață. Aproape că-i simțea gustul buzelor aspru conturate, asprimea obrazului bărbierit, căldura gurii și cicatricea. Se gândi cum ar fi să atingă toate acestea, să le exploreze cu propriile-i buze și degete. Pentru un moment uită cine erau, reținând doar că erau bărbat și femeie. Nu se mai gândi la nici un pericol, nu mai gândi absolut deloc.

Trupul i se lipi le al lui făcând o invitație mai plină de înțelesuri decât ar fi reușit vreodată vorbele. Ochii îi sclipiră înfrigurați, gura i se desfăcu tremurătoare. Își umezi buzele cu vârful limbii, ca o provocare inconștientă a sărutului ce părea să-i amenințe. Răbdătoare și speriată în egală măsură, ridică fața către el.

Cu o încetineală hipnotizantă, Luc își înclină capul. În cepu apoi să se joace cu buzele ei, gustându-le, frecându-și ușor gura de suprafețele moi care nu-i mai puteau rezista. Nu era un sărut, ci doar preliminariile unui sărut, un experiment de atâtare a buzelor. Nevoi nenumite începeau să-i provoace dureri, femeia primitivă din ea acceptând p ea ușor ceea ce mintea ar fi respins.

Tory n-ar fi putut să spună cum de mâinile ei ajunajunseseră să-i răvășească părul, dar asta făcură. Firele lui de păr erau ca un afrodisiac pentru vârfurile degetelor ei. Trecuse multă vreme de când nu se mai jucase în părul unui bărbat. Dar gestul ei făcu inutilă o motivație, îi alungă vechile gânduri flămânde si dureroase, îi risipi temerile adânci și amintirea tabuurilor sociale. O ameți lățimea umerilor lui, forța mușchilor și căldura emanuată de bărbat. Fără să mai știe cu precizie pentru moment ce era bine și ce era rău, i se păru rău doar simplul fapt

care se petrecea între ei. Având o nevoie disperată să fie strânsă în brațe, nu se mai gândi la consecințe și se lipi de corpul său puternic. Într-o clipă de slăbiciune tremurătoare tânji după acapararea lui și o înfioră priceperea lui. Deși sentimente interzise o făceau să tresalte, îi răsfiră cu degetele părul lui negru, provocând fără rușine un sărut profund căruia n-ar fi trebuit să-i dea curs nicio dată. Judecata ei lucidă nu i-ar fi permis, dar această judecată nu mai era sub control.

Provocarea ei avu efectul unei torțe asupra unui lemn uscat. Luc avea nevoi bărbătești, forță și slăbiciune bărbătească. Pasiunea lui izbucni sălbatică și nesăbuită, atâtată de o flacără instantanee.

Gemu ușor și-și răsuci o mână în jărul ei, înfășurând pe degetele lui puternice câteva șuvițe mătăsoase de lângă ceafa ei. Cealaltă mână îi alunecă pe fund strângând-o și mai aproape de el, în același timp aplecând-o pe spate. Sărutul lui deveni imediat mai intens, ca o reacție la completa ei dăruire.

Deodată Tory îngheță. Era un reflex condiționat, cauzat de rapida lui metamorfozare într-un animal de pradă. Când îi simți imensul val de dorință, virilitate crescândă ce-i atingea coapsele, o teamă bruscă o cuprinse. Amintirea aceasta avu efectul unui duș rece deși, timp de o secundă îngrozitoare, rămase nemișcată, supunându-se fuziunii înfierbântate a gurilor lor și mâinilor lui arzătoare, simțindu-l excitat și plin de dorință ; se jucă încă o clipă cu focul. Apoi își retrase buzele.

— Nu, Luc, nu. Încetează !

Gura lui îi alunecă pe gât, dar nu-i dădu drumul din brațe imediat. O ținu strâns și aproape, respirând sacadat. Începu să simtă o durere datorată încleștării degetelor în părul ei. Pentru un moment și mâna ce și-o ținea pe fundul ei își înteți strânsoarea până când deveni dureroasă. Era conștient de dorința puternică ce-o cuprinsese, dar știa, de asemenea, că ținta dorințelor lui era interzisă.

Apoi o eliberă. Luc se întoarse imediat cu spatele. Umerii îi erau aplecați și încordați la maximum. Cu sufletul protestând, Tory se cufundă la loc în fotoliu. Nu se mai putea ține pe picioare. Era răvășită și tremura îngrozitor, conștientă de faptul că făcuse un lucru de ne-

iertat, se iubise cu soțul propriei surori. Dacă nu și-ar fi revenit în fire, ce s-ar fi putut întâmpla? Și nu putea să-l învinuiască în întregime pe Luc. Ar fi fost și greșeala, și vina ei. La o provocare nechibzuită, firea și trupul unui bărbat ar fi fost imposibil să nu reacționeze. Luc reacționase aproape cum ar fi reacționat orice bărbat față de femeia ce i se oferea — și nu-l reținuse nici măcar faptul că-i era cumnat. Tory se simți aproape dărâmată fizic la gândul că fusese atât de păcătoasă și slabă, că se trădase pe sine, încălcase tabuurile, iar toate acestea pentru un bărbat pe care avea toate motivele să-l urască. Nu reuși să se mai înțeleagă câtuși de puțin.

Pentru prima dată, aerul din cameră părea foarte rece. Își încolăci brațele în jurul ei, tremurând fără să se poată stăpâni. Simți că nu putea vorbi despre ce se întâmplase, căci asta ar fi însemnat recunoașterea existenței unei atracții ce n-ar fi trebuit s-o simtă. Când se întoarse cu fața spre ea, echilibrat din nou, o găsi stând tot ghemuită pe fotoliul protector, simțindu-se la fel de fără vlagă și moleșită ca atunci când se eliberase de simțăminte în alt fel, cu pumnii.

Luc rămase în picioare într-o postură imperturbabilă, de parcă nimic nelalocul lui nu se întâmplase. Fie datorită unei voințe de fier, fie unei lipse reale de implicare, reușise să-și ascundă orice urmă de dorință. Avea o expresie distantă și încercă în mod intenționat să ignore intimitățile care tocmai avuseseră loc între ei.

— Acum spune-mi ce ți s-a întâmplat în acea zi, o îndemnă el calm.

Tory scutură din cap în semn că nu, fără să rostească o vorbă.

— Nu se poate să fi fost ceva agreabil, asemănător cu o durere de dinți observă el ironic. Cine era bărbatul?

— Nu știu de ce crezi că...

Ochii lui sarcastici și receptivi o făcuseră pe Tory să înceteze de-a mai protesta. Bineînțeles, știa că trebuie să fi existat un bărbat în trecutul ei. La douăzeci și șase de ani ar fi fost anormal să nu fi avut pe nimeni.

— Pentru că s-a întâmplat una dintre acele coincidențe pe care le trăiesc gemenii. Așa ai spus mai devreme. Sora ta avea probleme cu un bărbat, deci se înțelege de la sine.

Tory tăcu vreo câteva clipe, iar el adăugă imperturbabil:

— Dacă refuzi să-mi spui, atunci va trebui să ghicesc singur, căci am deja câteva indicii la dispoziție. Ai trecut de vârsta măritișului și nu cred că ți-ai reprimat întotdeauna pasiunea. Cred că ai fost cândva cerută în căsătorie. Ce s-a întâmplat atunci, s-a destrămat idila?

Tory își păstră echilibrul apucând strâns brațele fotoliului. Dacă încerca să ghicească, presupunerile lui aveau să fie în totalitate eronate și nu dorea ca el să-și imagineze despre ea că era genul de femeie cu numeroase aventuri. Se înarmă cu o expresie sfidătoare.

— Nu, răspunse. A fost sfârșitul unei căsătorii putrede. Poate nu la fel de proastă ca cea a Laurei cu tine. Și asta-i tot ce am de gând să-ți spun, căci n-am nici un chef să vorbesc despre mine.

Cu toate acestea, Luc vroia foarte tare să afle.

— Trebuie să fi fost foarte tânără.

— Da. Și acum vrei să pui capăt acestui subiect? Nu e ceva plăcut și nu vreau să discut.

— O căsătorie proastă...

Luc o privi meditativ.

— Din cauza asta nu mai ai nici un pic de încredere în bărbați? Nu mă refer doar la mine. Se observă foarte ușor că ești absolut convinsă că soțul surorii tale a fost cel mai mizerabil dintre toți.

— Încearcă să te exprimi puțin mai personal și voi fi de acord cu tine, spuse Tory încercând să-și construiască o expresie indiferentă care să-i ascundă tumultul interior.

— Refuz să spun „eu", pentru că nu cred asta.

— Iar eu nu cred contrariul.

— Hai să nu ne înfierbântăm. N-ai nici o idee referitoare la întâmplarea care-a făcut-o pe sora ta să se întoarcă din senin în America. De ce crezi că a fost vina lui — oricine ar fi fost acel bărbat? Din ceea ce mi-ai spus până acum se pare că n-a fost chiar așa de nenorocit. Era generos, curtenitor și destul de plăcut probabil, pentru că sora ta l-a plăcut suficient de mult ca să se mărite cu el. Cine știe ce s-a întâmplat? Poate că, pur și

simplu, a murit. Nu te-ai gândit niciodată la eventualitatea asta ? Sau poate că sora ta s-a încurcat cu alt bărbat și a avut o legătură extraconjugală.

— Laura era îndrăgostită. N-ar fi făcut una ca asta.

— Nu ? Dacă avea măcar o zecime din firea ta pasională...

Tory se ridică încet în picioare.

— Cum îndrăznești să spui așa ceva zise ea tremurând. După ce ai profitat de mine...

— Dacă-ți amintești, n-am profitat de tine, răspunse el pe un ton rece și tăios, doar cu o slabă urmă de dispreț în colțul gurii sale mândre. Deși cred că aș fi putut, dacă aș fi avut chef să continuu.

Tory îl plesni peste față, dând dovadă că, într-adevăr, unele dintre reacțiile ei erau foarte spontane. Regretă imediat, dar nu mai avu timp să-și ceară scuze. Privirea lui Luc se înnegri de furie. Înainte ca Tory să se întoarcă, își lipi fața de a ei. De data asta buzele lui fură agresive, insistente și îi produseră durere. I le desfăcu pe ale ei cu un sărut sălbatic, supărător, faptul dovedind că nu era întotdeauna atât de răbdător față de agresiunea unei femei, cum fusese în acea noapte, în Quimper.

Intenționase să fie ca o pedeapsă, un fel de a-i plăti atacul rapid și răutăcios al palmei. Îi mușcă gura cu brutalitate și în același timp își băgă mâna pe sub pulovărul ei. Fără să încerce să-i dea la o parte sutienul, o strânse fără milă de un sân, declarând în acest fel bătălia cucerită. După primul impact al sărutului, sângele lui Tory se înfierbântă cu sălbăticie și reacționă cu intensitate pasionantă și primitivă. În loc să-i opună rezistență, se arcui ușor spre el. La atingerea degetelor lui, sfârcul i se întări, iar sub buzele lui gura ei se abandonă imediat învinsă. Apoi, undeva în interiorul ei, teama începu s-o tulbure...

N-avea să știe niciodată în voia căruia din cele două instincte contradictorii s-ar fi lăsat. Sunetul slab, nedorit al alarmei de la ceasul lui Luc risipi vraja sălbaticului sărut.

Tory se smuci de lângă el, abia atunci dându-și seama că brațele lui Luc n-o cuprinseseră deloc. Își prinse obrajii arzând între mâini și simți că i se face rău de umilință. Ah, Dumnezeule ! Oare chiar nu era în stare să-i

reziste absolut deloc ? Nu mai avea nici o urmă de conștiință ori bun-simț, care s-o apere de reacțiile ei anormale și contradictorii față de acest bărbat ?

Luc își privi ceasul cu încruntare și închise alarma. În locul în care mâna ei îi plesnise obrazul, o roșeață ușoară îi înconjură cicatricea. Apoi își ridică ochii care deveniră disprețuitori, privindu-i fața înroșită, buzele umflate și îmbrăcămintea în dezordine.

— Asta să-ți fie o lecție, spuse el cu asprime. Nu mai vreau nici atacurile, nici avansurile tale. E nevoie să-ți reamintesc că sunt făcut din carne și oase ? Am reflexe și am reacții. Când sunt lovit vreau să lovesc înapoi. Când sunt poftit la sărut, vreau să sărut și eu. Mai provoacă-mă încă o dată și s-ar putea să merg și mai departe.

— ...nenorocitule !

Luc își mișcă gura cu sarcasm.

— Nu cred că mă consideri soțul surorii tale chiar absolut deloc, adăugă el cu multă ironie, căci altfel nu ai fi reacționat atât de puternic la sărutările mele. Ai măcar idee cât de limpede se citește totul pe fața ta ?

Tory își desprinse privirea dintr-a lui și începu să-și aranjeze hainele.

— Lucrul ăsta nu mai poate continua, zise ea cu șovăială. Pentru că nu este ceva firesc.

— Pentru mine e destul de firesc, remarcă Luc pe un ton fals. Totuși, eu nu sunt împovărat de gândul că săvârșesc un păcat de moarte, cum ești tu.

Simțind o nevoie disperată să-și ascundă tumultul interior, Tory își netezi părul. Pregătită să plece în camera ei, își luă geanta și ochelarii pe care-i pusese deoparte când venise în camera lui Luc. Se îndreptă către ușă și se întoarse apoi cu fața către el, de data asta echipată cu armura dușmăniei ce i-o nutrea.

— Dacă ești atât de convins că mă înșel în privința ta, de ce ai luat fotografia ?

Pe fața lui Luc nu se mai clinti nici un mușchi. Își vârî degetele între curea și cămașă, pe abdomenul plat și încordat din cauza frecventelor exerciții fizice. În postura asta reuși să pară detașat și agresiv în același timp, iar atenția lui Tory fu atrasă de ceva ce nu remarcase până atunci. Când începuse să-l sărute cu ardoare ultima oară, îi trăsese de fapt partea din spate a cămășii din

pantaloni. Ah, Dumnezeule, ce fapte era capabilă să facă atunci cand se lăsa condusă de instincte.

— Ce fotografie ? întrebă Luc prietenos.

Tory îi răspunse doar printr-o privire maliţioasă şi plecă etalându-şi toată demnitatea de care putea da dovadă. Însă odată ieşită pe uşă, o luă la fugă de-a lungul coridoarelor întunecoase şi răsunătoare ale Castelului d'Ys, de parcă toate forţele iadului o urmăreau.

În timp ce se îmbrăca pentru a coborî la cină, Tory era tot crispată de nefericire şi tulburată de starea ei sufletească. O chinuia gândul că reacţionase atât de spontan şi exploziv faţă de Luc Devereux. Nu-i venea să creadă că sentimentele ei deveniseră aşa de confuze. Ce se întâmplase cu ea de-o dărâmase în asemenea hal şi-o făcuse să tânjească tocmai după bărbatul pe care nu încetase să-l urască atâţia ani de zile ? Singurul dintre toţi pentru care n-ar trebui să simtă decât dispreţ şi pe care n-ar trebui să-l dorească ?

Şi chiar dacă n-ar fi fost Laura la mijloc, cum putea avea astfel de sentimente când ştia prea bine cum se foloseau de femei bărbaţii de genul lui Luc Devereaux ?

După ce se schimbă, se privi în oglindă cu disperare. Nu-şi adusese în Franţa nici o rochie lungă pentru cină şi nici nu se sinchisise să-şi irosească banii ca să-şi cumpere ceva ce nu i-ar fi folosit prea mult după aceea. Făcuse totuşi un compromis, îşi luase din Quimper o fustă lungă, plisată, din lână subţire, cafenie ce se asorta cu toate nuanţele de bej, maro şi celelalte culori ale pământului, din care se compunea garderoba ei obişnuită. Avea s-o scurteze mai târziu, iar deocamdată putea s-o poarte cu toate bluzele de mătase pe care le avea. Când o cumpărase, i se păruse că va fi o soluţie bună, dar acum parcă era prea... ajustată pe corp şi prea obişnuită. Chinul ei deveni şi mai profund. Ce demon interior o făcea să-şi dorească să arate mai feminină şi inspiţitoare pentru singurul bărbat dintre toţi pe care n-ar trebui să-l atragă ?

Când i se bătu uşurel în uşă, tocmai terminase să-şi perie nervoasă părul a nu ştiu câta oară. Pentru că era complet îmbrăcată, se duse imediat să deschidă, crezând că era chemată să coboare la cină.

Era Aimée Saint-Cloud. Una dintre servitoare, o fată bătrână, rămăsese în spatele ei pe coridor. Ochii lui Aimée se măriră o clipă de uimire când o văzu pe Tory.

— Ei, eşti foarte drăguţă, domnişoară, spuse ea, remarcă scăpându-i cu o urmă de surpriză în glas. Imediat, Aimée se roşi. N-am vrut să spun asta, domnişoară, nu am vrut să sune aşa. Ai o înfăţişare foarte drăguţă şi cu ochelari. Dar... ah, ochii, *n'est ce pas* ? Până acum nu ţi i-am văzut foarte bine.

Aimée însăşi era cu mult mai frumoasă, o creatură fragilă şi extrem de fină, îmbrăcată în ceva tinerese, vaporos şi roz. Semăna cu un portret din secolul al nouăsprezecelea. În comparaţie cu ea, Tory se simţi de-a dreptul urâtă, nepotrivit îmbrăcată pentru seara aceea. Dar complimentul făcut de Aimée era sincer, la fel ca şi surâsul lui Tory când murmură un cuvânt de mulţumire.

— Eşti pregătită, domnişoară, să cobori la cină ? Mama a rugat-o pe Françoise să te aducă, dar i-am spus că ar fi mai bine să vin şi eu cu ea în prima dumitale seară la noi, căci Françoise nu vorbeşte deloc englezeşte.

— A... trebuie să-mi găsesc ochelarii mai întâi.

Cum nu era obişnuită cu ochelarii, Tory nu-şi aminti imediat unde-i pusese. Vroia, oricum, să găsească o scuză pentru a rămâne singură cu Aimée Saint-Cloud şi asta i se părea cea mai potrivită ocazie. Făcu un gest către ochi astfel, încât s-o observe şi servitoarea.

— Nu văd unde sunt. Nu vrei să intri şi să mă ajuţi ?

De îndată ce Aimée intră în cameră, Tory închise ferm uşa ca să se ferească de ochi şi urechi curioase.

— Am un bilet pentru tine, Aimée, de la Jacques Benoit, începu ea în grabă. Aşteaptă o secundă să ţi-l aduc.

Aimée încremeni şi deveni bruse foarte atentă.

— Jacques... ? şopti ea.

Tory ştia exact unde să găsească biletul şi în câteva secunde acesta fu în mâinile lui Aimée. Îl privi, pur şi simplu, o clipă, nevenindu-i să creadă că un astfel de mesaj reuşise să ajungă cu adevărat la Château d'Ys. Apoi, cu degete tremurătoare, desfăcu scrisoarea, se întoarse cu spatele la Tory şi o citi cu atenţie până la capăt, nu doar o dată, ci de mai multe ori. Se scurseră

câteva minute înainte de-a-și îndesa biletul bine în corsaj și de-a se întoarce din nou cu fața spre Tory.

Până când Aimée își citise biletul, Tory reușise să-și găsească ochelarii și să și-i pună pe nas, acolo unde nu erau obișnuiți să stea. Și pentru că era un pic mioapă, aceștia aveau tendința să-i încețoșeze imaginea atunci când nu-i folosea la citit. Nu-i observase prea bine expresia feței lui Aimée, deși avu impresia că zărise un licăr de emoție în ochii tinerei fete.

— L-ai văzut pe Jacques ?

Aimée era înduioșător de dornică să audă vești din lumea de afară.

— Te rog, domnișoară, spune-mi totul.

— N-am ce să-ți spun decât că se gândește mereu la tine. Tory zâmbi cu căldură. E un tânăr foarte simpatic, Aimée. Dacă vrei să-i trimiți un răspuns, te rog să mi-l aduci cât mai curând. I-l voi înmâna data viitoare când ajung în Quimper.

— Da... da, am să-i răspund. Îți voi băga scrisoarea pe sub ușă diseară. Dar spune-mi, domnișoară, Jacques... se simte mai bine acum ? Sau este tot așa de bolnav cum îmi spune mama ?

Tory ezită ; era dificil să-i spui unei fete că mama ei o mințise.

— Nu mi s-a părut absolut deloc bolnav, ci doar nerăbdător să afle ce faci, o lămuri ea cu delicatețe. Aimée, n-ar trebui să coborâm acum, înainte ca mama ta să-nceapă să se întrebe de ce întârziem ?

Treptat, expresia imploratoare de pe fața lui Aimée dispăru și se întoarse către ușă.

— Mama a început deja să se întrebe, explică ea cu un glas ușor, dar de-un calm matur.

Când puse mâna pe clanță, avea trăsăturile bine stăpânite, afișând un echilibru impenetrabil. În timp ce coborau scările, Tory reflectă că maturitatea de care dăduse dovadă Aimée nu era doar o impresie, ci rezultatul unor repetate situații în care fusese nevoită să-și ascundă adevăratele simțăminte.

Cina fu servită într-o încăpere mare, slab luminată, cu lambriuri întunecoase, ce arăta mai mult ca un hol decât ca o sufragerie. Candelabrele greoaie, ramificate erau singura sursă de iluminare, iar focul din cămin singura sursă de căldură. Lui Tory i se păru sumbră,

rece și evocând prea bine o vreme când lipsa de confort și formalitățile constituiseră un mod de viață. La Château d'Ys nu exista nici una din armatele de servitori care e posibil să fi lucrat cândva prin alte părți, într-o astfel de clădire. Bătrânul Émile servea masa în timp ce Françoise dispărea la bucătărie, probabil ca să dea o mână de ajutor bucătarului.

Masa era mult prea lungă pentru patru persoane și stăteau toți într-un singur capăt : Luc în capul mesei, Tory în dreapta lui, iar doamna Saint-Clold în stânga lui, flancată de Aimée De lângă ei și până în capătul celălalt se întindeau rânduri de scaune goale, lumina lumânărilor dând stejarului ornamentat o scălipire impresionată. În aer păreau să plutească fantomele mortilor din familia Saint-Cloud, iar povara altor secole deveni insuportabilă.

Poate din cauza acestei emanații apăsătoare, aproape tot timpul cinei, Tory stătuse cu capul aplecat deasupra farfuriei cu margine aurie și ascultase conversația celorlalți. Știa că era mult prea tăcută. Intră și ea în discuție, însă cu greutate. Mânca fără să știe ce. Nu reușea să-și desprindă ochii de la mâinile lui Luc, degetele puternice și umbrele acestora infiltrându-i-se în minte și provocându-i o durere acută undeva în dreptul inimii. Odată, când scăpase un șervet de masă, el se aplecase să i-l ridice, iar când i-l pusese în mână, ea reacționase brusc, trăgându-și înapoi degetele în momentul atingerii. Când cina se apropie de sfârșit, Tory era îngrozită de temperamentul ei și încântată de admirație față de Aimée, care părea să știe cu mult mai bine decât va ști ea vreodată ce înseamnă să-ți maschezi sentimentele.

Luc, de asemenea, era cuprins de-o tăcere mediativă. După masă, cei patru se retraseră într-un salon mai confortabil, dar la fel de impunător, ce dădea spre holul de la intrare. Émile aduse o tavă cu lichioruri. Femeile se așezară să bea, iar Luc se scuză pretextând că avea nevoie de aer curat. Își luă paharul cu lichior și se îndreptă către capătul celălalt al încăperii, acolo unde usile franțuzești din sticlă, instalate probabil în timpul renovării castelului, dădeau spre parapetul pe care Tory îl văzuse la venire. Le deschise și ieși afară în noapte, închizându-le în urma lui, ca să nu pătrundă înăuntru briza ră-

coroasă de seară. În lumina slabă de pe terasă Tory îi vedea silueta estompată.

Dar cel puțin nu era aproape de ea ca s-o tulbure, cum se întâmplase tot timpul cinei. Tory își întoarse privirea de la ușă și începu să audă ce se spunea. Răspunsurile ei deveniră mai puțin automate, începu chiar să se gândească la câteva întrebări politicoase, astfel încât povara conversației să nu mai cadă doar asupra doamnei Saint-Cloud și a lui Aimée, care susținuseră până atunci cea mai mare parte a discuțiilor. O întrebare despre renovări duse în mod firesc la castelul d'Ys și Tory remarcă :

— E o denumire ciudată. E un nume de familie sau înseamnă ceva în dialectul breton ?

— Ys ? E un nume celtic. Bretagne a aparținut celților multe secole înainte să se unească cu Franța. Povestea castelului e o legendă, cum sunt multe în Finistère, atât de multe, domnișoară, că această parte a coastei bretone este uneori numită Coasta Legendelor. Înțeleg că n-ai auzit povestea.

Doamna Saint-Cloud fusese cea care-i răspunsese. În timp ce vorbea, ochii i se întoarseră spre ușile din sticlă, urmați curând de ai lui Tory. În spatele lor, Luc se apleca peste parapet privind departe în noapte, ascultând vuietul necontenit al Atlanticului. Văzându-l, Tory deveni absentă o clipă și uită să răspundă cuvintelor doamnei Saint-Cloud, care puteau fi o afirmație sau o întrebare.

— Din toate legendele provinciei Bretagne, cea a castelului îmi place cel mai mult s-o spun. Sunt fericită, domnișoară, să am un nou ascultător

— Mi-ar plăcea foarte mult s-o ascult, spuse Tory cu întârziere, dându-și seama că ar fi trebuit mai curând s-o îndemne să i-o spună.

Glasul doamnei Saint-Cloud deveni îndepărtat și aproape hipnotic, ca tonul unei persoane care repetă o poveste spusă de nenumărate ori.

— Mergând pe țărm, în direcția în care se uită Luc acum, se ajunge peste un timp acolo unde s-a aflat cândva orașul Ys. Este mai puțin cunoscut decât insula dispărută a Atlantidei, dar, ca și Atlantida, se presupune că zace îngropat undeva pe fundul mării. Povestea este atât de veche încât numai amintirea ei a rămas, împreună cu o cruce de granit foarte veche, o cruce celtică, acoperită

de multe secole cu licheni. Se spune că Ys s-a scufundat în apele Baie des Trépassés.

— Trépassés ? Tory bănui că acest cuvânt însemna „braconier".

— În traducere ar însemna golful bărbaților morți, domnișoară, veni răspunsul neașteptat.

Urmă un moment de tăcere. Tory se întrebă dacă mintea doamnei Saint-Cloud nu se întorsese cumva către cei doi membri pierduți ai familiei Saint-Cloud. Bineînțeles, așa trebuie să se fi întâmplat. Era normal ca o femeie care-și pierduse soțul și fiul să petreacă un moment de reculegere cu amintirile ei într-o astfel de ocazie.

— Dacă există un sâmbure de adevăr în această legendă, continuă vocea pierdută a doamnei Saint-Cloud, atunci, pe vremuri, acest oraș era înconjurat de un mare zid, o... întărătură de pământ cum sunt în Olanda, nu-i așa ? Împiedica marea să înainteze și orașul era în siguranță. În acest zid se afla o poartă, care avea o cheie de aur. Regele marelui oraș ținea tot timpul cheia asupra lui. Regele, domnișoară, avea o fiică pe care o chema Dahut.

— Dahut ?

— Da, un nume celtic. Prințesa Dahut era bolnavă de dragoste pentru un tânăr care trăia dincolo de zidurile orașului și era preocupată doar de persoana ei. Într-o noapte, când tatăl ei dormea, i-a furat cheia de aur din buzunar și a ieșit ca să-și întâlnească iubitul. În timp ce stătea cu el pe plajă, marea a crescut și s-au dezlănțuit vântul și valurile. Cum poarta nu fusese închisă, marea a pătruns înăuntru și a distrus marele oraș, înecând pe toți locuitorii — da, și pe familia prințesei Dahut. Se spune că, atunci când marea șoptește și geme lovindu-se de stânci, e, de fapt, vocea frumoasei sirene Dahut, care, ca să-și satisfacă dorința egoistă de dragoste, omoară bărbați. Iar când marea se zbuciumă în acel golf trist al bărbaților morți, nu e decât zgomotul asurzitor făcut de o mie de clopote de biserică, ce încep să bată în adâncul...

Sunetul subțire de cristal spart opri dintr-o dată monologul. Doamna Saint-Cloud și Tory se întoarseră spre locul de unde venise zgomotul. Aimée se holba la picio-

rul spart al unui pahar de lichior, nevenindu-i parcă să creadă ce făcuse. Era foarte palidă.

— Sper că nu te-ai tăiat, Aimée? o întrebă mama ei cu asprime.

— Nu... îmi pare rău, mamă. Era gol, dar...

Doamna Saint-Cloud se liniști.

— Atunci n-are importanță. Vino și așază-te lângă mine. Émile o să strângă cioburile mai târziu. Poate, fata mea, e pentru că am pomenit despre înec, dar știi că nu trebuie să evităm astfel de subiecte.

Bătu ușurel cu mâna locul de lângă ea și Aimée se așeză acolo ascultătoare. Doamna Saint-Cloud se întoarse spre Tory, cu fața calmă și mândră. Era un pic încordată, ca de obicei, dar, dacă era nefericită, știa să se stăpânească foarte bine. În ochii ei se citeau urmele unor vechi triste ți, dar se citea, de asemenea, și resemnarea.

— Trebuie să-ți spun, domnișoară, că acum câțiva ani tatăl și fratele lui Aimée au murit pe mare. Aimée i-a iubit foarte mult, în special pe fratele ei, Armand. Era mult mai în vârstă decât ea. Cum soțul meu era mereu plecat, iar Armand rămânea aici, pentru Aimée el a fost și tată, și frate în același timp.

Doamna Saint-Cloud păru să creadă că erau necesare mai multe explicații.

— Soțul meu, domnișoară, a fost ofițer de marină și-i plăceau foarte mult întrecerile de iahturi. Aimée și-a cunoscut tatăl foarte puțin. Armand era tot timpul lângă ea, pentru că, spre deosebire de sotul meu, el petrecea puțin timp pe mare. De când era Aimée mică, el a locuit aici cu soția lui. S-a ocupat de treburile familiei, o chestiune față de care soțul meu se arăta foarte nepăsător. Marea, domnișoară, era viața lui. Nu-și găsea locul pe uscat.

— Luc mi-a spus că... bărbații Saint-Cloud se nasc cu marea în suflet.

— Așa se întâmplă cu majoritatea, desigur, spuse doamna Saint-Cloud și o urmă de regret îi întunecă fața. Înainte să devin văduvă cu adevărat, eram de fapt de multă vreme văduvită din cauza mării. Am învățat să mă împac cu trecutul și să mă gândesc la viitor. Așa că nu trebuie să ne neliniștim când se vorbește despre astfel de lucruri. E mult mai bine să vorbești despre ele, nu-i așa? De aceea n-am ezitat să-ți spun povestea orașului

Ys. Deși oasele atâtor bărbați Saint-Cloud zac îngropate în mare.

Se uită iar spre ușile din sticlă și spre silueta lui Luc, conturată vag pe fundul parapeților întunecați de granit.

Tory simți că ar fi trebuit să spună ceva, dar nu-i veni nimic în minte, în afară de lucruri banale, care nu se potriveau situației. Era clar că doamna Saint Cloud prefera să-și ascundă sentimentele și dorea să uite trecutul. Condoleanțe rostite în șoaptă ar fi sunat nesincer.

— Spre deosebire de orașul Ys, spuse doamna Saint-Cloud peste câteva clipe, cu ochii încă ațintiți la parapetul ce dădea spre mare, familia soțului meu nu este complet distrusă. Nu încă! Nu m-am născut o Saint-Cloud, domnișoară, dar am fost o Saint-Cloud prea mulți ani ca să admit ca numele unei familii care a supraviețuit cu onoare atâta secole să nu se mai perpetueze. Într-o zi, în curând, nepotul meu va purta și el acest nume. Familia Saint-Cloud va supraviețui, pentru că-l mai avem pe Luc.

Tory simți că fusese martora unei declarații de o mare însemnătate. Deși doamna Saint-Cloud vorbea în șoaptă, glasul ei era foarte hotărât, de parcă tocmai dăduse o sentință. Tory observă capul plecat al lui Aimée și obrajii ei foarte albi. Poate că o supărase faptul că mama ei n-o menționase și pe ea ca pe o supraviețuitoare a familiei Saint-Cloud.

— Și pe Aimée, spuse Tory.

— Și pe Aimée, repetă doamna Saint-Cloud ca un ecou.

Capul fetei nu se ridică și nici genele întunecate. Dar Tory se întrebă dacă lui Aimée îi era atât de ușor să-și ascundă sentimentele. Oare se gândea Aimée la prințesa celtă, Dahut?

CAPITOLUL 6

Chiar dacă Tory găsi sub ușă în dimineața următoare o scrisoare subțire, trecu câtva timp până găsi un prilej să i-o dea lui Jacques Benoit. După micul dejun,

când o conduse spre mașina lui, Luc îi aduse la cunoștință că în următoarele trei zile își vor desfășura orele de lucru în Brest. Neîncântată de perspectiva petrecerii unui timp atât de lung în compania lui, Tory sugeră, nu pentru prima dată, să angajeze o firmă de detectivi particulari care să facă unele investigații. Îl avertiză că zilele în Brest aveau să fie pierdute degeaba. Se mai confruntase cu toate acestea înainte, cu întrebările fără răspuns și presupunerile neconfirmate.

— Dacă tot ești atât de convinsă că eu sunt bărbatul acela, spuse Luc pe un ton sec, n-ar fi mai bine să văd și eu locul crimei? În felul acesta mi-au revenit cele mai multe amintiri.

— Și dacă aceste amintiri îți revin, oare vei recunoaște vreodată? îl întrebă Tory mult prea caustică.

Luc îi aruncă o privire stranie și trânti cu putere portiera mașinii. Câteva clipe mai târziu, după ce se așeză la volan, șopti:

— Ai o părere extrem de proastă despre bărbați.

— Nu despre toți, ripostă Tory accentuând răspunsul, dându-și jos ochelarii cu rame de baga pentru restul zilei.

De la Château d'Ys până în Brest se face mai puțin de o oră cu mașina. Orașul domină panorama grandioasă a unui vast port sălbatic, suficient de mare pentru a putea adăposti numeroase vapoare, într-un golf albastru, încadrat dintr-o parte de Pointe de Penhir, iar din cealaltă de Point de St. Mathieu. Din adăpostul portului, Atlanticul se întindea până în America. De la precedenta ei ședere în Brest, Tory cunoștea orașul destul de bine. Construcțiile refăcute după devastările celui de-al doilea război mondial erau mai puțin pitorești și în mod considerabil lipsite de personalitatea anticului oraș Quimper. Cu toate acestea, își avea și el farmecul lui. Fiind unul dintre cele mai mari porturi la mare ale Franței, atmosfera era vie, înfloritoare, plină de exuberanță și culoare. Portul era aglomerat cu tot felul de vase, de la vapoare mari cu aburi până la remorchere turtite. Alături de giganți ai comerțului își câștigau existența pescuind în primejdioasele ape de coastă.

Tory citise undeva că Brestul era cel mai ploios oraș al Franței, și cu această ocazie vremea părea să-și confirme acea reputație. În prima zi, aproape tot timpul

burniță se, ca un fel de anticipare a ceea ce avea să urmeze în viitoarele două zile. Era o ploaie ușoară, caldă și blândă care nu te-ar fi deranjat prea mult dacă nu ți-ar fi umezit și lins părul, și dacă nu te-ar fi făcut să transpiri în mantaua de plastic pe care erai nevoit s-o porți aproape tot timpul. În cazul lui Tory, nu doar din cauza plasticului se simțea incomod. De fiecare dată când Luc o apuca de braț, se atingea de corpul ei sau stătea prea aproape de ea într-un lift, căldura umedă ce-i invada pielea nu se datora în întregime doar vremii de afară. Zbuciumul ei interior era în continuă creștere.

Apartamentul în care locuise Laura se afla într-una dintre cele mai noi și luxoase clădiri, nu departe de țărm. Îl căutară prima dată pe proprietarul blocului, ale cărui birouri se aflau în altă parte. Acesta susținu că nu are alte date personale despre foștii chiriași, în afara unei liste cu nume. Iar dacă aflase mai târziu vreo adresă, refuzase să le-o dea. Le sugeră că trimiterea unei scrisori era singura modalitate în care puteau lua legătura cu foștii chiriași — dacă nu cumva, bineînțeles, agenția care se ocupa cu închirierea se hotăra să mai comunice și alte informații. Dar cei de la agenție nu procedară așa. Pretinseră că n-au mai păstrat vechile registre și sugerară să se intereseze chiar la blocul respectiv. Clădirea era mare și impersonală, iar portarul de acum opt ani plecase de multă vreme. Fostul apartament al Laurei era ocupat și nu putea fi văzut. Cu trecerea anilor, locuitorii celorlalte apartamente se schimbaseră de multe ori. Tory știuse, dar Luc dorise să-și confirme singur toate acestea.

— Nici o sclipire de memorie? îl întrebă Tory pe Luc după câteva ore de investigații nefructuoase.

— Sigur că nu. Dacă ceva îmi era familiar, te-aș fi anunțat.

Tory îi răspunse doar cu o uitătură ce spunea că nu avea încredere e-o să procedeze așa.

Aceea fusese doar prima zi de căutări, în cea de a doua făcură și mai multe eforturi. Tory și Luc bătură străzile din Brest intrând în toate magazinele mici care se găseau față de apartament la o distanță ce putea fi străbătută pe jos. Cu poza Laurei în mână, Luc punea întrebările. Tory nu le înțelegea nici pe acestea, nici răs-

punsurile, dar pricepea semnificația lor generală. Doi sau trei dintre vânzătorii mai în vârstă își aminteau într-adevăr vag femeia din poză, deși nu păreau să-l recunoască pe Luc. De fapt, când făcea un gest către el, ca să observe Tory, oamenii scuturau foarte expresiv din cap. Pentru Tory asta nu însemna că nu el se căsătorise cu sora ei. Ar fi însoțit-o Luc pe Laura la măcelărie sau la pâine ? I se părea prea puțin probabil !

A treia zi atenția lor se concentră asupra restaurantelor. La început merseră pe jos, preferând cețoasa burniță în locul repetatelor încercări de a găsi un loc de parcare. Dar, după ce cercetă localurile apropiate fără nici un rezultat, se urcară în Mercedes și merseră la restaurante mai îndepărtate. După câteva încercări inutile, ajunseră la un han elegant și discret unde, după ce deschiseră calea cu o bancnotă foarte valoroasă, semețul *maître d'condescended* *) binevoi să dea ascultare întrebărilor lui Luc. Pentru că localul avea o lumină difuză și intimă, se duse cu fotografia Laurei lângă o veioză pentru a o privi. Zăbovi un timp uitându-se nedumerit la ea, de parcă era posibil, într-adevăr, s-o recunoască. Luc discută un timp cu bărbatul acela, dar Tory nu auzi nimic, căci în acel gen de restaurant nu se vorbea niciodată foarte tare — și, oricum, tot n-ar fi înțeles.

Tory aruncă priviri bănuitoare în jur când, până la urmă, se așezară să ia masa tot acolo. Masa lor se afla într-un separeu retras, ferit de privirile ce'orlalți clienți de o draperie grea. Exista o singură banchetă din plus, încât nu se puteau aseza altfel decât unul lângă celălalt, trupurile lor practic atingându-se. Tory, care nu mai intrase niciodată într-un restaurant cu separeuri intime așa de exotice, reflectă fără prea multă plăcere că acesta părea a fi locul ideal unde un bărbat își putea aduce iubita. Era o atmosferă propice întâlnirilor clandestine.

Așteptă până când li se aduseră două pahare cu martini sec, apoi începu :

— Ei bine, te-a recunoscut ?

— Bineînțeles că nu, răspunse Luc rece. Am fost nevoit să-i dau un bacșiș gras tipului doar ca să accepte să discute cu mine.

— Am observat că te privea cam nedumerit.

*) maître d' (fr.) condescended (eng.) = maestru bunăvoinței

Căutătura lui nu dovedea că-l recunoscuse în mod evident, cel puțin așa ar fi gândit un observator străin. Dar nu intenționa să-i mărturisească asta lui Luc.

— L-am întrebat dacă figura mea îi este familiară. Și apoi, într-un asemenea loc, trebuie să te holbezi ca să vezi ceva.

Inclusiv prețurile meniului, căci acestea pur și simplu nu existau, ceea ce însemna, de obicei, că erau astronomice și ca atare nu erau menționate. Localul acela, hotărî Tory, era mult prea discret pentru vorbe. Dacă Laura mâncase vreodată acolo, cu siguranță că mâncase bine. Un chelner rezervat ridică lista cu totul discretă a meniurilor după ce Tory își alese o omletă simplă, nedorind să se îndatoreze prea mult pentru masa aceea.

— Dar pe Laura *o cunoștea*, afirmă ea.

— Nu era sigur.

Tory crezu că Luc mințea.

— S-a uitat cam mult la poza ei ! Și ce-ați avut așa multe să vă spuneți ?

— Semăna cu fiica lui. Mi-e teamă că am auzit povestea întregii sale familii ca preț pentru această masă minunată. Nu crezi că merită ? Încă de când am intrat mi s-a spus, într-un fel extrem de arogant, că este absolut esențial să faci rezervări înainte și că majoritatea meselor sunt reținute permanent. Condiția noastră umilă nu i-a impresionat.

Tory îl privi dezamăgită pe Luc.

— Presupun că nu mă minți. Dacă ai fi făcut rezervări aici în trecut, ar fi putut, cel puțin, să-și amintească numele tău.

— Exact, confirmă Luc cu detașarea unui om care și-a demonstrat punctul de vedere.

— Sigur că se poate să-și fi amintit și nu mi-ai spus tu.

— Atunci de ce, întrebă Luc, nu și-a reamintit fața mea.

Tory avu impresia că o luau din nou de la capăt.

Își mai amintise de dimineață faptul că fostul apartament al Laurei nu era foarte departe de șantierele și fabricile de conserve Saint-Cloud. Descoperise un reper. În timpul precedentelor ei investiții acest lucru nu-i spusese nimic, dar acum însemna chiar foarte mult. Cu pu-

ţin timp în urmă, când îl vizitase, nu-şi dăduse seama, dar acum abordă subiectul cu Luc.

Luc nu se entuziasmă.

— Bineînţeles, am ştiut că cele două adrese se aflau aproape una de alta. Dar, cu exactitate, ce altceva dovedeşte acest fapt decât contrariul a ceea ce speri ? Dacă, din întâmplare, soţul surorii tale era în vreun fel implicat în afacerile Saint-Cloud, n-ar fi avut nici un motiv să-şi lase atât de mult timp singură proaspăta mireasă. Ar fi fost în fiece noapte acasă, cu ea.

— Dar şi *tu* ai fost implicat în acele afaceri fără să lucrezi, de fapt, acolo, spuse Tory simţind că marcase un punct. Lucrezi lângă Quimper.

Faţa lui Luc era perfect impenetrabilă, doar ochii aruncau scânteie flegmatice.

— În cazul ăsta, zise el tărăgănat, de ce nu i-am închiriat un apartament în Quimper ?

Tory oftă şi ameţi o clipă, epuizată de plimbarea lungă făcută de dimineaţă.

— Nu ştiu... recunoscu ea strâmbând din nas.

Alt gând îi trecu prin minte şi îşi micşoră ochii într-un mod acuzator.

— Dacă nu... dacă nu cumva ai avut o amantă în Quimper. Ai avut ?

Îi răspunse cu amabilitate.

— Nu ţi-am spus că am memoria slabă ?

— Ăsta nu-i un răspuns direct ! Ai menţionat, de asemenea, că şi alte femei au reapărut din când în când din trecutul tău. Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta până acum ! Sigur că nu puteai ţine două femei în acelaşi timp într-un orăşel cum e Quimper. Trebuia să eviţi o situaţie ca asta. Ai avut vreodată un apartament în Quimper ?

— Da, pentru o perioadă. Am renunţat la el după ce mi-a murit unchiul, iar mătuşa m-a rugat să mă mut înapoi la Château d'Ys.

— Mă mir că ai acceptat.

— N-aş fi vrut să fac asta, din cauză că e cam departe pentru a face naveta şi prefer să-mi păstrez independenţa. Totuşi, m-am gândit că mătuşa mea avea nevoie de cel puţin un bărbat în toată puterea cuvântului la casa ei şi a refuzat să angajeze unul. Teoretic, locul acela îmi aparţine, aşa că mă simt răspunzător pentru siguranţa celor care locuiesc la castel.

— Deci, spuse Tory, e foarte clar ce-ai făcut acum opt ani. În timp ce erai căsătorit cu Laura, mai aveai şi altă femeie.

— Crezi ? Cuvintele lui sunară extrem de sarcastic. Mai pune-ţi încă o întrebare, prietenă. Dacă m-am însurat cu sora ta, de ce n-am prezentat-o familiei ? Doar locuieşte destul de aproape de Brest, la mai puţin de o oră de mers cu maşina.

— Discutam dacă ai avut sau nu o amantă în Quimper ! Ai avut ?

Luc începu să se amuze detaşat.

— Am să pretind că n-am auzit întrebarea asta, pe motiv că, doar ascultând acest nonsens al tău, mă pot incrimina. Dacă tu nu vrei să-mi dezvălui viaţa ta amoroasă din trecut, de ce ţi-aş povesti eu despre a mea ?

— Pentru că tu eşti cel care are pentru ce să fie incriminat ! Oricum, eu n-am un trecut...

Se opri exact când chelnerul cu haină roşie împinse căruciorul încărcat cu tot felul de vase din argint în separeul lor din catifea. Plecă lăsând în urmă arome delicioase de pâté, escargots *) şi alte delicatese pe care Tory nu le comandase.

— Ce fel de trecut nu ai, replica Luc.

— Nu am un trecut demn de menţionat, zise Tory cu asprime.

— Ciudat, murmură Luc. Am impresia clară că te-ai oprit exact înainte să spui că n-ai avut un trecut amoros. O remarcă neobişnuită din partea unei femei care a fost căsătorită. Nu l-ai iubit niciodată pe soţul tău ?

Tory încetă să-şi mai desfacă scoica, iar degetele ei subţiri deveniseră rigide din cauza tensiunii. Îl privi si e fix pe Luc, provocându-l să ghicească în continuare adevărul despre căsătoria ei.

— Sigur că l-am iubit cândva. Doar am acceptat să mă mărit cu el, nu-i aşa ?

— Doar până acolo aţi ajuns ? La vorbe, în rest nimic altceva ?

— Bineînţeles că nu ! Ştiu ce vrei să insinuezi, dar

*) Escargots (fr.) — melci. (n. trad.).

n-a fost nimic nelalocul lui... cu Griff. Era un bărbat absolut normal.

În separeul obscur nu se putea citi nimic pe chipul lui Luc, dar simțea cum o scruta cu privirea încercând să găsească anumite indicii în trecutul ei, la fel cum făcuse și ea.

— Mă întreb, murmură el.

Tory își puse furculița pe masă.

— Dacă mai pui o singură întrebare referitoare la căsnicia mea, toată masa asta se va duce de râpă. Voi fi nevoită să plec.

— Chiar așa de rău a fost ?

— E o întrebare !

Luc o privi lung și cu ochii mici, apoi abandonă subiectul. În timp ce-și mâncară omletele, clătitele de desert dulci și untoase, cu garnituri exotice, ciorovăiala lor continuă în întregime, centrată pe întrebarea dacă Luc fusese sau nu vreodată căsătorit cu Laura. Tory continuă să insiste că trebuie să fi fost, iar el să răspundă, cu aceeași insistență, că aceasta era cea mai puțin probabilă dintre posibilități.

— Atunci cu *cine* s-a căsătorit ?

— Exact asta încerc și eu să aflu, spuse Luc exagerat de nerăbdător.

Printre argumentele lor contradictorii făcură, de asemenea, planuri pentru restul săptămânii. Luc avea o ședință de consiliu a doua zi, ceea ce însemna că Tory își putea petrece timpul liber la Château d'Ys. Vineri avea să se ducă la șantier, iar Tory va rămâne în Quimper — având astfel, în sfârșit, ocazia de a înmâna scrisoarea despre care Aimée întrebase de vreo câteva ori fie prin privirile-i neliniștite, fie prin șoapte grăbite.

— Săptămâna viitoare vom merge la Carnac, o informă Luc.

— Poate că te vei convinge când vei vedea registrul micutului han unde ai stat acum opt ani, spuse Tory. Cei de acolo *păstrează* arhiva.

Luc deveni foarte liniștit.

— Da ?

— Iar în registru există semnătura.

Luc răspunse cu multă prudență.

— Orice se poate semna în numele altcuiva.

— Da, dar mai există ceva. Acel Luc Devereux care a semnat în registrul hanului de lângă Carnac a fost același Luc Devereux cu care s-a măritat Laura. Dacă tu și Laura ați călătorit cu iahtul și în alte țări — după cum știu eu — atunci trebuie să fi avut și acte. Probabil un pașaport. Nu înțelegi că tu trebuie să fi fost ?

— Mai există și altă variantă. Poate că, în Carnac vom descoperi că semnătura nu este a mea. Ce vei face în cazul ăsta ?

Tory își înclină capul, înfrântă dintr-o dată de confuzia de reacții ce părea că devenise parte din viața ei de zi cu zi.

— Voi pleca acasă, spuse ea cu voce slabă.

Masa se apropie de sfârșit, finalul ei fiind marcat de nota de plată discret prezentată într-o mapă frumoasă, rubinie, cu ciucuri aurii. Luc abia dacă îi aruncă o privire. Depuse în ea un număr exorbitant de bancnote, îi făcu un semn chelnerului să plece și remarcă.

— Cred că am aflat tot ce urma să aflăm colindând străzile. Ai putea să te distrezi de una singură puțin timp în după-amiaza asta ? Am o treabă oarecare de îndeplinit. Am să te las la un butic aflat lângă locul unde mă voi duce, astfel încât să-ți umpli cu ceva vremea.

— Și tu unde vei fi ?

— Dacă vrei neapărat să știi, la ziarul local. M-am gândit să răsfoiesc un pic arhiva cu ziare din perioada în care sora ta a locuit în Brest. N-ai putea decât să-mi îngreunezi munca, având în vedere că nu cunoști limba franceză.

Tory cercetase deja presa de acum opt ani, o activitate migăloasă în urma căreia nu găsise menționat pe nicăieri numele de Luc Devereux. Știa că Luc n-avea să găsească nimic. Cu toate acestea îi spuse pe un ton intenționat sarcastic :

— Ce ai de gând să faci ? Să-ți acoperi urmele ?

Necontenitele investigații ale lui Tory reușiseră să-l enerveze pe Luc. Se întoarse într-o parte ca s-o privească și mai direct și își așeză brațul stâng pe spătarul băncheței din spatele ei. Gura lui bosumflată exprima supărare și dispreț.

— Îți neapărat să dovedești că sunt un ticălos, nu-i așa ? Dacă ar fi să descopăr vreo dovadă că am fost încurcat cu sora ta, ai fi prima care ar afla.

Tory îl fixă sfidător.

— Crezi și tu, cu siguranță, că e posibil, altfel nu te-ai mai implica în toate complicațiile astea, nu-i așa? Și ai luat fotografia cu Nicholas. Dovadă că tu ești bărbatul în cauză!

Luc se încruntă la ea, maxilarul începu să-i tremure, iar ochii i se întunecară din pricina unor emoții periculoase. În locul în care corpurile lor aproape se lipeau, al lui parcă emana valuri de căldură. Nechibzuit și împotriva voinței ei, își aminti noaptea în care-l atacase cu pumnii. Când era nervos, Luc Devereux devenea un bărbat complet periculos. Simțise acest lucru în noaptea aceea și îl ignorase, dar nu-l mai putea ignora și acum. Știa că, într-un anumit fel, îl atâtase prea tare.

Și totuși, continuă să-l ia în derâdere, de parcă altcineva o împingea să procedeze așa.

— Ei? Răspunde-mi!

— Îți voi răspunde, spuse el înverșunat, într-un fel care ar trebui să te facă să înțelegi ce cred despre logica ta. Dacă eram căsătorit cu sora ta, nu mi-ar fi trecut prin cap să fac ceea ce am de gând să fac...

Și zicând acestea, își puse mâna stângă pe umărul ei ca s-o împiedice să se retragă. Sub fața de masă, cu mâna dreaptă îi imobiliză genunchiul, degetele lui strângând-o într-un mod imperativ. Își aplecă fața spre a ei, cu buzele și ochii plini de dorință senzuală.

Deodată Tory începu să se zbată, căci mâna lui îi strângea și mai tare genunchiul făcându-i clare intențiile. Dar nu avu ocazia să protesteze prin cuvinte sau țipete, căci în clipa următoare gura i fu pecetluită cu un sărut ce-i tăia respirația. O domina cu ușurință, doar cu gura și cu un braț puternic, imobilizând-o pe banchetă.

Își vârî ușor mâna sub fusta ei, dând peste suprafața mătăsoasă a furoului din nailon. Încetișor, amețitor, degetele lui începură să urce mai sus, căutând un loc vulnerabil, acoperit doar de cel mai subțire veșmânt. Îi cuprinse în mod posesiv cea mai intimă și ușor excitabilă parte a corpului ei, pretinzându-i supunere imediată. Și împotriva încercărilor ei de a se desprinde, mâna lui rămase acolo.

Tory încercă să-i împingă capul și să-i îndepărteze degetele nedorite de pe coapsele ei, dar în adâncul sufletului știa că acel tumult interior nu se datora doar unei

atitudini de respingere. Se zbătea dorind eliberarea din strânsoarea lui, dar în același timp o și dorea. Era ceva nespus și păgân din ea, acolo unde în locul temerilor și scrupulelor dominau dorințele. Aproape că-și dorea să fi fost singuri în altă parte — complet singuri, astfel încât el să-și poată da frâu liber împlinirii dorințelor nechibzuite, un act de subjugare de care se temea și împotriva căruia ar fi luptat, dar pe care și-l dorea în adâncul sufletului ei.

O eternitate sălbatică parcă trecuse, dar nu se scurseră mai mult de cincisprezece secunde până când Luc îi dădu drumul, desprinzându-se de ea într-un mod atât de brusc și complet, încât, pentru o clipă, Tory rămase cu mâinile în aer, împingând ceva ce nu mai era acolo. Nu mai avea cu cine să se lupte.

— Dacă ăsta a fost un păcat de moarte, zise el cu asprime, atunci înseamnă că sufletul meu este blestemat, dar la fel e și al tău. Dacă tu crezi cu adevărat că eu sunt bărbatul care s-a căsătorit cu sora ta, atunci reacțiile pe care le-ai avut în ultimele câteva zile nu sunt chiar morale. A tânji aproape tot timpul după soțul surorii tale gemene nu te pune exact în postura... Se opri în mijlocul propoziției și murmură: Dumnezeule Mare!

O privea fix, nevenindu-i să creadă decât pe jumătate din ceea ce zărea pe fața ei. Tory încercă să-și mascheze expresia, dar pur și simplu nu reuși să facă asta, atât de mare îi era tulburarea interioară. Avea ochii măriți și plini de teamă, gura și bărbia îi tremurau din cauza unei emoții pe care nu și-o putea stăpâni.

— Dumnezeule Mare! repetă el. O jumătate din tine tânjește după sex, dar cealaltă este în mod absurd speriată că ai putea să răspunzi în vreun fel mângâierilor mele. Te tulbur chiar așa de tare?

Tory încercă să-și alunge răvășeala de pe chip. Îngrozită de gândul că pe fața ei totul se citea atât de ușor, ar fi vrut să dispară de pe banchetă aceea și să fie în alt colț al lumii. Oare emoțiile ce-o dezechilibraseră erau așa de evidente?

— Sunt convins că nu-ți imaginezi că aș fi continuat să merg mai departe în locul ăsta, adăpostiți doar de o simplă draperie?

— Nu, șopti ea.

— Relaxează-te, Victoria, adăugă el cu o tandrețe neașteptată. Nu ți-am pus nici un gând rău!

Extrem de emoționată, încercă să-și vină în fire. Fără motiv, simțea că se făcuse de râs — de parcă ea, nu el, dăduse naștere acestei întregi situații umilitoare. Câteva minute mai târziu, când ieșiră din restaurant, era anormal de supusă și tăcută. Fusese sărutată cu adevărat și, deși se zbătuse și intrase în panică, își dorise ca sărutul să continue. Oare nu exista nici o modalitate prin care să-și țină în frâu această dorință teribilă ce creștea înăuntrul ei?

CAPITOLUL 7

După vizita la ziar, Luc deveni extrem de tăcut, iar Tory se simțea stânjenită și vinovată. Își petrecuse acele ore de una singură; nu făcând cumpărături, ci hoinărind de-a lungul străzilor umede de ploaie ale Brestului și gândindu-se. La început încercase să-și lămurească sentimentele contradictorii, dar curând nu mai suportă să se gândească la ele. Apoi își impuse să se gândească la Laura și Luc.

Când se întâlniră lângă mașină, la ora stabilită, Luc nu se obosi să-și spună că nu aflase nimic, dar nici ea nu se grăbi să-l întrebe. Pur și simplu, nu avea curajul să facă asta.

Ca putregaiul în lemn, îndoielile începură să macine acele lucruri solide pe care le crezuse atâta vreme. N-ar fi recunoscut așa ceva în fața lui Luc, dar celor trei zile petrecute în Brest se datorau schimbările din sufletul ei. Bunăvoința lui de a cerceta împreună cu ea acel trecut nu-i putea fi luată în nume de rău și, în ciuda faptului că susținea contrariul, începuse să fie convinsă că, dacă descoperea adevărul, el îl va privi simplu în față. Episodul din restaurantul elegant stârnise, de asemenea, în ea îndoieli supărătoare. Deși Luc fusese evaziv, era foarte sigură că *maître d'had* o recunoscuse în fotografie pe

*) maître d' (fr.) had (engl.) = stăpânul trecutului (n. trad.).

Laura și la fel de convinsă că nu-l recunoscuse pe Luc. Totuși, într-un astfel de restaurant n-ar fi fost firesc să apară mereu împreună? Nu era un local unde Laura ar fi putut să mănânce împreună cu alte prietene.

Avansurile pe care i le făcuse Luc, deși Tory se simțea foarte jenată să se gândească la el, o ajutaseră, de asemenea, să se simtă din ce în ce mai încurcată din cauza vechilor ei concluzii. Era posibil ca Laura să fi fost căsătorită cu alt bărbat, așa cum nu de puține ori sugerase Luc? Cu cineva care avea acces la actele lui de identitate? Nu un Saint-Cloud, căci cei doi Saint-Cloud morți fuseseră căsătoriți. Iar în plus, unul fusese prea bătrân, iar celălalt avusese o ocupație care nu-l scotea în largul mării. E posibil să fi fost un alt Devereux? Sau poate un angajat al firmei Saint-Cloud care, din motive personale, se folosise de nume străin? Unii oameni procedau așa atunci când vroiau să huzurească fără bani. Poate că soțul Laurei supraviețuise cu ajutorul creditelor și cecurilor false, iar castelul său din cărți de joc se năruise. Dacă Laura descoperise că soțul ei era un escroc și un mincinos, acest fapt ar fi fost de-ajuns ca s-o facă să se întoarcă urgent acasă, în America, într-o stare de spirit atât de îngrozitoare. Era o posibilitate exagerată, până la absurd, dar nu imposibilă.

Poate că aceste îndoieli se cuibăriseră în ea doar pentru că Tory dorea cu atâta disperare să se îndoiască, dar de îndată ce dubiile își găsiseră în mintea ei un punct de sprijin oricât de fragil, erau greu de spulberat. Începu să creadă că greșise, probabil, undeva.

Avu o noapte albă, în care se perpeli cu gândul la nesiguranța și acuzațiile ei mizerabile. Nu se mai putea amăgi în privința sentimentelor ei față de Luc. El le numise dorință, dar ea își dăduse seama până atunci că, de fapt, însemnau cu mult mai mult. Acele simțăminte confuze din adâncul sufletului stârniseră în ea furtuni nebănuite. Interesul deosebit față de el îi umplea toate clipele de visare și aproape pe toate celelalte în care era lucidă. Avea un simț acut al neajutorării și fatalismului, ca și când o soartă ironică îi dirija destinul în cel mai necruțător mod cu putință. Faptul că atracția era reciprocă nu schimbase nimic. Se simțea sedusă de Luc printr-o forță invizibilă a naturii împotriva căreia nu se putea lupta — precum o cometă care planează ca un ade-

vărat dezastru sau ca o plută în derivă, înghițită de un vârtej puternic într-o vâltoare fatală.

Adevărul, deși cu gust amar, era că se îndrăgostise. Era inadmisibil, cumplit și rușinos de îndrăgostită. Era posibil ca în vinele lui Luc să curgă marea, dar într-ale ei curgea însuși Luc, nu pașnic, ci cu tumultul unui val în flux, măturând totul în calea lui.

În timpul interminabilei și nefericitei nopți care urmă, Tory admise că, de când îl cunoscuse pe Luc, scopurile ei se schimbaseră total. Cândva dorise să demonstreze că el era bărbatul cu care sora ei se căsătorise; acum dorea să dovedească tocmai contrariul. Cum ar fi putut altfel să mai fie împăcată cu sine?

În dimineața următoare, sub ochii lui Tory apărură semnele epuizării, iar ea nu ajunsese la nici o hotărâre. Știa că nu va avea odihnă până când nu va descoperi adevărul și-l va accepta, oricât de greu îi va fi. Memoria lui Luc putea fi imperfectă, dar memoria celorlalți membri din familia lui nu era așa.

— În privința blugilor, Aimée..., spuse ea la micul dejun, în prezența tuturor, cu excepția lui Luc, care plecase deja la ședința de consiliu. Se aflau la masă doamna Saint-Cloud și guvernanta englezoaică, o femeie arogantă și severă, trecută de șaizeci de ani, care mânca împreună cu familia în toate zilele săptămânii, cu excepția duminicii. Acestea două, alături de Aimée, ascultară cu atenție ce spuse Tory în continuare.

— ...s-ar putea să ți-i cumpăr mâine, căci mai am încă un comision de făcut în Quimper. Cred că Luc ți-a promis o pereche, nu-i așa?

Ultimele vorbe fură spuse ca să fie auzite în special de către cele două femei în vârstă, pentru cazul în care blugii erau deja trecuți pe o listă cu obiecte interzise. Nu era doar un fel de-a o înștiința pe Aimée că mesajul ei către Jacques Benoit urma să fie transmis. De fapt, Tory căuta un motiv să poată sta câteva clipe singură de vorbă cu tânăra, un fapt ce părea extrem de dificil de pus la cale. Nu găsise cel mai nimerit pretext, dar fusese singurul care-i venise în minte.

— Dacă vrei să treci pe la mine prin cameră în cursul zilei de azi, Aimée, continuă Tory, ai putea să probezi blugii mei ca să-mi dau seama ce număr porți.

C... ai câteva minute libere? Din partea mea, poți veni oricând. Sunt liberă toată ziua.

Ușoara ezitare a lui Aimée, în timp ce ducea la gură paharul cu suc de portocale proaspăt stoarse, nu fu însoțită de nici un fel de ezitare în glas.

— Poate că domnișoara Pritchard va hotărî, căci dumneaei trebuie să mă învoiască de la lecție.

Domnișoara Pritchard, guvernantă englezoaică, aproape că distruse toate planurile urzite cu atâta grijă de Aimée.

— Nu-i nevoie, rosti ea cu răceală, eu fac toate cumpărăturile pentru Aimée și știu toate măsurile ei. Am câteva lucruri de cumpărat pentru ea. Lenjerie [illegible] și altele. Dacă îi sunt permiși blugii, atunci am [illegible] pe listă.

Așa se explica de ce garderoba lui Aimée era prea serioasă și neobișnuită pentru o tânără. Dezamăgită, dar nicidecum înfrânată, Tory își căuta alte obiecții când domnișoara Pritchard adăugă pe neașteptate:

— Totuși, pentru că ai ziua liberă, mă întreb dacă aș putea să-ți cer o mare favoare. Educația lui Aimée a fost dedicată literaturii și limbilor străine, printre care și latina, dar mi-e teamă că a cam dus lipsă de studii tehnice. I-ar fi foarte util să-i dai câteva informații din specialitatea dumitale — dar nimic prea complicat, bineînțeles, căci Aimée nu are noțiunile de bază. Având în vedere pregătirea pe care o ai, ar fi rușinos să pierdem o asemenea ocazie. Te deranjează?

— Minunată idee, spuse doamna Saint-Cloud.

Tory deschise gura, stătu așa o secundă întreagă, apoi și-o închise la loc. Încuviință din cap, mult prea copleșită de o bucurie interioară ca să mai riște să spună ceva cu voce tare. După toate introspecțiile ei nefericite, era o ușurare să descopere că mai avea simțul umorului intact. Dacă domnișoara Pritchard ar fi știut!

— Vino atunci în camera de studiu, hotărî domnișoara Pritchard, la ora nouă.

Tory reuși să-și păstreze expresia feței neschimbată. Se întoarse către Aimée.

— Se poate coborî în vreun fel de pe faleză până la mare?

— Da.

— Bine, căci întotdeauna îmi place să încep cu o

lecție în aer liber. N-are sens să desenez diagrame și să expun formule dacă n-ai observat deja valurile îndeaproape și n-ai văzut felul în care interacționează. Așa că mulțumesc lui Dumnezeu că este o dimineață frumoasă! Pune-ți niște haine foarte vechi, Aimée, și pregătește-te să te uzi. Sper că știi să înoți, da?

— Ah, Doamne, asta mă depășește, oftă domnișoara Pritchard. Avea probleme cu spatele și dormea pe o scândură, din câte prea bine aflase Tory în timpul conversațiilor de la micul dejun.

— Aș putea să-mi târăsc picioarele până acolo, dar să cobor faleza mi-e imposibil. Cred că aș putea la fel de bine să dau o fugă cu mașina până-n Quimper și să cumpăr ce-i trebuie lui Aimée.

Tory își ascunse zâmbetul după marginile cești de cafea. Lăudată fie domnișoara Pritchard! Nici dacă ar fi aranjat totul de una singură, lui Tory nu i-ar fi putut ieși mai bine.

Așteptând să se facă ora nouă, în timp ce-și găsi blugii, o bluză veche și o pereche de ochelari de soare care puteau fi luați drept ochelari de vedere, Tory enumeră în minte câteva dintre enigmele pe care spera să le dezlege în dimineața aceea, iar dintre acestea nici una n-avea legătură cu tainele hidraulicii. În timpul celor câteva zile petrecute la Château d'Ys remarcase unele lucruri. Deși orele de lucru și le petrecuse în compania lui Luc, avusese numeroase ocazii să-i cerceteze și pe ceilalți Saint-Cloud. Știa deja destul de mult despre întreținerea castelului.

Era, în primul rând, interesată să dezlege enigma trecutului lui Luc, dar Tory considera că, pentru a reuși să facă asta, va fi, de asemenea, nevoită să rezolve o parte din celelalte mistere care învăluiau familia Saint Cloud. Nu era vorba doar de o simplă curiozitate. Avea ciudatul sentiment că toți membrii familiei Saint-Cloud erau uniți între ei printr-o legătură bizară, o pânză a destinului, în care și ea însăși era prinsă fără putință de scăpare. Nu-și putea imagina de ce lucrurile stăteau în acest fel, dar îi era imposibil să scape de această senzație. La suprafață, trebuia să admită că familia Saint Cloud, cei doi bărbați morți și femeile care trăiau, nu puteau să aibă prea mult de-a face cu misterul trecutului Laurei și al lui Luc. Tory avea un simț acut al conexiunilor

De ce, deși Luc fusese crescut de o familie atât de remarcabilă, Laura nu menționase asta. De ce n-o adusese la familie? Era destul de prezentabilă. De ce la vremea respectivă nici măcar nu anunțase rudelor vestea căsătoriei sale? Dacă ar fi știut de ea, fără îndoială că Luc ar fi aflat asta în perioada de acomodare cu trecutul său, după amnezie. Și de ce să-i fi ascuns Laurei trecutul lui? N-avea de ce să-i fie rușine. Toate aceste reflecții tindeau să susțină afirmația lui Luc, cum că în trecutul lui nu exista nici o căsătorie.

Dar situația mai putea fi privită și altfel. Să fi existat pe atunci anumite motive care să-l împiedice pe Luc să se căsătorească cu Laura? Putea la fel de bine să țină ascunsă legătura lor, dacă știuse că familia nu avea să fie de acord. Iar Laura probabil că-i cunoscuse trecutul de la început. Oricum, fusese întotdeauna înclinată spre evaziv, iar cele câteva scrisori ale ei trimise din Bretagne fuseseră extrem de vagi. Poate că în mod intenționat nu amintise nimic despre familia Saint-Cloud, știind că secretul se impunea respectat. Sau poate că făcuse atunci câteva referiri întâmplătoare pe care însă Tory le uitase de multă vreme. Acele posibilități aduceau argumente într-un alt sens și sugerau că Luc putea foarte bine să se fi căsătorit cu Laura.

Tory spera că o discuție între patru ochi cu Aimée ar putea să-i clarifice gândurile. În afară de asta, o interesa și Aimée însăși. Toată săptămâna, mintea lui Tory fusese sfredelită în permanență de starea proastă a lui Aimée — cel puțin de câte ori mintea ei nu se luptase cu probleme mult mai personale. Femeia aceea copil, dulce și singuratică, avea ceva ciudat și amar, o combinație de ardoare, tristețe și nesiguranță, alături de o tărie ascunsă de caracter care o făcea pe Tory să se întrebe dacă Aimée era chiar atât de supusă față de dorințele mamei sale cum părea.

Tory nu mai avea nici o îndoială că Aimée era în mod deliberat ferită de influența lumii din afara domeniului. Era clar că de la moartea tatălui și fratelui ei, și probabil chiar mai devreme, primise o educație complet protectoare. Chiar dacă n-ar fi auzit de la Jacques Benoit, Tory, și-ar fi dat seama că Aimée era în mod nefiresc îndepărtată de persoanele de vârsta ei. Toți servitorii, e-

rau bătrâni, guvernanta era severă și se afla aproape tot timpul lângă Aimée, domeniul era departe de orice oraș sau sat. Falezele și marea îl protejau din trei părți, în timp ce formațiuni impunătoare de roci și un gard de fier înalt, prevăzut cu țepi și sârmă ghimpată pe deasupra, îl păzeau din cea de-a patra parte. Braconierii, avertiza semnul, aveau să fie electrocutați. Poarta era închiată. Gardul probabil că fusese ridicat ca să protejeze domeniul de oamenii care intrau, dar Tory băgă de seamă că primejdia pe care ți-o semnala putea la fel de eficient să nu permită nimănui nici să iasă de acolo. De fiecare dată când vedea gardul, lui Tory îi venea în minte povestea lui Dahut, o legendă pe care o auzise de trei ori de când locuia la castel. Era, într-adevăr, povestea preferată a doamnei Saint-Cloud.

Mai existau și alte enigme, majoritatea dintre ele neputând fi dezlegate prin intermediul întrebărilor, directe adresate lui Aimée. Exagerata protecție a doamnei Saint-Cloud era uimitoare, la fel și ușoara rigiditate a manierelor ei. Se împăcase cu pierderea soțului și fiului și reușise asta printr-o resemnare puternică și răbdătoare cu adevărat impresionantă. De ce se temea așa de tare s-o lase pe Aimée să se bucure de viață ? Tânărul Jacques Benoit, oricum, nu se gândea la căsătorie, ci doar la primele faze ale unei idile. Intențiile lui păreau destul de onorabile. Ca fiu al unei vechi familii prietene, trebuia să fie acceptat de doamna Saint-Cloud. Nu era cel mai mare mister din mintea lui Tory, dar crezu că deslușirea acestuia ar putea s-o ajute să găsească soluțiile unor probleme ce-i erau mai aproape de suflet. Dacă reușise să-i înțeleagă pe acești ciudați Saint-Cloud, nu-l putea înțelege și pe Luc ?

— Nu mi-aș dori să fac asta într-o zi furtunoasă, spunea Tory o jumătate de oră mai târziu, în timp ce ea și Aimée coborau pe o cărare periculoasă de pe versantul falezei. Cu mâinile nu te puteai ține decât de colțurile stâncilor, iar pentru pășit aveai la dispoziție doar trepte din granit mai mult decât înguste. Partea superioară a falezei se afla la o înălțime de peste trei sute cincizeci de metri deasupra mării. Lui Tory distanța aceasta i se păru alarmantă, deși Aimée îi spusese că Pointe du Raz,

extremitatea provinciei Bretagne era situată la
țime de trei ori mai mare. Exista posibilitatea unei prăLuări nu prea plăcute, pentru că stâncile colțuroase granit te-ar fi făcut bucăți cu mult înainte de a ajunge în fundul prăpastiei. Neobișnuit de exagerata grijă a doamnei Saint-Cloud față de Aimée fără îndoială că nu se extindea și asupra pericolelor din natură.

Aimée, în pantaloni scurți și maiou semăna cu o gazelă tânără, mult mai agilă în cățărat decât Tory. Într-o mână ținea costumul de baie, prosoapele și mapa cu hârtii, pe care Tory le luase cu ea ca să salveze aparențele. Chiar și așa, își menținea fără dificultate echilibrul.

La baza falezei era o porțiune curată de plajă. Nisipul era fin și Tory se așeză pe el ca să se odihnească, aruncându-și din picioare pantofii ușori de sport pe care-i purtase. Avea costumul de baie pe sub blugi, deși nu credea c-o să intre în apă. Marea era mult prea periculoasă. Clipocitul valurilor pe țărm nu era foarte puternic, dar în larg talazurile se spărgeau de stânci suprând curenți submarini și tot felul de lucruri riscante pe care Tory ar fi trebuit să le cunoască, dar nu le cunoștea.

Se așeză și Aimée, chiar mai încordată.

— Ai să-l vezi pe Jacques mâine, deci, spuse ea.

— Da.

— Și-i vei da biletul ?

— Da, Aimée, am să i-l dau.

— Ești sigură ?

— Numai dacă n-o să-l găsesc din cine știe ce motiv. Dar voi face tot posibilul.

— Și chiar dacă nu-l vezi, vei expedia scrisoarea ? Promiți ?

— Îți promit, Aimée.

Aimée păru liniștită. Oftă și se întoarse ca să contemple marea.

— Vin uneori aici când vreau să fiu singură. Este bine că picioarele mai bătrâne nu se pot cățăra, nu-i așa? Uneori înot atunci când marea e mai calmă. Când este mai agitată în jurul stâncilor, simți că te trage la fund. Ceva de genul ăsta urmează să-mi explici ?

— N-am de gând să-ți explic absolut nimic, Aimée. Dacă-ți folosești ochii și simțurile vei afla tot ce trebuie să știi despre valuri. Inclusiv când să te ferești de ele !

E ziua mea liberă și refuz categoric să muncesc vreun pic. Doream doar să am o companie în dimineața asta. Cred că și ție ți-ar prinde bine o mică vacanță.

Izbucni într-un râs ușor și cristalin, primul sunet cu adevărat adolescentin pe care-l scosese până atunci, și se lungi pe nisip. Scăpase de orele de studiu de dimineață și asta o bucura nespus de mult.

La început, Tory întreținu o conversație simplă și banală, căci nu dorea s-o alarmeze pe Aimée și să o pună în gardă. Treptat, cu ajutorul întrebărilor aparent inocente, începu să-și formeze o imagine a familiei Saint-Cloud în anii precedenți, ani în care Aimée se făcuse mare.

Copil fiind, Aimée nu-l cunoscuse prea bine pe Luc, din cauză că era aproape cu douăzeci de ani mai mare decât ea. În perioada colegiului se mutase de la Château d'Ys, adică înainte de nașterea lui Aimée. Studiase câțiva ani în America, unde învățase meserie, dar venise deseori în vizită în Franța și la Château d'Ys. După întoarcerea lui definitivă, din plăcerea de-a fi independent, locuise de unul singur. Tory aflase deja multe dintre aceste lucruri

— Îl strigam *mon oncle* până când mama mi-a zis că trebuie să-i spun Luc, explică Aimée cu un glas foarte melancolic, privind fix în direcția mării. Într-adevăr, el e o rudă îndepărtată de-a noastră, dar mie mi-a fost întotdeauna ca un ...unchi preferat. Anii aceia au fost foarte fericiți. Luc mă lua uneori în brațe, mă arunca în aer și râdea. Îmi aducea dulciuri, cutiuțe cu bomboane. De fiecare dată, câte una pentru mine, una pentru mama și alta pentru Félicité.

— Félicité ? Tory nu mai auzise acel nume până atunci.

— Félicité e soția fratelui meu, Armand, adică... cum se spune ? Văduva lui. Putea să-mi fie mamă, așa cum și Armand putea să-mi fie tată.

— Da ? Și ți-a fost ca un părinte, cum ți-a fost el ?

— Doar ca vârstă, spuse Aimée cu prudență. Căsătoria lor a fost aranjată de familii încă de când Armand și Félicité erau copii și nici măcar nu se cunoșteau. În unele familii mai cu tradiție se mai procedează încă așa. Fratele meu s-a însurat cu ea când eram mică

Tory își asumă riscul unei întrebări directe :

— N-o plăceai ?

Aimée ezită o singură clipă înainte de a răspunde foarte convinsă.

— Nu. Cred că Armand n-ar fi trebuit să țină cont de dorințele familiei. O urăsc pe Félicité !

— De ce ?

— Pentru că făcea mereu numai... ce trebuie. Se ducea mereu la liturghie. Întotdeauna ca avea dreptate și atrăgea atenția oamenilor că greșesc foarte mult. N-am fost tristă, domnișoară, când a plecat Félicité.

— De ce s-a mutat ?

— Félicité a fost foarte mânioasă când a murit Armand.

— Mânioasă ?

— Din cauza averii, domnișoară. După o căsnicie care a durat atâția ani se aștepta să fie foarte bogată. Dar cum ? Căci tatăl meu a fost bogat, nu Armand. Félicité s-a înfuriat foarte tare pe familia Saint-Cloud. La fel de tare s-au mâniat și rudele ei, care, de asemenea, sunt foarte bogate și puternice. Ba chiar l-au dat pe Luc în judecată. Nu-i așa că e urât și rău să te gândești atât de mult la bani atunci când îți moare soțul ? Mai ales că Félicité nu e deloc săracă și n-are nici un copil în grijă? A zis că nu mai vrea să dea în viața ei ochii cu vreun Saint-Cloud. S-a mutat înapoi în Rennes.

Cât putu de repede, Tory reveni la discuția referitoare la Luc. Mai obținu câteva informații, unele noi, altele care doar îi confirmară ceea ce știa deja sau presupunea. Luc călătorise foarte mult în viața lui și își petrecuse întotdeauna foarte multă vreme pe mare. După cum îi spusese lui Tory, se întorsese să locuiască la Château d'Ys doar după ce se întâmplase acea tragedie în familie care făcuse din el, ca singur supraviețuitor de parte bărbătească, stăpânul clanului Saint-Cloud și moștenitorul întregii averi. Din câte dedusese Tory — doar prin întrebări indirecte — nu adusese niciodată o femeie să locuiască la Château d'Ys, cu excepția ei. Nimic din ceea ce aflase nu-i confirma legătura lui Luc cu Laura, dar nici n-o infirma.

În cele din urmă, după ce zăbovise asupra discuției despre Luc atât cât îndrăznise, trecu mai departe la subiectul la fel de derutant al educației în izolare de care beneficia Aimée. Nu dorea să facă remarci răutăcioase la adresa mamei lui Aimée, așa că abordă subiectul indirect.

— Cred că duci lipsa persoanelor tinere din jurul tău, Aimée. N-ai avut niciodată prieteni de joacă atunci când erai mică?

— Ba da. Fetele și băieții celor care veneau în vizită la noi. Prieteni ca Jacques. Ah, era bine pe atunci! Dar acum nu mai vin. Iar eu... Aimée se încruntă și începu să scormonească nisipul... De mulți ani n-am părăsit locul ăsta.

Tory își asumă încă o dată riscul unei întrebări directe.

— De ce nu?

— Pentru că nu-mi dă voie mama.

Aimée își întoarse cu febrilitate privirea către mare. Își ținea genunchii strânși cu brațele, de parcă încerca să se stăpânească.

— Uneori, când văd trecând o barcă în depărtare sunt convinsă că va trebui să înot până la ea să scap în acest fel.

— Asta sună o disperare. Chiar așa de rău stau lucrurile?

— Rău? suspină Aimée. N-ai văzut și dumneata cum este la Château d'Ys? Ar trebui să existe bărbați puternici care să ajute la treabă și în loc de asta, doar doi dintre servitori nu sunt femei. Iar din aceștia doi, unul are aproape șaptezeci de ani, iar celălalt a depășit deja vârsta asta. Așa stau lucrurile încă de când m-am transformat din fetiță în femeie.

Tory bâigui un ambiguu „Ah?".

Aimée își atinti privirea către ea.

— Nu-ți dai seama de ce anume îi este frică mamei?

— Presupun că nu vrea să cunoști vreun tânăr. Am bănuit asta din cauza lui Jacques.

— Ai bănuit? Dar cred, domnișoară, că tot n-o înțelegi pe mama ori pe mine.

Vocea lui Aimée era prea tânără ca să exprime atâta amărăciune.

— Ești încă tânără, Aimée, îi spuse Tory cu blândețe. Îmi imaginez că mama ta nu vrea să te îndrăgostești și să te căsătorești, cel puțin nu deocamdată. Simte probabil că ești tot ce i-a mai rămas. Împărtășesc, aceste sentimente pentru că le înțeleg

— Nu. Nu înțelegi!

Aimée aruncă în direcția lui Tory o privire îndurerată și sări în picioare, cu trupul încordat din cauza unui chin arzător de adolescentă. Începu să vorbească foarte repede.

— N-o înțelegi nici un pic pe mama! Vrea ca eu să mă căsătoresc! Încă de când am împlinit treisprezece ani a început să vorbească mereu numai așta! Numără zilele până când voi fi de optsprezece ani, adică suficient de mare ca să pot fi cerută de-un bărbat!

— Dar nu pricep...

— Nu înțelegi cu cine intenționează să mă mărit? Cine este bărbatul pe care am voie să-l văd? Aimée se opri patetică, lăsând întrebarea să plutească în aer. Un bărbat care nici măcar nu vrea să mă sărute ori să mă țină de mână, pentru că e prea bătrân, iar eu prea tânără! Un bărbat care mă tratează ca pe un copilaș!

— Luc? presupuse Tory în șoaptă.

— Da, Luc! *Mon oncle*!

— Iar el... Vocea lui Tory deveni foarte nervoasă. Iar el... vrea?

— Bineînțeles că vrea! Că trebuie să vrea! E datoria lui. Nu se va căsători cu mine din dragoste, ci de dragul reputației numelui de Saint-Cloud. De dragul copiilor cei-i vom face împreună!

— N-am știut asta, șopti Tory.

— Iar mama nu va avea liniște până când nu voi face așa cum vrea ea. De ce crezi că spune atât de des povestea lui Dahut? Nu ți-o spune tie, ci mie!

Ca să-și exprime plastic părerea despre căsătoria cu un bărbat pe care-l considerase unchi, un bărbat care avea de două ori vârsta ei, Aimée țâșni spre mare și intră în apă cu pantalonii scurți și maioul pe ea. Tory rămase pur și simplu la locul ei, uimită de cele auzite.

Luc și Aimée. O legătură aranjată cu mulți ani în urmă și care aștepta doar ca Aimée să împlinească optspre-

zece ani. Acesta era un motiv suficient pentru orice bărbat ca să-și ascundă o căsătorie.

Luc și Aimée.

Luc și Laura...

Tory crezu c-o să i se facă rău

CAPITOLUL 8

În următoarele câteva zile, viața lui Tory decurse ca într-un adevărat purgatoriu. Luni de dimineață, când porni spre Carnac împreună cu Luc, era încă sfâșiată de chinuri interioare și cu mintea aiurea. La început, când se cunoscuseră și crezuse că reacțiile ei se datorau doar unei tensiuni sexuale, reușise să-i facă față lui Luc la un anumit nivel, de obicei acela al mâniei și dușmăniei. Dar acum era complet incapabilă să rostească două vorbe raționale. Destăinuirile lui Aimée o convinseseră că Luc trebuie să fi fost căsătorit cu Laura, dar aflase acest lucru prea târziu. În timpul acelei nopți lungi și pline de îndoieli, când Tory ajunsese la concluzia că era posibil să nu fi fost el acel bărbat din viața Laurei, își permisese să admită că era îndrăgostită și o dată ce realizase aceasta nu mai exista cale de întoarcere. *Era îndrăgostită.* Dacă Luc ar fi fost Barbă Albastră în persoană, însurat cu o serie de femei și toate să fi fost surorile lui Tory, tot n-ar fi reușit să aibă alte sentimente. Era în sufletul ei, la fel de indispensabil ca bătăile inimii, la fel de vital ca sângele și fibrele inimii ei. Ca să anuleze durerea dragostei, ar trebui să-și scoată inima din piept.

Mai suferea și din alte motive. Îi părea rău că-i dăduse lui Aimée biletul din partea lui Jacques Benoit și se căia și mai tare că-i promisese să-i aducă răspunsul fetei. Era ceva să încurajezi o idilă inocentă între doi tineri și cu totul altceva să te amesteci acolo unde Luc era implicat. Încercase să-i dea înapoi scrisoarea lui Aimée și să-i spună că ar prefera să n-o mai trimită până la urmă. Expresia feței lui Aimée căpătă ceva din duritatea chipului mamei sale.

— Mi-ai promis, domnișoară, îi amintise ea lui Tory, cu vocea tăioasă, înălțându-și bărbia cu încăpățânare.

Așa că, la sfârșitul săptămânii, Tory înmânase scrisoarea, dar în același timp îi spusese lui Jacques Benoit că nu va mai îndeplini serviciile de mesager.

— Nu mai vreau să mă amestec, afirmase ea. Sunt sigură că doamna Saint-Cloud are motivele ei. De ce nu mai aștepți o vreme ? Peste puțin timp Aimée va împlini optsprezece ani — va fi majoră. Nu va mai asculta atunci cu atâta supunere de mama sa. În afară de asta, dacă ai răbdare, doamna Saint-Cloud s-ar putea să se răzgândească.

Fără îndoială că doamna Saint-Cloud se va răzgândi, reflectă Tory cu amărăciune, când avea să descopere că Luc era deja căsătorit. Ah, Dumnezeule ! Cum de reușise să intre într-o astfel de încurcătură sentimentală ?

Drumul cu mașina până la Carnac era lung ; la mai mult de două ore de condus pe șoselele dinspre sud ale peninsulei Bretagne. Nu merseseră mai mult de cinci minute, timpul necesar pentru a trece de porțile Castelului d'Ys, când Luc trase mașina pe dreapta, opri motorul și trase frâna de mână. Se întoarse către Tory, cu ochii grei, ca de cremene.

— Vrei acum să-mi explici și mie ce s-a întâmplat ? Și ieri, și alaltăieri ai pretins că te doare capul și ești extenuată când ți-am propus să ne apucăm de lucru la proiectele noastre. Luând în considerație că i-am spus lui Tante Marie că este vorba de ceva urgent, scuzele tale n-au căzut prea bine.

Inconștient, Tory se trase un pic mai departe de el, cu ochii mari și inima bătându-i cu putere.

Luc își trecu prin păr degetele lungi cu un gest de frustrare.

— Ce-i cu tine ? Ce s-a întâmplat cu femeia care m-a atacat cu vorbele și pumnii ? Astăzi parcă ai fi un iepure speriat !

— Pentru că ești căsătorit cu Laura, izbucni Tory. Ești căsătorit într-adevăr.

Se uită la ea uimit.

— Și ce-i nou în disputa noastră ? De multe zile mă ataci cu acuzația asta. De obicei, aș putea să adaug, cu ceva mai multă ardoare și suflet. Ce s-a schimbat ?

[illegible] întoarse [illegible]

[illegible] flat motivul pentru care ai făcut un secret [illegible] a. De ce nu ți-ai anunțat familia la data res-

[illegible] te rog, nu mă ține în întuneric, zise Luc sarcastic. Nu-mi place să fiu ultimul care află.

– Aimée, rosti Tory.

– Aimée? Ce legătură are ea cu treaba asta?

— Intenția ta de a te căsători cu ea.

Luc zăbovi un timp înainte de a răspunde, ridicându-și ușor sprânceana cu o ușoară urmă de încruntare.

– Deocamdată, acest aranjament nu există, răspunse el sec. Aimée n-a fost de acord. Și chiar dacă mama ei și-ar dori să merg mai departe, până acum n-am cerut-o pe Aimée cu atât de multe cuvinte. Am promis că voi face asta, da — dar refuz s-o fac înainte ca ea să devină majoră.

Tory își întoarse ochii către el, răvășită de emoție.

— Dar nu poți nega că te pregătești de câțiva ani pentru căsătoria cu ea!

Luc avea fața întunecată și calmă, iar privirea neclintită.

— Nu, răspunse el fără ezitare. N-am să neg asta.

— E înfiorător să cresti în acest fel o copilă! Tinând-o ascunsă doar ca să, doar ca să poți...

Avea glasul primejdios de liniștit când zise:

— Ca să pot ce?

– Este doar o fată lipsită de experiență... *o virgină.*

Abia după ce rosti aceste vorbe chinuitoare și negândite, Tory află cu adevărat de ce acele simțăminte cumplite o doborâseră la pământ în ziele sfârșitului de săptămână: De ce trebuia întotdeauna ca fantomele trecutului ei să-i afecteze reacțiile față de Luc?

— Dacă vrei să te înfurii pe cineva din cauza asta, atunci înfurie-te pe mătușa mea. Tonul lui Luc era extrem de stăpânit. Nu sunt tatăl lui Aimée și nu sunt gardianul ei. Am intervenit până când mi s-a acrit, dar adevărul este că n-am nici un cuvânt de spus în privința educației și creșterii ei. De ce crezi că vreau să mențin situația așa cum este până când Aimée va împlini optsprezece ani? Pentru că va fi adultă, iar mama ei n-o

va mai putea influența. Intenționez să fac tot posibil [illegible] să iasă în lume și să cunoască alți bărbați înainte de a lua vreo hotărâre.

Tory [illegible] și se mai liniști un pic, conștientă că [illegible] de râs, dându-și în vileag prea mult din frământările ei. Luc o examina îndeaproape cu capacitatea [illegible] a-i citi sentimentele, pe care o avusese încă de la început. Când vorbi din nou, vocea ei era tot încordată, dar mult mai echilibrată.

— Știu că nu din dragoste te căsătorești cu Aimée; mi-ai spus doar că n-ai iubit nici o femeie așa cum iubești marea. E un aranjament de familie, nu-i așa? La fel ca și căsătoria lui Armand.

— Nu contest nici asta.

Nu-i trebui decât o clipă să înțeleagă circuitul motivației ei. În momentul acela ochii îi sticliră de mânie.

— Cred că ai tras concluzia pripită că acest aranjament e valabil încă de când Aimée mergea de-a bușilea? Și din cauza asta am făcut un secret din cealaltă căsătorie? E o absurditate crasă. Dacă ai de gând să faci pe detectivul amator, nu era mai bine să mă întrebi pe mine care-i adevărul în această situație?

Tory își încleștă gura, iar mușchii feței îi deveniră rigizi din cauza efortului de a-și ascunde sentimentele. Era răvășită complet, dar nu din cauză că se gândea la Laura, ci la ea.

— Și care-i... adevărul?

— Tante Marie dorește ca eu să mă însor cu Aimée. Mă simt obligat să fac asta, ca să-mi achit îndatoririle față de familia Saint-Cloud. Unchiul meu și-a formulat într-un mod ciudat testamentul — a lăsat femeilor un ajutor financiar, dar mai toată averea și a încredințat-o celei mai apropiate rude de parte bărbătească și care-i va supraviețui. A scris acel testament acum șaisprezece ani, când s-a căsătorit Armand, și nu s-a gândit niciodată că averea îmi va rămâne mie. S-a gândit la fiul său ori la băieții fiului său. Armand a murit fără să lase nici un moștenitor. În felul acesta, averea îmi revine mie — un văr îndepărtat, nici măcar un Saint-Cloud din punct de vedere legal. Da, tatăl meu era un membru al clanului, dar nu s-a căsătorit cu mama mea. Sunt un bastard Saint-

Cloud și nu se cuvine să i jefuiesc pe cei care au avut grijă de mine. Nu înțelegi în ce situație mă aflu ?

Luc așteptă până când obținu din partea lui Tory o încuviințare din cap, căci îi venea greu să mai vorbească de distrusă ce era.

— N-am nici un drept asupra averii Saint-Cloud și nici măcar nu le-o pot da înapoi, căci unchiul meu și-a luat toate măsurile, încât averea să nu poată ajunge niciodată pe mâna lui Tante Marie sau a lui Aimée. Nu mă întreba de ce ? Poate a simțit că femeile nu erau capabile să conducă afacerile familiei. Încerc să dau înapoi atât cât pot, în felul în care pot, acceptând să mă însor cu Aimée, dacă și ea va dori. În cele din urmă, dacă va accepta, averea Saint-Cloud se va întoarce acolo unde-i este locul — copiilor ei și copiilor copiilor ei. Atunci când mă voi căsători cu ea — și nu înainte ! — voi purta numele Saint-Cloud, cum dorește mătușa mea. Dacă Aimée se mărită cu altcineva, acel bărbat ar trebui să-și schimbe în mod legal numele în Saint-Cloud. Am reușit să răspund tuturor acuzațiilor tale nesocotite ? Da, există un aranjament, dar acesta a fost stabilit la câteva luni după moartea unchiului meu. Cu alte cuvinte, *după ce* am suferit șocul amnezic. Acum opt ani, acesta, pur și simplu... nu... exista !

Tory se simți ca un acrobat aflat pe la jumătatea unei sârme lungi și tremurând la gândul unui eșec iminent. Își prinse capul cu mâinile și începu să plângă pe îndelete. Nu era o eliberare completă a tensiunilor acumulate, pentru că o mai așteptau multe pericole, multe obstacole de trecut până să ajungă la liman. Ar fi preferat să-și rețină lacrimile ce i se scurgeau încetișor pe obraji, dar nu se putuse abține. După ultimele câteva zile starea ei emoțională nu era deloc bună.

— Tory...

Suspinul ușor al lui Luc fu mai mult ca o șoaptă. După ce-i rosti numele se apropie de ea. O trase ușor la pieptul său și o ținu acolo. N-o întrebă de ce plângea și nici nu-i ceru să se oprească. Tocmai pentru că nu-i spunea nimic, alinarea sa era mai puternică. O cuprinse cu brațele, îi mângâie încetișor părul, fără pasiune. Îmbrățișarea lui nu avea nimic erotic, era doar un simplu contact de consolare, ca o cetate menită să te apere de ne-

cazuri și ca un zid împotriva durerii. Într-o clipă dureroasă, el îi oferea lui Tory forța și înțelegerea necesară pentru a depăși momentul, fără să-i ceară în schimb nici un fel de explicații.

Și totuși, ea înțelegea că el știe. Nu-i dezvăluise toate cauzele frământărilor sale interioare, dar el știa prea bine ce sentiment se cuibărise în ea. O calma, o mângâia, spunându-i că era normal să se simtă în felul în care se simțea. Mesajul lui i se infiltrase în pori, iar mesajele ei pătrunseseră în porii lui. Luc știa ce nu era în regulă.

Și atunci, sprijinită de pieptul său cald și strânsă în brațele sale, cu gura lui la tâmplele ei și mâna ce i-o trecea din ce în ce mai ușor prin păr, pacea inundă treptat sufletul lui Tory. Lacrimile încetară să-i mai curgă. Știa că se afla în siguranță. Reușise să meargă pe sârmă până la capăt, unde-și găsise deja limanul. Știa că-l iubește și-l va iubi mereu, dar mai știa că avea și forța să reziste atracției sexuale atâta vreme cât persista cea mai mică posibilitate ca Luc să fi fost căsătorit cu Laura.

Mai știa, de asemenea, fără ca vreun cuvânt să fi fost rostit, că, dacă ea era slabă, Luc avea să fie puternic.

Încetul cu încetul începea să-l înțeleagă, să-l cunoască așa cum era în realitate și nu cum și-l imaginase. Nu se schimbase. Era bărbatul care o lăsase să dea nervoasă cu pumnii în el, cel care fusese răbdător și uneori determinat să-și piardă răbdarea, bărbatul care uneori fusese înțelegător, iar alte ori furios într-un mod cât se poate de uman, bărbatul pe care-l iubea. Era un om cu defecte, slăbiciuni și virtuți, un om pe care nu era chiar atât de îngrozitor să-l iubești. El nu se schimbase, ea în sine, da. Acum îl cunoștea cu adevărat.

Peste un timp, când se simți pregătită, se desprinse din îmbrățișarea lui castă și reveni pe locul ei din mașină. Lacrimile ei pătrunseseră în țesătura cămășii lui și nu mai era nevoie să-și șteargă puțina umezeală sclipitoare ce-i mai rămăsese pe față.

— Voi supraviețui, zise ea, tremurul gurii prefăcându-se într-un surâs.

Luc îi cercetă fața cu atenție o clipă, gura fiindu-i gravă, iar privirea sobră.

— Da, cred și eu, murmură el.

Porni mașina, dădu înapoi pe pietriș și-și concentră în nou atenția asupra drumului și pământului solid, mărginit cu pietre. Pe partea lui Tory, în depărtare, se întindea orizontul larg al mării, netulburat în lumina caldă și pură a zilei. Îl privi, simțindu-se umilă și, ciudat, mulțumită. Nu existase nici urmă de dorință în brațele și ochii întunecați ai lui Luc. Cu toate acestea, pentru prima dată de foarte mulți ani știa că era dorită cu sinceritate, nu doar pentru că era femeie, ci pentru că era pur și simplu ea însăși.

În timpul drumului lung către Carnac mai discutară câte ceva, dar nu ca dușmani, ci ca doi prieteni care se prețuiau și respectau deopotrivă. Tory știa că n-o să mai aibă niciodată nevoie de armura dușmăniei cu ajutorul căreia se apărase în primele zile. Avea încredere și în Luc, și în ea însăși, știind că n-o să se întâmple nimic care s-o împiedice să trăiască, mulțumită cu sine. Nu era sigură de ce căpătase acea încredere și absoluta siguranță, dar așa se întâmplase în timpul acelor momente de apropiere. Transformarea interioară intensă a unei iubiri fără speranță se petrecuse ca-ntr-un creuzet și o însuflețise pe Tory și, deși chinul era mare, simți că devenise o persoană mai puternică.

Urmară apoi tăcerile lungi, dar reconfortante. În acest timp, Tory urmări cu privirea peisajul pașnic de țară al peninsulei Bretagne pe lângă care treceau. Se gândea tot la aceleași lucruri la care se gândise atâtea zile, dar de data asta cu o diferență. Era calmă și lua totul așa cum era.

Într-un fel oarecum ciudat simțea că-și încheiase procesul de maturizare de când îl cunoscuse pe Luc. Căsătoria îi ruinase imaginea despre sine într-un moment crucial al vieții, atunci când devenise femeie. Îi înfrânase dezvoltarea în anumite sensuri și o lipsise de încrederea esențială în propriu-i farmec. Îi distrusese încrederea în bărbați. O făcuse precaută cu emoțiile și instinctele ei, astfel încât, deși uneori bărbații o doriseră, se simțise întotdeauna nedorită. Ajunsese să nu mai creadă că vreun bărbat ar putea fi interesat în mod sincer de ea. Luc, cu ochii lui cenușii gravi și mâinile neporuncitoare, îi mărturisise fără vorbe și mângâieri că impresia

ei era pur și simplu falsă. O dorea, însă dorința lui nu era numai de ordin fizic, iar acest fapt o făcea pe Tory să se simtă mai liniștită.

Acum îl înțelegea pe Luc. Nu conta ce aveau să descopere în Carnac sau în zilele următoare, căci oricum în viața lui nu exista loc și pentru ea. Dacă se dovedea că Luc nu era soțul Laurei, rămânea totuși Aimée. Luc era un bărbat onorabil, iar dacă Aimée avea să consimtă, el își va onora promisiunile. Tory nu putea spune exact de ce știa că ăsta era adevărul, dar știa cu siguranță că așa era.

Iar Aimée... Aimée putea ceda în orice moment presiunilor exercitate de mama ei sau putea să le reziste ani de zile. Dacă ar fi avut libertate, s-ar fi putut foarte bine implica într-o legătură amoroasă cu Jacques Benoit sau cu un alt tânăr. Tory își dădea seama că Luc ar fi stat de-o parte, ar fi privit și așteptat. Avea să stea în expectativă ani de zile dacă era necesar. Dacă Aimée nu se căsătorea cu altcineva, el n-avea să fie niciodată liber.

Și chiar dacă ar fi liber, mai rămânea și marea, prima lui dragoste, trainică și mare.

Tory se gândea la toate aceste lucruri, le înțelegea și le accepta.

Micuțul han unde stătuse Laura cu opt ani în urmă arăta de parcă nu mai suferise nici o schimbare vreme de un secol. Construit din granit și ardezie, solidele materiale de construcție din Bretagne, era situat printre ierburi înalte, cu fața spre un golfuleț albastru — o „plajă a familiei", cum erau menționate în ghidurile turistice astfel de gospodării numite pensiuni. Era la o distanță ce putea fi parcursă cu bicicleta de la megaliții din Carnac, pe țărmul pitoresc de vest al peninsulei Quiberon, o așezare mai ieftină decât turisticul oraș Carnac. Cu golfulețele și peșterile lui, țărmul arăta crestat și impresionant, dar în ciuda numelui de Cote Sauvage pe care-l purta, nu era totuși așa de mohorât ca promontoriul străjuit de Château d'Ys. Cuvântul *savage* era potrivit curenților puternici ai fluxului. La orice pas zăreai indicatoare pe care scria *Baignades interdites*.

„Înotul interzis" — îi tradusese cineva în timpul vizitei sale precedente prin acele locuri.

Proprietarii hanului, soț și soție, ambii ajunși la o vârstă venerabilă, dețineau acest han de trei decenii. Era frecventat în cea mai mare parte de familii de francezi. Iar pentru că turiștii englezi veneau rar pe acolo, proprietarii hanului vorbeau prea puțin limba engleză și destul de prost. În timpul primei și scurtei sale vizite, când rămăsese peste noapte la han și i se permisese să răsfoiască registrul hanului, Tory reușise să închege cu ei o conversație.

Amândoi și-o reamintiră pe Tory de la prima vizită și o întâmpinară cu căldură. Tory le spusese atunci că era vorba despre o persoană dispărută, o scuză la îndemână care nu necesita prea multe explicații. Cei doi o ajutaseră foarte mult. Fiind amândoi niște buni observatori, își amintiră de Laura când îi văzură fotografia. Fără să li se spună, o consideraseră din grupul bicicliștilor și-și reamintiră că mai rămăsese la ei și după plecarea celorlalți. Dacă Laura se împrietenise cu un bărbat în timpul sederii ei, probabil că o făcuse într-un mod discret, căci proprietarii nu știau nimic despre asta, deși păreau să aibă o memorie excelentă pentru alte mici amănunte. Găsiseră, de asemenea, numele de Devereux în registrele mai vechi, dar în privința aceasta nu fuseseră de prea mare ajutor pretinzând că n-au o memorie bună a numelor. Nu-și amintiseră că Laura și Luc Devereux părăsiseră hanul în aceeași zi, după cum confirma registrul.

Tory le explică și de această dată că tot mai caută informații despre sora sa. În speranța că o conversație în limba franceză ar putea procura detalii ce se pierdeau discutând în engleză, venise cu un prieten care era dispus s-o ajute în cercetările ei. Nu-l prezentă pe Luc pe nume.

Proprietarii o serviră pe Tory cu un ceai, pe care ea îl acceptă. Având acum încredere în Luc, îl lăsă singur să discute cu patronul. Conversația lor desfășurându-se în franceză, oricum n-o putea înțelege. Intră împreună cu femeia într-o bucătărie mare, intimă și demodată, unde mirosea a pâine proaspăt coaptă. Femeia mai preparase și untul pe care tocmai îl scosese, gras și proaspăt, din

putinei, într-un castron imens de pe masa din lemn lustruit. Cu săptămâni în urmă, Tory descoperise că nu exista ceva mai bun decât untul din Bretagne. Mirosul minunat îi deschise apetitul. Pentru prima dată de atâta timp o tenta mâncarea.

Dură destul de mult până când Luc termină de pus întrebări. Între timp, pentru că trecuse deja de prânz, Tory dusese trative pentru cumpărarea unui prânz simplu de picnic și chiar o ajutase pe femeie să facă pachetul — fructe, pui rece, felii de brânză de prin partea locului și o sticlă cu *vin ordinaire*, alături de pâinea caldă și parfumată și, untul proaspăt.

După ce ieși din bucătărie, Tory îi spuse lui Luc despre picnic și sugeră să-l ia în Carnac, pe care era curioasă să-l vadă. Nu dorea să discute despre alte chestiuni în fața proprietarilor hanului, așa că așteptă până ieșiră afară la soare ca să poată vorbi cu el.

— Ce-ai aflat? îl întrebă ea brusc acum că erau singuri.

— Nu cine știe ce. Prefer să mă gândesc nițel înainte de a începe să discutăm.

Răspunsul evaziv al lui Luc o făcu pe Tory să rămână neclintită pe loc și să-l privească mai îndeaproape. În jurul gurii avea o linie albă aspră, iar la tâmplă, lângă cicatrice, un muschi micuț al feței i se zbătea încetișor. Aflase până atunci că aceste lucruri îi semnalau starea de tensiune.

— Ți-ai recunoscut semnătura? întrebă ea dându-și seama în acel moment, care era motivul calmului său interior ce-o stăpânise în timpul călătoriei cu mașina. În dimineața aceea, când plânsese, undeva în subconștientul ei era convinsă că Luc n-ar fi fost capabil să rănească o femeie așa cum pare că a fost Laura.

— Ți-am mai spus, nu sunt pregătit încă să discut despre asta.

— Luc, vreau să aflu acum.

Tory avea vocea prefect stăpânită, la fel ca și nervii. Era tot calmă și avea un simț al fatalității datorită căruia accepta chiar și ceea ce nu-i plăcea să audă. Indiferent ce descoperise Luc — nu fusese ceva bun. Și ce nu era bine pentru Luc, nu era nici pentru ea, căci pro-

babil asta însemna că acum avea motiv să creadă că fusese încurcat cu Laura

O aținti cu privirea neagră și impenetrabilă.

— Ai încredere în mine, îi zise pe un ton echilibrat.

Tory chiar avea încredere în el, dar tot aveă nevoie să știe. Pe fața lui enigmatică se citea că nu intenționa să-i spună nimic. Tory își sprijini mâna de ușa hanului

— Dacă nu-mi spui exact ce ai aflat, am să întreb si singură. Trebuie să știu, Luc, o dată pentru totdeauna

Avu o clipă de ezitare extrem de scurtă, aproape imperceptibilă

— N-are nici un rost să mai continuăm cercetările. Îmi asum responsabilitatea pentru ce-a pățit sora ta

— Asta-i tot ce ai de gând să-mi spui ?

— Răspunsul ăsta e suficient deocamdată.

Fără să mai spună nimic, Tory se întoarse și intră în han. Luc nu intră după ea, dar nici nu încercă s-o oprească, așa că nu se afla lângă ea când se apropie de nișa in fața căruia se afla o recepție simplă, din lemn fumuriu închis ce adăpostea un birou micuț. Proprietarul hanului stătea în genunchi în spatele biroului punând în ordine vechile fișe în sertărele lor. Se ridică și zâmbi amabil când Tory se apropie de el.

— Mulțumim foarte mult pentru ajutor, spuse ea, ce noroc am avut că prietenul meu a recunoscut semnătura.

— *Pardon* ? Dar, domnișoară n-a recunoscut-o. Sau, dacă da, mie nu mi-a spus așa

— Te rog, te deranjează să-mi repeți ce ți-a zis prietenul meu ? El mi-a spus repede, dar aș vrea să aud total de la tine înainte de a pleca. Vreau să mă asigur că n-a uitat să-ți pună vreo întrebare importantă.

— Întrebare ? Dar majoritatea întrebărilor au rămas fără răspuns. Dar m-a întrebat de Belle-Île-en-Mer și de asta îmi amintesc.

— Belle-île ?

— *Oui*, domnișoară, este... o insulă, *n'est — ce pas* ? Foarte aproape

Iar cu o săptămână în urmă Luc o întrebase și pe Tory dacă îi spunea ceva numele ăsta. Ce însemna pentru Luc ?

Tory era într-o stare de nesiguranță, de parcă viața ei atârna de răspunsurile proprietarului.

— Și de acolo ți-ai amintit cea mai importantă parte?

— Mai mult ca sigur, domnișoară. Mie, eu am greutăți când e vorba să-mi amintesc un nume, dar nu uit fețele oamenilor, iar când prietenul dumitale mi-a vorbit de o... proaspăt lăsată...

Pentru că uitase cuvântul își mângâie bărbia ca să indice înțelesul.

— Bărbă ? ghici Tory

— Nu, nu chiar barbă, dar... cam cât putea crește într-o săptămână, da ? Când mi-a vorbit despre asta am început să mă gândesc un pic. Și totuși, încă nu sunt sigur dacă îmi amintesc. În atâția ani am văzut mulți bărbați care nu se bărbiereau în vacanță. Dar mie nu-mi rămân doar chipurile întipărite în minte. Nu uit nici... ce s-a întâmplat ori ce-au discutat oamenii. Când prietentul dumitale mi-a vorbit de Belle-Île, mi-am adus imediat aminte de acest bărbat, Devereux.

Echilibrul interior al lui Tory rămase nezdruncinat.

— Atunci înseamnă că l-ai recunoscut până la urmă pe prietenul meu, concluzionă ea.

— Prietenul dumitale ?, Proprietarul hanului arăta surprins. *Mais non, mademoiselle*. Nu vorbesc bine englezește ? Nu l-am mai văzut pe prietenul dumitale până acum ; niciodată în viața mea. Sunt foarte sigur de asta. De acel bărbat Devereux îmi amintesc, cel care a venit aici din Belle-île. Și acela nu-i prietenul dumitale !

CAPITOLUL 9

Tory nu-și dezvălui gândurile până când nu ajunseră la Carnac și-și duseră mâncarea într-un loc destul de depărtât de hoinărelile turiștilor. Și chiar după aceea, stătu pur și simplu jos câteva minute, tăcând ca și Luc, lăsându-se pătrunsă de căldura soarelui, de seninătatea și liniștea zilei. Nu mai existau în ea tensiuni de care trebuia să se ușureze, căci se eliberase de toate cu câteva ore în urmă. O domina un sentiment simplu, ce putea fi descris printr-un singur cuvânt — Pace.

În locul unde se aflau domnea veșnicia și, deși nu scoaseră nici un cuvânt, Tory simțea că între ea și Luc exista totuși o anumită comunicare. Nu mai vizitase Carnacul până atunci, dar citise despre el și n-avea nevoie să mai pună nici o întrebare. Tufe de ierburi acopereau câmpul neted dintre imensii menhiri, rândurile de pietre misterios de lungi ridicate de o civilizație celtică pierdută.

Înalții megaliți fuseseră, ridicați de atâtea secole, încât însuși motivul existenței lor era pierdut în antichitate și fusese lăsat în grija presupunerilor făcute de eruditi. Pe câțiva dintre ei, cuceritorii romani făcuseră niște desene și inscripții, iar aceste pietre fuseseră vechi și atunci. Unele purtau însemnele evului mediu, când preoții, văzând că acestea erau încă venerate de superstițioșii bretoni, așezaseră cruci pe ele și le încrustaseră cu simboluri creștine

Cu toate acestea, deși suferiseră modificări, nu-ți puteai da seama dacă se schimbaseră prea mult. Secolele se scurseseră unul câte unul, romanii veniseră și plecaseră, dar în aceste monumente megalite rămăseseră forța și continuitatea celților simpli și mistici, cei mai vechi strămoși ai bretonilor.

Pentru că Tory și Luc nu veniseră să viziteze obiectivele turistice, evitaseră unul dintre cele mai populare obiective, imensa Movilă a Sfântului Mihail, cu guleriile și cavourile lui. Se aflau în schimb lângă Mânec, unde peste o mie dintre cele mai înalte pietre preistorice erau aliniate sub formă de columne regulate ce se întindeau la mai bine de un kilometru spre orizont ; o panoramă copleșitoare. Se sprijiniră cu spatele de niște lespezi din granit mâncate de vreme și lăsară soarele să le încălzească fețele. Tory era fericită. Era o fericire netumultuoasă, dulce-amară, pentru că nu exista nici o speranță egoistă în viitorul ei. Dacă ar fi trebuit să-și expună motivul fericirii sale, ar fi spus pur și simplu cât se bucura că nu Luc fusese cel care o distrusese pe Laura.

— N-aveai de gând să-mi spui nimic, zise ea, în cele din urmă.

— Ți-am spus atât cât ai nevoie să știi.

— N-ai de ce să-ți asumi responsabilitatea față de Laura

Luc întinse mâna după gustarea care fusese împachetată în pungi de hârtie, astfel încât nu mai aveau de dus înapoi la han nici un fel de coșuleț.

— Cu toate acestea, exact asta plănuiesc să fac. Vrei să-ți torn niște vin ?

Tory acceptă să-i umple un pahărel de plastic.

— Ai vreo idee cine ar fi putut să fie acel bărbat ?

— De unde știi că n-am fost eu ? O barbă schimbă înfățișarea unui bărbat, la fel și o cicatrice.

— Proprietarul hanului ar fi știut asta. Are o bună memorie a figurilor și era absolut convins că nu e ea pe a ta. Bărbatul pe care l-a cunoscut Laura n-avea chiar o barbă, ci era neras de câteva zile, iar trăsăturile feței ascunse în felul ăsta.

— Și pentru aceste motive stupide ai hotărât că nu sunt eu ? zise el sfidător.

— Ce ciudat ești. Sunt pentru prima dată absolut convinsă că nu ai fost tu, iar acum încerci să-mi sădești îndoieli în suflet.

— Cât de îndărătnică ești. Pentru prima dată sunt pregătit să accept că răspunderea față de sora ta îmi revine, iar tu încerci să negi că ar fi așa.

Tory se mulțumi doar să-i zâmbească satisfăcută. Sedusă de calmul zilei și de seninătatea ce-i picurase, în suflet, nu mai dorea să se contrazică absolut deloc cu Luc. Întinse mâna după sacoșa cu mâncare. Își ocupară un timp gurile fără să vorbească, ștergându-și degetele murdare de unt pe iarbă, punând înapoi în punga de hârtie goală oasele de pui și înghițind cu vin bucățile proaspete de pâine.

— De unde ai știut să întrebi despre Belle-Île ?

Luc ridică din umeri.

— Doar pentru că e destul de aproape și pentru că sora ta a plecat de aici pe un iaht, m-am gândit că era posibil să fi vizitat acel loc.

— Dar bărbatul acela nu se ducea acolo, ci venise de acolo. Cunoști pe cineva din Belle-Île ?

— Acum, pe loc, nu-mi vine în minte nimeni.

— Crezi că s-ar putea să se fi căsătorit în Belle-Île ?

— Cine știe ? Mai sunt și alte locuri din peninsula Quiberon spre care poți naviga destul de ușor. Un băr-

bat cu înclinațiile mele ar fi ales să meargă în Anglia, Portugalia...

Luc, îl imploră Tory, nu încerca să mă induci în eroare. Știu că n-ai fost căsătorit cu Laura. Încerci să iei apărarea vreunui alt bărbat?

— Te rog să nu tragi concluzii pripite. Când voi ajunge eu însumi la o anumită concluzie, am să ți-o spun și ție. Deocamdată, singurul lucru pe care trebuie să-l știi este că cineva va avea grijă de sora ta. Și de băiat. Mai mult de atât, pur și simplu, nu pot discuta.

— Dar...

Luc se întoarse și o privi direct. În ochii lui fermi sclipea o promisiune, dar și un avertisment crunt. Tory nu trebuia să mai scoată nici o șoaptă în legătură cu asta.

— Dacă ai vreun pic de încredere în mine, zise el încet, de acum mă vei lăsa doar pe mine să mă ocup de această problemă. În ceea ce te privește, Tory, s-a terminat, s-a rezolvat. Vreau să încetezi să te mai gândești vreun pic la ceva. Ți-ai îndeplinit misiunea pentru care ai venit în Bretagne. Continui să ai atât de puțină încredere în mine, încât tot îți mai trebuie dovezi care să mă acuze. Am de multă vreme încredere în tine, din prima noapte în Quimper, altfel nici măcar n-aș mai fi început toată această investigație. Nu crezi că e momentul să-mi răspunzi tot cu încredere?

Tory își ținu respirația o secundă.

— Asta și fac, zise ea expirând.

Se simțea ușurată lăsând totul în seama lui Luc. Erau aceleași sentimente de siguranță pe care le avusese de dimineață, acela că ajunsese într-un port protector după ce colindase apele tulburi. Se gândi că el trebuia să știe sau să presupună cu cine se căsătorise Laura, dar probabil că nu dorea să acuze pe nimeni fără să aibă dovezi serioase.

— Atunci, hai să nu mai vorbim deloc despre sora ta. Bine?

— Bine.

Luc se întinse pe iarbă cu fața în jos, lăsându-i lespedea de granit lui Tory. Mai devreme el își scosese haina de la costum, iar ea puloverul. Iarba îi înțepa picioarele prin ciorapi, iar lespedea de granit era cam tare pentru spatele ei, dar se simțea bine și mulțumită doar privindu-l pe Luc.

Era profund conștientă de prezența lui, de virilitatea, de picioarele lungi și musculoase, și de grația coapselor zvelte și tari, dar în starea de spirit în care se afla acum, senzațiile trezite de el nu mai erau tulburătoare. Știind că nu era și nu fusese niciodată căsătorit cu Laura, se putea uita la el în neștire, fără pic de sfială. Îl privea și iubea ceva ce vedea — îl iubea pe acel bărbat, nu doar prezența lui fizică. Dar îl dorea și fizic, renunțând să se mai urască pentru dorința ei.

— Aș vrea să aflu mai multe despre tine.

Și Luc se uita la ea, liniștit, privirea lui neavând nimic de-a face cu dorința. Tory nu reuși să-i citească ceva în expresia gurii lui, dar se simțea năpădită de căldură. Avea impresia că toată viața ei fusese pusă în ordine în acea zi și că privirea lui Luc avea o legătură cu acest sentiment al ei.

— Vreau să aflu mai multe despre căsătoria ta. De ce nu vorbești niciodată despre ea?

Era pentru prima dată când acest subiect n-o făcea să tresalte.

— Am mai multe motive. Unul ar fi că nu-mi place să vorbesc rău despre morți.

— A murit? Așa s-a sfârșit căsnicia ta?

— Nu. A murit cu un an mai târziu.

— Povestește-mi, îi sugeră Luc încetișor.

O clipă Tory își simți gura înțepenită. Apoi începu să vorbească. Închise ochii simțind cum soarele îi încălzea tandru pleoapele, ca un balsam pentru vechile sale dureri. Se luptase foarte multă vreme să nu dezvăluie nimănui trecutul său, dar acum nu mai dorea să continue această luptă.

— Nu prea pot s-o numesc căsnicie. A durat doar zece zile.

Nu spusese nimănui adevărul în întregime, nici măcar părinților ei, însă acum se pomeni pur și simplu relatându-l așa cum a fost. Simțea că-l cunoscuse pe Luc de multă vreme. Într-un fel oarecum ciudat fusese unită ani de-a rândul de el prin legături de ură, ce deveniseră altele, cu mult mai puternice acum, căci izvorau din dragoste și încredere. Circumstanțele aprofunda-

seră o relație așa cum n-ar fi reușit să facă o simplă cunoștință de mai mulți ani. Poate că și săptămânile de căutare a adevărului o făcuseră pe Tory să simtă nevoia imperioasă de a-și dezvălui și tainele propriului trecut, nu doar al Laurei.

— Eram foarte tânără când m-am căsătorit cu Griff Rammell. Abia împlinisem nouăsprezece ani...

Iar în privința experienței avea chiar mai puțin de atât. În adolescență, fusese foarte timidă în relațiile cu bărbații. Retrăind în minte acea perioadă a vieții ei, Tory își deschise ochii și începu să povestească totul de la început, căci fără de acesta sfârșitul nu avea nici un sens.

— După ce ne-am făcut mari, pe Laura și pe mine, prietenii ne-au poreclit Beauty și Brain (Frumoasa și Inteligența). Mai e nevoie să-ți spun care eram eu? Da, aveam o mulțime de prieteni, dar Laura era cea cu adevărat drăguță. Nu mă simțeam prea sigură pe mine când eram între băieți, în parte și pentru că aceștia nu se uitau niciodată la mine când eram cu Laura. Cred că eram un pic timidă.

Îi mai relată lui Luc câte ceva despre acele sentimente care o făcuseră pe atunci să fie sigură pe ea. Tory avea o anumită putere pe care Laura n-o avea, căci trăia într-o lume a iluziilor. Tory fusese geamăna de nădejde, cea care-și curăța mai mult decât partea ei de dormitor și care tindea să-și ia asupra ei mai multă vină pentru micile infracțiuni copilărești. Deseori, Laura scăpa nepedepsită pentru că începea să plângă, iar pentru că avusese tulburări psihice aproape în toată perioada copilăriei, părinții fetelor nu fuseseră prea duri cu ea. Laura avusese întotdeauna dificultăți de acomodare cu realitățile vieții, o tendință de a se pierde cu firea atunci când lucrurile nu mergeau bine. Fără să clarifice cu exactitate situația în care se afla Laura, psihiatrul se referise în mod vag la simptomele unei depresiuni maniace. Pierderea stăpânirii de sine, un examen pierdut, un prieten de care se despărțea — toate acestea o zdrobiseră cu ușurință în tinerețe și nu-și revenise prea repede în urma lor. Totuși, când totul era în ordine cu Laura, era o persoană neastâmpărată, zăpăcitor de fericită și comunicativă fără rezerve.

Tory fusese mai puțin capricioasă, mai rezervată cu băieții, mai tăcută și introspectivă. Rareori strălucea când se afla la o petrecere, dar se remarca întotdeauna la învățătură. Aceste fapte îi dăduseră încredere și-i creaseră un statut de un anumit tip, dar nu în relația cu băieții.

— La liceu, și eu, și Laura l-am cunoscut pe Griff Rammell și, deși era cu destui ani mai mare, Laura s-a întâlnit cu el de vreo câteva ori. Eu... mă îndrăgostisem lulea de el. Nu mi-a trecut prea repede, cum s-ar fi întâmplat dacă aș fi ieșit mai des în lume. Acum nu mai înțeleg de ce-l credeam atât de nemaipomenit — cred că fusesem, pur și simplu, oarbă. Griff era înalt, extrem de încântător, foarte arătos și foarte sigur pe el. Era considerat cea mai bună partidă din oraș. Avea o familie foarte înstărită și, de asemenea, o poziție socială impunătoare. Erau proprietarii unui mare magazin general. Griff obținea de obicei tot ce-și dorea și se pare că cel mai tare îi plăcea să le inițieze într-ale dragostei pe fetele tinere, cu cât mai drăguțe, cu atât mai bine. Pentru Griff nu prea merita să-și bată capul cu mine... eram doar o altă fată care suspina prosteste după el. L-am văzut încercând s-o cucerească prin farmecul lui pe Laura și-mi era ciudă că nu eram în locul ei. Griff știa că mă topeam după el, dar în rest nu valoram în ochii lui mai mult decât o mobilă.

— Apoi Laura a plecat în Europa, iar eu m-am dus la colegiu. La vremea aceea Griff terminase de multă vreme școala și se apucase serios să se inițieze în afacerea lor de familie. Pornise de la zero și peste noapte avea deja o funcție mare, era director comercial ori ceva de genul ăsta. Când am venit acasă în vacanța de Crăciun, m-am angajat temporar ca ajutor de vânzător în magazinul familiei lui, doar pentru perioada aceea aglomerată din cauza sărbătorilor de iarnă. Griff a început să treacă la o altă tactică de cucerire, probabil din cauza plictiselii. Până atunci, încercase majoritatea talentelor locale și depășise vârsta când putea fi văzut prin oraș cu adolescente foarte tinere. Vroia să se mai distreze și altfel și s-a hotărât că meritam la urma urmelor să-și piardă vremea cu mine. Credea c-o să fie ușor.

— Dar n-a fost, replică prompt și calm Luc, după câteva momente în care Tory își rememoră în tăcere dureroasele ei amintiri.

Oftă.

— Nu, n-a fost. Poate că ar fi reușit, dacă ar fi încercat să-și atingă scopul ceva mai devreme, dar, când am ajuns la colegiu, eram destul de matură ca să-mi dau seama cât de cât ce fel de om era Griff și că își părăsea întotdeauna prietenele de îndată ce obținea ce dorea de la ele. Dumnezeu mi-e martor, îl văzusem de nenumărate ori în plină desfășurare. Ce idioată îndrăgostită am fost. Își dorea întotdeauna tocmai ceea ce nu putea avea, iar ceea ce obținea nu-i mai plăcea după aceea. Trebuia să fi fost mai precaută, dar era așa atrăgător, atât de periculos de... Bărbații ca Griff au ceva amuzant. Nu-i venea să creadă că nu mă poate convinge să mă culc cu el. Cred că eram... ca un fel de insultă la adresa imaginii pe care și-o formase despre el. Nu reușea să mă înțeleagă, mai ales când știa prea bine că eram moartă după el încă de pe la vârsta ridicolă de șaisprezece ani sau cam așa ceva. La nouăsprezece ani încă mă topeam după el și asta era evident pentru toată lumea, chiar dacă înțelegeam că Griff nu era interesat decât de vânătoarea în sine, ceea ce simțeam pentru el... mi se citea în ochi. Nu mă puteam abține. Eram îndrăgostită până la disperare, o dragoste de adolescentă probabil, dar care părea destul de reală pe atunci. Și nu prea mă pricepeam să-mi maschez sentimentele.

— Nici acum nu te pricepi, spuse Luc, cu o voce un pic aspră. Se gândea probabil la felul în care îl atacase fizic Tory chiar în ziua în care se cunoscuseră.

— Pentru că Griff n-a reușit în câteva zile să mă amețească de tot, m-a cerut în căsătorie. Era convins că o simplă cerere va fi de ajuns pentru ca eu să mă predau imediat. Dar... știam că încercase aceeași metodă și cu alte fete. Mai fusese logodit, dar niciodată pentru mai mult de câteva zile. Logodnele se rupeau întotdeauna după ce Griff ieșea victorios. Cu un simplu inel reușise aproape de fiecare dată să-și cumpere ceea ce nu putea obține altfel. Deci mi-a adus un inel. Dar lucrurile nu s-au desfășurat chiar așa cum sperase el. Cred că mă înțelegi, eram cu oarbă, dar nu în ultimul hal. N-am vrut să fiu părăsită.

— Și așa te-a luat de nevastă.

— Da, deși, când mă gândesc la ce-a fost, aș vrea să-i fi cedat atunci, explică Tory cu plictiseală și cu o

undă de amărăciune în glas. Am fost destul de naivă să cred că o căsnicie poate schimba un bărbat și presupun că m-am simțit flatată de intenția lui de a-și asuma acest mare pas în viață. Mă gândeam că, poate *eram* diferită de celelalte, așa cum îmi spunea întruna. De revelion, am fugit împreună la insistențele lui. A fost ceva foarte vijelios și precipitat. Nici măcar nu le-a spus părinților, dar eu le spusesem alor mei în ultima clipă, căci doream să afle că n-o să mă mai întorc la colegiu. Au rămas surprinși, dar n-au încercat să mă convingă să nu fac asta. M-au... îmbrățișat doar, mi-au urat toate cele bune și au plâns nițel.

Luc stătea nemișcat. Se sprijinise într-un cot ca să asculte povestea lui Tory, absorbit, dar fără să intervină în desfășurarea gândurilor ei decât atunci când vorbele ei păreau nedeslușite

— Familia lui Griff avea o cabană de schi nu prea mare, aflată la câțiva kilometri distanță de Aspen, pe un drum particular îndepărtat. Era bine aprovizionată cu alimente și rarcori locuită — cu excepția situațiilor, aveam să aflu mai târziu, când Griff o folosea drept cuib al năzbâtiilor amoroase. M-a dus acolo în luna de miere, în acel week-end lung de revelion.

— Și?

— Și am rămas mai mult acolo, din cauza înzăpezirii. Abia după zece zile am curățat drumul acela lăturalnic și exact atât a durat căsnicia noastră. Zece zile. Când ne-am întors în oraș, Griff m-a lăsat acasă la părinții mei și mi-a spus c-o să ne vedem ceva mai târziu în aceeași zi. Nu mi s-a părut nimic extraordinar atunci — știam că trebuia să se grăbească înapoi la serviciu, căci lipsise o săptămână întreagă din cauza viscolului. M-am gândit, de asemenea, că dorea să le spună și părinților săi ce făcuse. Toată dimineața n-am făcut altceva decât să mă fâțâi de la un capăt la celălalt al dormitorului, întrebându-mă ce-o să fac și dacă o să iasă ceva bun din toate acestea, dacă-mi dădeam toată silința.

Tory scăpase un indiciu în relatarea ei și Luc îl depistă imediat

— Să iasă ceva bun? Asta înseamnă că luna de miere nu s-a desfășurat prea bine.

Tory cercetă cu atenție mâinile lui Luc, încercând

pentru prima oară să-i evite privirea. Nu-i era prea ușor să relateze partea aceea.

— Așa este, recunoscu ea fără prea multă tragere de inimă. În prima noapte, mi-a spus că sunt o... parteneră... groaznică.

Comentariile dureroase ale lui Griff fuseseră cu mult mai explicite, dar ca să le repete vorbă cu vorbă ar fi trebuit să apeleze la un vocabular urât, pe care Tory nu-l folosea în mod normal.

— După asta n-am putut să mă simt prea bine în celelalte zile ale lunii de miere.

Observă cum Luc își strângea degetele cu intenție criminală și-și imagină cu ușurință ce gândea. Aceleași lucruri îi treceau și ei prin minte. Griff Ramell fusese extrem de încrezut în ceea ce privea dibăcia lui sexuală, ca orice bărbat obișnuit cu prea multe satisfacții. Mariajul cu o persoană ce nu provenea din aceeași pătură socială cu el era ultimul lucru pe care și-l dorea. Îi displăcuse teribil faptul că Tory rezistase ispitei de a-i ceda fără să aibă loc acea căsătorie dezagreabilă și de aceea își vărsase unele dintre resentimentele lui, acuzând-o de un eșec de cu totul altă natură.

Tory știa că Griff nu mințise. Ea nu fusese la înălțime și, deși rațiunea îi spunea că nu fusese numai vina ei, se simțise adânc jignită și îndurerată. La primul contact sexual, pe Griff nu-l interesase decât propria-i satisfacție, nu și a ei. Deși ea nu avea experiență, o inițiase în mod crud și fără pic de grijă. N-o ajutase nicicum să depășească momentul dureros, nu fusese tandru și nu încercase să-și folosească metodele sale perfecționate de excitare, cum făcuse în perioada vijelioasă de cucerire.

Iar în timpul următoarelor zece zile în care făcuseră dragoste, fusese la fel de lipsit de delicatețe. În acele zile, în care viscolul îi obligase să stea înăuntru, fuseseră multe incidente neplăcute pe care Tory nu vroia să și le amintească. Griff pretinsese că neputința ei de a-l mulțumi îl lăsese cu nevoi nesatisfăcute și chiar așa se întâmplase. La început Tory îi răspunsese într-o oarecare măsură, chiar dacă stângăcia ei o îmbolnăvea. Doar se căsătorise cu el, nu-i așa? Și simțise că trebuia să încerce. De fiecare dată, Griff o tratase cu mici răutăți, uneori chiar și în timp ce făceau dragoste. Era nepricepută, stângace și insuficient de pasionată. Era prea timidă să stea goală în fața lui. Ezita să aibă anumite gesturi erotice care l-ar stimula pe un bărbat. Avea sânii prea mici, șoldurile prea înguste și dorea din toată inima să nu mai aibă privirea aceea de căprioară rănită. Cu alte cuvinte, era plictisitoare la pat și singurul motiv pentru care făcea dragoste cu ea era că altfel ar fi fost și mai plictisitoare. Dacă ar fi avut o altă femeie la îndemână, nu s-ar fi plictisit cu Tory, mai ales că aceasta începuse să înghețe ori de câte ori o atingea. Dacă nu vroia ca el să pună mâna pe ea, atunci de ce dracului îl făcuse să se însoare cu ea.

Spre sfârșitul celor zece zile, Tory fusese nefericită și absolut convinsă că nu era capabilă să atragă un bărbat. În pofida faptului că la început se forțase să rămână netulburată la avansurile lui, reacționase totuși involuntar la calitățile fizice ale lui Griff. Îl urâse și se temuse de reacțiile ei față de el, și se îngrozise de ea, pentru că nu reușea să simtă nimic atunci când o atingea.

Toate acestea nu putu să i le spună lui Luc.

— Luna de miere a fost un eșec înspăimântător, enunță ea un adevăr spus numai pe jumătate. Își îndreptă ochii spre cerul fără nori. Gândindu-se la Griff, senzația aceea de pace o părăsise, ceea ce se citea foarte limpede pe fața ei răvășită și în ochii înecoșați. Adăugă cu un glas plin de durere :

— Este adevărat, nu eram prea bună la pat.

Luc se așeză având tot corpul încordat din cauza mâniei.

— Nu cred asta. Prima dată când...

— Și de fiecare dată.

— Dacă au mai fost și alte dăți, înseamnă că i-a plăcut totuși să facă dragoste cu tine.

Încordarea vocii lui Luc trăda o emoție puternică, de parcă citise printre rânduri și știa mai multe decât i se spusese.

— Nu cred. Mi-a spus de nenumărate ori că nu sunt bună de nimic.

— De nenumărate ori ! explodă Luc. Dumnezeule, de câte ori bruta asta și-a satisfăcut poftele cu tine fără măcar să se deranjeze să te excite ? De ce nu te gândești că vina putea fi a lui ? Din tot ce am auzit până acum, presupun că Griff Rammell era un bărbat egoist și răsfățat. Te pedepsea, pentru că te-a dorit suficient de mult

ca să se căsătorească cu tine. Și probabil pentru că aveai o sensibilitate prea mare. Dacă nu i-ai răspuns așa cum trebuie, înseamnă că ceea ce bărbatul ăla ți-a făcut a fost aproape un viol.

— N-a fost viol, zise Tory cu tristețe. Am consimțit. Dar m-a făcut să mă simt... respinsă. Nedorită.

— Nedorită... Râsul scurt și aspru al lui Luc era lipsit de umor. Cum poți să crezi una ca asta ? În primul rând, este evident că această scuză e venită din partea unui bărbat care dorea mult mai mult decât merita să aibă. Adăugă printre dinți. *Mon Dieu ! Quel bâtard !*

Tory întoarse spre Luc o privire un pic mai liniștită.

— Știu asta, spuse ea, dar n-am putut să simt altfel.

Tory știa foarte bine că nu era o femeie neatrăgătoare. Știa că nu era rece. Știa că ar fi răspuns cu pasiunea dorită de Griff, dacă acesta nu i-ar fi distrus orice dorință prin cuvintele crude și răutăcioase și n-ar fi fost preocupat doar de el însuși atunci când făceau dragoste. Știa că, în mare parte, Griff era cel vinovat pentru eșecul cu care își începuse viața sexuală. Dar perceperea din punct de vedere rațional nu te poate face să simți altfel și, de la căsătoria ei, Tory nu mai fusese niciodată sigură pe ea în relațiile cu bărbații.

— Continuă, îi porunci Luc pe un ton aspru, după câteva secunde. Spuneai că te-ai întors acasă la părinți și te întrebai ce-o să se mai întâmple. Asta s-a întâmplat exact în ziua în care sora ta, Laura, a ajuns acasă într-o stare jalnică ?

— Da, dar ceva mai târziu în ziua aceea. Prima dată...

Tory își sprijini capul de piatra veche. Câteva clipe mușchii de pe gât îi zvâcniră. Chiar și acum, la atâția ani de atunci, revedea scena cu claritate și i se părea aproape dureroasă.

— Ce s-a întâmplat ?

Tory înghiți în sec. Întâlni din nou privirea lui Luc și, văzând acolo un fel de furie, reuși să-și continue cu mai multă ușurință povestea. De obicei, emoțiile sale erau extrem de transparente, dar, pentru un moment vocea ei deveni monotonă și complet stearsă.

— Griff spusese că o să ne vedem mai târziu. Pe la prânz s-a auzit soneria. Era Griff, dar nu singur, ci împreună cu tatăl său și un avocat. Au zis că veniseră să discute despre anularea căsătoriei.

Luc își ținu respirația.

— *Anulare* ?

Tory încuviință din cap.

— Am intrat cu toții în camera de primire din față, împreună cu părinții mei care se întorseseră acasă pentru a lua prânzul. Mai întâi, tatăl lui Griff a aruncat o privire prin cameră, o privire... disprețuitoare. A amintit despre faptul că niște bani ar putea rezolva lucrurile cu succes. Apoi ne-am așezat cu toții să discutăm.

— S-a oferit să suporte el cheltuielile dacă erai de acord ?

— Nu s-a exprimat cu atât de multe cuvinte, din cauză că erau de față părinții mei și avocatul. Cu toate acestea, mi-am dat seama. Era gata să plătească pentru a-și scăpa mult iubitul fiu de o legătură așa de nepotrivită. La început, avocatul s-a întors către Griff spunându-i că înțelesese că mariajul lor nu se consumase. Griff a încuviințat.

— Și apoi ?

— Tatăl meu este un bărbat cu un temperament destul de violent. S-a enervat foarte tare. A izbucnit pur și simplu și a subliniat faptul că, după zece zile de intimitate între două persoane, nu credea cele spuse, mai ales, când bărbatul era unul de teapa lui Griff.

— Iar tu ce-ai spus ?

— Nimic. Tata... țipa scos din minți de furie. Când a prins momentul, Griff a zis... a zis că încercasem să-l atrag în această căsătorie doar de dragul banilor și poziției sale sociale. A zis că fusese tras pe sfoară. A spus că s-a îmbătat de revelion, iar când s-a trezit a descoperit că era însurat, iar eu îl duceam cu mașina, prin ninsoare, spre o cabană. Era un pic de adevăr în ce spunea. Băuse câteva pahare și făcusem cu pe soferul. Dar nu fusese deloc beat, nici măcar cât de cât.

— Ce-a mai spus ?

— A zis că, din cauza viscolului nu ne puteam întoarce, deși el ar fi vrut asta, că fiind un bărbat normal, cu sânge în vine, închis din cauza zăpezii într-o cabană confortabilă cu o femeie, ar fi putut măcar să obțină ceva bun dintr-o afacere lamentabilă, cu excepția unui mic amănunt ; că nu s-a sinchisit să mă atingă, pentru că eram cea mai frigidă femeie pe care a avut ghinionul s-o

sărute vreodată ; că mai degrabă ar fi făcut dragoste cu o scândură. A repetat aceste lucruri mai târziu, într-un cadru perfect legal, ca să obțină anularea căsătoriei.

— Dumnezeule ! explodă Luc. Nu l-ai contrazis absolut deloc ?

— De ce aș fi făcut asta ? zise Tory cu oboseală în glas. Era o modalitate ușoară de a scăpa. În ziua aceea, acasă la ai mei, am spus tuturor că totul era adevărat, cu excepția unui singur lucru. Le-am zis că nu mă căsătoriseam cu Griff pentru bani și nici n-aveam nevoie de ei. Mă înțelegi, n-am vrut să mă las plătită ca o prostituată. Am jurat în fața legii că toate celelalte afirmații erau adevărate. S-a dus vestea, bineînțeles, dar nu-mi păsa că avea să afle tot orașul că eram frigidă.

— Nu poți *crede* cu adevărat...

— Nu, nu cred cu adevărat asta, deși e adevărat că nu prea am simțit cine știe ce cu Griff. Aș fi jurat orice atunci. Nu doream să-mi fie soț, iar o anulare era mai simplă decât un divorț. În ceea ce mă privește, n-a fost altceva decât o legătură de zece zile și nu una prea plăcută. Singura satisfacție cu care m-am ales din toată povestea asta a fost să arunc în WC inelul lui cu diamant mare. Îmi pare nespus de rău pentru femeia cu care s-a căsătorit în cele din urmă ! După două luni în care continuase să-și bată joc și de alte fete, s-a prăbușit cu avionu, personal în timp ce zbura spre un alt loc, în care obișnuia să se retragă de familie ca să-și petreacă un alt week-end personal. În avion nu se afla soția lui, ci altă femeie. O tânără de cincisprezece ani. Vezi bine, nu se schimbase. Îi plăceau, în continuare, virginele — și începea să le vrea din ce în ce mai tinere.

— Nu mă mai miră faptul că te-ai întristat așa tare de dimineață, murmură Luc cu un glas aspru.

Nu rosti nimic mai mult, dar Tory știa că acum el îi înțelegea ceva din ura pe care o simțise după ce aflase de aranjamentul cu Aimée. Luc și o tânără virgină ; această similitudine fusese ca o parodiere a propriului său trecut. O parte atât de mare din relația lor păruse a fi o parodie a trecutului ei, o batjocură cumplită săvârșită de mâna crudă a sorții...

Gândindu-se la asta acum, Tory recunoscu că trebuie să-și fi revărsat asupra acelui Luc Devereux necunoscut o mare parte din mânia pe care nu și-o exteriorizase ani

de zile. Mândria o împiedicase să și-o exteriorizeze față de Griff, iar împrejurările nu-i permiseseră să și-o dezvăluie nici față de altcineva. Din cauză că vrusese anularea căsătoriei nu putuse să spună nimănui adevărul despre acele zece zile îngrozitoare, nici măcar celor mai buni prieteni. Se simțise incapabilă să discute liber cu părinții ei. Nici măcar nu se putuse încrede în singura persoană căreia i-ar fi spus totul; persoana căreia îi încredințase cele mai intime secrete și gânduri, persoana care-i era soră geamănă.

— N-am putut niciodată să discut cu Laura despre ce mi s-a întâmplat, șopti Tory. Asta a fost cel mai îngrozitor lucru.

— Din cauză că era bolnavă, bănuiesc. Da, înțeleg...

— Da, din cauza asta. Dar chiar dacă ar fi fost sănătoasă, tot nu cred că-i puteam spune. În ziua aceea, în sufragerie, când tatăl meu s-a enervat atât de tare, i-a scăpat ceva ce nu știusem până atunci. A strigat că... el și mama îi prinseseră pe Laura și Griff împreună cu mai multă vreme în urmă. Nu știusem. Laura nu-mi spusese. Nici ei nu-mi spuseseră atunci când am plecat să mă căsătoresc cu Griff, probabil pentru că s-au gândit c-ar fi bine să mă mărit cu un bărbat bogat. Am vrut să mor în clipele acelea. Eram teribil de supărată pe ei și pe Laura, atât de supărată...

Cu un gest scurt, Tory își acoperi fața cu mâinile, înfiorată de emoțiile și durerile cumplite pe care le ținuse în ea în toți acești ani. Cum puteai să-ți reverși mânia pe cineva aflat într-o stare atât de jalnică precum a Laurei ? Cum puteai nutri sentimente de ură față de propria-ți soră geamănă ? Toată acea imensă supărare n-avea, pur și simplu, către ce să se îndrepte.

Se calmă și începu din nou să vorbească.:

— Credeam că Laura îmi mărturisea totul. Nu-mi trecuse prin minte că era posibil să-și păstreze unele secrete numai pentru ea. Nu m-aș fi măritat niciodată, dar absolut niciodată, dacă știam. Era îngrozitor să fiu supărată tocmai pe ea. Îngrozitor

— Cred că încep să înțeleg mai bine motivul pentru care m-ai lovit cu pumnii, zise Luc aspru în cele din urmă, ridicându-și privirea către Tory. Ochii lui trădau un sentiment acut, aproape o durere.

Cred că ai suferit cumplit. Ai ținut prea multe în tine și pentru prea mult timp.

— Presupun că ți-am pus în cârcă toate defectele lui Griff, recunoscu Tory. Și apoi, era groaznic să mă simt în același timp atrasă de tine. Îmi era... silă de mine însămi. Mi se făcea rău când mă gândeam la tine și Laura, la tine și Aimée.

— Nu sunt un Griff Rammell. Foarte puțini bărbați sunt ca el, slavă Domnului.

— Știu.

— Nu crezi că e momentul să te desprinzi de trecut?

— Cred că tocmai am reușit să fac asta, spuse Tory cu un zâmbet silit. Un timp destul de lung stătură acolo în tăcere. Apoi Tory zise :

— L-am dat uitării pe Griff Rammell de multă vreme. La un moment dat chiar am încetat s-o mai învinovățesc pe Laura. Cum puteam s-o fac pe ea răspunzătoare ? Se bazase pe mine de atâtea ori, dar probabil nu i-ar fi plăcut ca eu să-i cunosc toate punctele vulnerabile. Dacă părinții mei știau deja despre Griff, asta era o încurcătură din care n-o puteam ajuta să iasă.

După o clipă Tory adăugă :

— Pe mine nu mă puteam ierta, pe mine mă învinovățeam. N-ar fi trebuit să-l găsesc pe Griff atrăgător, indiferent dacă se culcase sau nu cu Laura. Și tu ai pus capac la toate... mă făcea să nu suport ideea că mă îndrăgostisem de tine. Era ca și când istoria însăși s-ar fi repetat.

Luc își aplecă puțin capul, o venă din tâmplă i se zbătea sacadat, în același timp cu pulsul din încheietura mâinii lui Tory. Pentru câtva timp, doar trilurile îndepărtate ale unei păsări și freamătul brizei calde tulburară liniștea din Carnac. După ce termină de povestit totul, în sufletul lui Tory se instală din nou pacea — o senzație imensă de liniște — căci, deși Luc n-o privea, știa că acesta își dorea să fi fost el și nu Griff bărbatul care s-o învețe dragostea.

Puțin mai târziu spuse cu o voce joasă și înfundată din cauza emoțiilor puternice :

— Și de atunci n-a mai existat un alt bărbat în viața ta ?

— Nu.

— Tory...

Se priviră în ochi fără să mai aibă nevoie de cuvinte, atingeri, replici tăioase ori înțelegeri tacite.

Luc se ridică în picioare, apoi o ajută pe ea și amândoi își adunară lucrurile împrăștiate. Luc își puse sacoul pe umeri și-o luă pe Tory de mână. În după-amiaza aurie trecură împreună încetișor pe lângă șirurile lungi de pietre, o trecere prin istorie care lăsa trecutul în urmă.

Nu schimbară nici un cuvânt, dar Tory știa că o duceau înapoi la han.

CAPITOLUL 10

Cei doi proprietari ai hanului, soț și soție, nu erau tineri, dar se familiarizaseră cu schimbarea moravurilor vremii. Și, cum nu era încă sezon turistic, aveau camere goale, ceea ce însemna puțini bani în buzunarele lor. Nu puseră nici un fel de întrebare, nici măcar atunci când Luc și Tory se semnară în registrul hanului cu propriile lor nume, nici măcar atunci când Luc le spuse că vor avea nevoie de cameră doar pentru o oră sau două. Dacă patronul hanului se miră când zări numele de L. Devereux, reuși totuși să-și ascundă uimirea printr-o confuzie prietenoasă, cauzată de întoarcerea lor neașteptată.

Patronul hanului îi conduse pe Luc și Tory pe niște scări ce scârțâiau, până într-o cameră nu prea înaltă, cu plafon din lemn. Aceasta îi aminti vag lui Tory de apartamentul lui Luc, deși era ceva mai rustică. Pe jos avea carpete mici, lemnul era lustruit, iar pe mobilier erau mici mileuri. Patul era demodat, cu saltea de puf, iar într-un colț se zărea o canapea antică ce constituise cândva un pat de zi pentru vreun căpitan. Razele soarelui pătrundeau prin fereastra deschisă ce avea trase într-o parte și-n alta perdelele de un galben proaspăt, umflate de aerul sărat al Atlanticului. Fără să vrea, Tory se gândi la un vers amar din Shakespeare și nu-și putea explica de ce-i venise în minte ceva așa de trist

tocmai când se afla într-o stare înfiorată de așteptare și mulțumire interioară. *Lacrimile vor dispărea în vânt...*

După ce aranjase cu închirierea camerei, Luc rămase tăcut până când plecă patronul hanului. Închise ușa fără zgomot și se sprijini cu spatele de ea, fără să se apropie de Tory.

— Nu sunt cu adevărat un bărbat liber, explică el cu sobrietate. Era primul lucru pe care i-l spusese lui Tory de când plecaseră din Carnac.

Tory se îndreptase către ferestre ca să tragă perdelele diafane. Acestea se umflară și se ridicară mișcate de briză, lăsând să pătrundă în cameră aerul proaspăt. Razele soarelui se infiltrau ca o aură subtilă, strecurând înăuntru o lumină aurie de după-amiază, mătăsoasă și senină.

La auzul vorbelor lui Luc se întoarse.

— Știu, zise ea, căci acceptase deja faptul că relația dintre ei nu putea avea nici un fel de viitor.

— Aștept de multă vreme să crească Aimée. Chiar și Tante Marie e destul de realistă să accepte că promisiunile mele nu vor fi pronunțate până când Aimée nu se face mare.

— Luc. Te rog să nu te justifici.

Tory nu voia să se gândească la Aimée. Era ora ei, a ei și a lui Luc, o oră de aur furată viitorului. Nu accepta din partea lui decât implicita promisiune ce reieșea din faptul că o adusese acolo, promisiunea c-o va ajuta să-și vindece rănile cauzate de o căsătorie dureroasă. Voia să se desprindă de lumea din afară, de trecut, prezent și viitor. Dorea să trăiască doar pentru acea clipă de aur, prefăcându-se pentru un timp scurt că Luc era al ei și doar al ei.

Își azvârli pantofii din picioare și începu să-și desfacă nasturii de la bluză, dar Luc traversă camera și o opri cu o mână ridicată.

— Așteaptă. Mai am ceva să-ți spun.

Luc zăbovi o vreme să-și aleagă cuvintele, de parcă mergea cu grijă pe un câmp minat.

— În trecut am avut de luat unele decizii dificile, dar mult mai grele sunt cele care mă așteaptă de acum înainte. Indiferent ce va urma, vreau să știi că n-aș permite să se întâmple așa ceva între noi dacă aș ști că nu e... bine.

— Știu și asta, adăugă Tory simplu, ridicându-și ochii. Erau luminoși și nu puteau să nu-i trădeze sentimentele. Nu-i spuse lui Luc că-l iubea; dar privirea aceea spunea, mărturisea și accepta totul. Dorințele ei fizice erau încă acolo, împreună cu ușoarele temeri, dar el i le observase de multă vreme. Acum însă orice bărbat putea citi în ochii ei, aflând astfel tot ce avea în adâncul sufletului. Îl iubea pe Luc și avea suficientă încredere în el pentru a-l lăsa să vadă acea dragoste.

— Încă ceva. Nu...

O clipă nu reuși să rostească vorbele mai departe. Tory vedea cum i se zbătea o venă de pe gât, iar cicatricea îi pulsa.

— Pentru Dumnezeu, scrâșni el cu vocea aspră din cauza efortului, nu te aștepta să mă îndrăgostesc de tine.

N-avea destulă încredere în sine ca să-i răspundă prin cuvinte. Nici nu se așteptase la așa ceva, dar sperase că se putea preface. Scuturâ din cap în semn că nu, și simți o durere în gât. Probabil că ochii o trădaseră, căci în clipa următoare el o cuprinse în brațe și o strânse aproape de el.

— Ah, Tory, Tory, Victoria...

Mai bolborosi câteva vorbe dulci în franceză, dezmierdări ușoare, șoptite în timp ce-i acoperea obrajii, tâmplele și pleoapele cu sărutări mici și tandre. Tory își ridică fața ca să le simtă mai bine și-i încolăci mijlocul cu brațele. În timp ce-o dezmierdă cu buzele și mâinile, Tory reuși să dea glas cuvintelor pe care dorise să i le spună cu câteva clipe în urmă.

— Luc... ai putea să te prefaci că mă iubești? Te rog, măcar în după-amiaza asta. N-am să-ți mai cer asta altădată.

El suspină adânc și-și îngropă fața în părul ei. O ținu pur și simplu așa un timp, fără măcar să-i mângâie umerii. Apoi se auzi vocea lui aspră.

— Dacă asta vrei să auzi, am să ți-o spun până diseară. Dar nu înainte de a te învăța ce înseamnă să fii iubită. Un bărbat n-ar trebui... să rostească în șoaptă astfel de cuvinte. Am să ți le spun atunci când vei fi pregătită să le crezi, și nu mai devreme.

Promisiunea făcută era deajuns. Tory îi oferi gura, iar când buzele li se uniră constată că nu era prea greu

să se prefacă și el c-o iubește. Trecutul, prezentul și viitorul erau șlate uitării, iar ora ei de aur începea.

Era un sărut răscolitor, ceva mult mai mult decât o simplă apropiere și topire a buzelor. Înainte, reacțiile lui Tory la avansurile lui Luc o neliniștiseră, dar ajunsese la o înțelegere cu ea însăși în unele privințe. Nu se mai simțea vinovată acum pentru senzațiile înălțătoare ce-o inundaseră. Dorințele ei nu se mai luptau cu scrupulele, iar pasiunea nu se mai înfrunta cu ideile preconcepute izvorâte dintr-un trecut chinuitor. Se pierdu cu totul în sărutarea lui Luc.

Îmbrățișarea lor începu ușor, devenind apoi tot ce-și doriseră și chiar mai mult. Luc ardea de dorință, iar ea simți asta nu doar în trupul său încordat, dar și în agitația mereu crescândă a gurii și mâinilor lui. Cum putea a femeie să se creadă nedorită când un bărbat o săruta de parcă ea ar fi fost singura din lume după care tânjea?

Luc se opri din sărut respirând neregulat și dădu la o parte cuvertura de pe pat. În timpul îmbrățișării desfăcuse nasturii de la bluza lui Tory, iar ea începu să și-o scoată repede, dorind să fie pregătită pentru el.

— Nu, zise el întinzându-se și oprind-o cu o mână. În ochii lui întunecați mocnea o flacără, dar se citea și răbdarea în ei, spunându-i parcă fără ocolișuri că, deși o dorea nespus de mult, intenționa să fie foarte atent față de nevoile ei.

— Asta-i treaba mea, iubito. Vreau să te dezbrac încetișor. Așteaptă-mă.

O întinse pe cearșafurile albe ca zăpada, căldura privirii lui încețoșate spunându-i că n-o să rămână singură prea multă vreme. Tory stătu liniștită pe patul pufos și se afundă în moliciunea lui senzuală, privindu-l pe Luc cu inima plină de o dragoste și o dorință care i se topeau și în ochii expresivi.

Luc se așeză pe marginea patului ca să-și scoată pantofii apoi se ridică și se dezbrăcă fără grabă de cămașă. Ieși la iveală un tors cu pielea netedă, musculoasă și bronzată în timpul zilelor lungi petrecute pe mare. Un smoc de păr îi întuneca pieptul, cobora ca o linie pe abdomenul plat și dispărea sub cureaua pantalonilor. Dorința și nevoia lui puternică erau evidente, dar când se

așeză pe pat, lângă Tory, nu-și dăduse jos și pantalonii Nu-l întrebă nimic. Îl dorea, dar era mulțumită să-l aștepte, să-l lase pe Luc să procedeze cum voia — nu ca un bărbat grăbit să-și satisfacă propriile-i dorințe, ci ca un bărbat care încearcă să satisfacă o femeie.

— Nu te mișca, iubito și nu spune nimic, îi zise Luc cu glasul înecat, luându-i capul în mâini și privind-o grav în ochi. Avea vocea caldă, dar neînduplecată, avertizând-o că intenționa să orchestreze actul de dragoste în voia și în felul lui.

— Stai liniștită, taci și ai încredere în mine. Nu încerca să faci ceva care să-mi stârnească dorința, sunt și așa destul de excitat. Vreau să lași totul în seama mea. Totul...

În timp ce-i scotea hainele de pe ea, îi șoptea la ureche lucruri pe care o femeie dorește să le audă, cuvinte plăcute și calde despre forma sânilor ei și arcuirea coapselor. Tory credea tot ce-i spunea el, nu doar pentru că vroia să creadă, ci pentru că avea mare încredere în Luc. Îi atingea ușor corpul cu mâinile și în ochii lui arzători și întunecați se citea admirație. Când se întinse goală în lumina aurie și blândă a încăperii, își simți trupul la fel de frumos și auriu. Luc îi spusese că așa era, iar ea îl credea.

Mâinile lui o descoperiră primele — alunecând ușoare și fără grabă pe toată lungimea corpului ei, greutatea degetelor lui arse de soare fiind dezmințită de extrema blândețe cu care o mângâia. Cu palmele îi atingea ușor sânii și picioarele, dar nu le ținea într-un loc anume și nu-i cereau nimic. Nu încercă să-i desfacă picioarele, care i se înfiorară când simți atingerea ușoară, ca de fulg a buricelor degetelor lui, dar el îi spusese să nu se miște, așa că rămase întinsă, nemișcată, tremurând de dorință, expresia pasională din ochii lui făcând-o să se simtă și ea dorită.

Nu se grăbea deloc să facă dragoste. Își îngropă capul între gâtul și umărul ei și-i șopti ceva despre cât de mătăsoasă și parfumată îi era pielea. Tory crezu și se simți frumoasă. Își frecă pieptul păros de sânii ei goi șoptindu-i c-o dorea cu disperare. Îi simți pe coapsă bărbăția, care o asigură că vorbele lui erau adevărate. O dorea, dar putea să aștepte.

Apoi buzele lui începură să coboare. Cu respirația fierbinte înfiorându-i sfârcurile întărite și degetele descriind arcuri ușoare în jurul sânilor rotunzi, îi spuse cât de mult o dorea și îl crezu.

După aceea tăcu o vreme, pentru că buzele și limba îi vorbeau într-un limbaj special al dragostei. Îi sărută sânii, încercuind cu încetineală fiecare sfârc cu limba și își plimbă apoi buzele întredeschise peste sfârcurile tari. O tachina cu limba și o atâța cu dinții și, pe rând, fiecare sân se supunea chinului dulce al așteptării în timp ce celălalt se abandona mângâierilor ușoare ale degetelor lui lungi, subțiri și puternice.

Îi era greu să mai stea nemișcată. Se simțea minunat, corpul îi era invadat de dorință și tremurat de plăcere sub atingerile lui experte și pătimașe.

În cele din urmă, după o bucată chinuitoare de timp, buzele lui strânseră mai tare un sfârc, sugându-l cu putere. Un val șocant de plăcere intensă îi făcu tot trupul să vibreze. Nu mai putu să-i asculte porunca de a sta nemișcată și tăcută, începu să geamă și să se agite.

O mână bronzată se lăsă în jos și-i atinse ușor triunghiul dintre coapse, o pedeapsă ciudată pentru că fusese neascultătoare, care, în loc s-o liniștească, o aprinse și mai tare. Gâfâi și se arcui spre mâna lui, dorind o apropiere și mai intimă și, cu toate că el nu făcuse nici un gest de a-i desface picioarele, acestea se desfăcură singure.

Și totuși, nu începu să facă dragoste cu ea. Degetele lui zăboviră pe coapse până când dorința ei deveni frenetică. Gura i se mișca, lăsându-i pe piele urme umede și senzuale astfel încât pielea părea să rămână în urma lui ca o catifea udă. Sub haine îi simțea virilitatea năvalnică, dorința puternică și reținută, care devenise la fel de înebunitoare pentru ea cum era probabil și pentru el.

Cu toate acestea, el aștepta. Tory voia ca trupurile lor să se contopească imediat. Fusese adusă de mult la limita extazului de incursiunile intime ale mâinilor lui puternice și pricepute, de sărutările lui pasionate. El o dorea, ca îl dorea și, deși mângâierile lui erau nebunești și minunate, deveniseră aproape agonizante pentru ea, o tortură de nedescris pentru carnea ei.

Supusă unui supliciu delicios, nu mai putea suporta tensiunea plină de senzualitate.

Își încleștă dureros mâinile în părul lui, înfipse unghiile, îi răsuci pe degete șuvițele negre de păr.

— Luc, fă dragoste cu mine, îl imploră cu respirația întretăiată. Nu face asta, ai milă. Nu mai prelungi așteptarea.

— Fac dragoste cu tine, murmură el înăbușit, cu gura pe pielea ei. Cum aș putea să-ți cer să mă aștepți, când te iubesc atât de mult? N-am vrut niciodată să aștepți.

Lumea ei explodă într-o jerbă de scântei din aur curat. Dragostea și nevoia se topeau în acel lung și minunat distilat de dorință și când se întoarse plutind pe pământ, clipa de aur nu se sfârși.

Luc se întinsese lângă ea pe pat. O ținea îmbrățișată foarte strâns, îi acoperea fața cu o ploaie de sărutări pătimașe, iar mâinile o înlănțuiseră și o striveau de corpul lui pe jumătate îmbrăcat. Era încordat și tremura din cauza dorințelor nepotolite. Tory își dădu seama cât de dificile trebuie să fi fost pentru el acele momente lungi.

— Te iubesc, draga mea, îi șopti cu vocea îngroșată, nu numai o singură dată, ci iar și iar.

Și pentru că se gândise la nevoile ei mai întâi, îl crezu.

Când, în sfârșit, își uni goliciunea cu a ei, satisfăcând dorința lui și a ei, simțurile i se avântară din nou spre înălțimi cântând. Mâinile și picioarele le erau unite, gurile încleștate una de alta. Tory crezu : iubea și era iubită. În acea oră prețioasă, Luc îi aparținuse numai ei și nici unei alte femei din lume.

CAPITOLUL 11

La rimile vor dispărea în vânt...

Citatul îi reveni în minte lui Tory spre sfârșitul drumului lung, parcurs în tăcere, spre Castelul d'Ys. Mulțumirea ei adâncă fusese un lucru fragil și se risipise.

Țărmurile sudice, liniștite ale peninsulei Bretagne din Finistère și lumina zilei nu mai erau aurii. Cerul se întuneca, iar pacea desăvârșită a după-amiezii se destrămase. Nori plumburii de furtună se adunau amenințători dinspre nord-vest. Vântul nu se înteți se, dar vitele se înghesuiau deja mugind la adăposturile de sub copaci, avertizând că avea să izbucnească o furtună atlantică. Mașina mergea pe drumurile șerpuite de-a lungul țărmului. Oceanul frământat era de un cenușiu închis, ca și falezele de granit ce-l înconjurau. Proasta dispoziție a lui Luc oglindea propria ei supărare și pe cea a naturii.

Mintea îi fusese readusă la realitate, la întrebările fără răspuns în legătură cu Laura, la nefericitele reflecții în legătură cu Aimée. Îi revenise și acel sentiment de vinovăție. Chiar dacă promisiunea lui Luc de a se căsători era o problemă de viitor și nu de prezent, Tory nu se putu abține să nu simtă că într-un anumit sens îl făcuse să devină infidel — nu față de o soție, ci față de o viitoare soție. Și totuși, cum putea fi absolut credincios unei fetițe din moment ce avea necesitățile unui bărbat în toată puterea cuvântului? Luc recunoscuse că până și mătușa lui accepta anumite realități, iar în starea ei actuală, de tulburare și îngândurare, această idee o mai liniști un pic pe Tory. În sufletul ei era conștientă că acea după-amiază nu trebuia să se mai repete. Extazul fizic îl mai putea atinge, dar nu și sentimentul că făcea un mare lucru bun, senzația de mulțumire de-a iubi și a fi iubită.

Știa că nu trebuia să mai rămână în Bretagne, din motive pe care încă nu le înțelegea. Dusese la bun sfârșit treaba pentru care venise, dar, dacă mai stătea, risca să ajungă într-o stare de nefericire absolut insuportabilă. Știa, de asemenea, că, de dragul Laurei, trebuia să accepte ajutorul financiar din partea lui Luc, cel puțin deocamdată. De îndată ce va avea o slujbă stabilă, îi va returna banii cât mai repede posibil, iar până atunci, dacă Luc continua să facă investigații, așa cum promisese, se va afla probabil cine a fost adevăratul soț al Laurei. Luc îi spusese să nu-l mai întrebe nimic, iar Tory așa făcuse, dar chiar și fără să pună întrebări, putea face presupuneri. Luc, gândea ea, s-ar putea să aibă bănuieli temeinice în privința identității acelui bărbat. Nu va spune nimic până când nu va fi absolut sigur. Și poate că, dacă avea motive să protejeze vreo altă persoană, n-avea să mai spună niciodată nimic. Dar Tory știa că lucrurile erau așa cum i le prezentase el: trebuia să le lase acum în seama lui.

Când se apropiară de Château d'Ys, îi spuse lui Luc că avea de gând să se întoarcă în America de îndată ce-și va face o rezervare la avion. El doar dădu aprobator din cap și zise:

— E foarte bine că nu mai rămâi. Presupun că pot să-ți fac rost de un bilet de avion chiar pentru mâine, dacă n-ai nimic împotrivă să beneficiezi cât de cât de influența familiei Saint-Cloud.

— Nu, zise Tory cu privirea ațintită afară și ținându-și mâinile liniștite în poală. Deși oricum n-ar mai fi stat, având în vedere împrejurările, o parte din ea își dorea ca el să încerce s-o convingă să mai rămână.

Intrară în garaj nu cu mult înaintea orei la care se lua cina. Cerul era atât de negru și apăsător, de parcă se lăsase deja noaptea. La ferestrele lungi și înguste ale castelului se vedea puțină lumină în spatele draperiilor trase. Aerul era încremenit și greu în așteptare, calmul de dinaintea furtunii. Fără să scoată nici un cuvânt, Luc o apucă pe Tory de braț și o ajută să traverseze prin întunerie curtea din fața castelului, pavată cu pietre.

Stătea în spatele lui și-l privea când el îi dădu drumul ca să deschidă ușa. O rafală puternică și neașteptată de vânt o stropi cu primele picături de ploaie, ca o anticipare a furtunii ce avea să vină, dar Tory abia dacă băgă de seamă. Dragostea și dorul îi provocaseră o durere profundă în suflet. Ora ei furată viitoruuli trecuse și chiar se amăgise crezând pentru un timp că Luc o iubea, dar acum nu se mai putea îmbăta cu apă rece. Îi privi silueta întunecată și simți dorințe fără nume pentru lucruri care nu se puteau întâmpla.

Ușa se deschise larg înainte ca Luc să fi avut timp s-o deschidă și înainte ca Tory să-și caute în geantă ochelarii de vedere cu rame de baga. În ușă se afla doamna Saint-Cloud în persoană. Îl apucă pe Luc de braț și-l trase în holul întunecos de la intrare, mâinile tremurându-i datorită gravității și urgenței motivului.

Fața îi era brăzdată de îngrijorare, iar în ochi i se citea o rugăminte demnă de milă.

— *Luc ! C'est Aimée...*

Tory închise ușa de la intrare, pentru că nu se mai gândea nimeni să facă asta. Nu înțelegea aproape deloc schimbul de cuvinte franțuzești dintre ei, dar nu era greu de înțeles că se întâmplase ceva îngrozitor. Luc se îngrijoră imediat, starea lui de spirit devenind din ce în ce mai încordată pe măsură ce asculta cu atenție ce avea de spus mătușa lui. Guvernanta și câțiva dintre servitorii cei bătrâni mișunau prin preajmă frângându-și mâinile și arătând aproape la fel de speriați ca însăși doamna Saint-Cloud.

Câteva minute mai târziu, Luc începu să țipe și să dea ordine. Ramolitul Émile se îndreptă șontâc-șontâc spre camerele din spate ale castelului, trimis probabil să facă ceva. Trei servitoare se grăbiră să intre în vestiarul din apropiere și ieșiră de acolo repede, având brațele încărcate cu haine de vreme urâtă, din acelea folosite pentru navigație. Mai aveau și cizme și o lanternă mare. Îi dădură lui Luc unul dintre echipamente, domnișoarei Pritchard o jachetă, iar restul hainelor le lăsară lângă ușa de la intrare, jos pe podeaua din piatră.

Guvernanta își trase jacheta pe ea, ridică lanterna și ieși în grabă în furtuna cumplită de afară. Vântul începuse să se întețească aducând o rafală neașteptată de ploaie prin ușa deschisă. Furtuna se dezlănțuise.

Luc își scoase sacoul de la costum și-și puse pe el hainele pentru vreme urâtă, cizme, pantaloni și o jachetă. Aștepta în hol, nervos, cu trupul slab și încordat ca un arc.

Cu o mână pe clanța ușii privea în direcția în care dispăruse Émile. Doamna Saint-Cloud își ținea degetele apăsate pe buze, de parcă voia să și le oprească din tremurat.

În confuzia care o înconjura, Tory stătuse doar privind, iar amănunte nesmnificative precum ochelarii de vedere nici nu-i mai trecură prin minte. Nu-și mai putea ascunde îngrijorarea. În acea pauză, Tory îl întrebă impacientată pe Luc :

— Ce s-a întâmplat cu Aimée ?

— A dispărut, explică el scurt și tăios. Nu e pe nicăieri în castel, căci servitorii tocmai au terminat de

răscolit peste tot. Guvernanta ei va căuta prin livadă, iar eu pe tot restul domeniului.

— Vrei să-ți dau o mână de ajutor ?

— Da — stai cu mătușa mea. Sau mai bine, du-te să mănânci ceva la bucătărie, căci în seara asta n-o să mai luăm o cină așa cum trebuie. Apoi ai putea să urci în camera ta și să-ți pui niște haine mai vechi. Dacă n-o găsesc pe Aimée cât de curând, s-ar putea să trebuiască să mă ajuți s-o caut cu atenție, împreună cu alți servitori, prin jurul castelului, într-o noapte ca asta n-or să vrea să iasă afară decât dacă este absolut necesar.

— Luc, s-ar putea să fi coborât... pe faleza din golfuleț.

— La ora asta și pe o astfel de vreme ? E o nebunie curată.

Da, era o nebunie. Tory n-avu nici măcar idee de ce sugerase așa ceva, poate doar pentru că-și amintise că Aimée se ducea uneori acolo când dorea să fie singură. Cu toate acestea, ideea îi persistă în minte.

— Mă bate gândul că este acolo.

— Imposibil, zise Luc. Lipsește de cel mult o oră, de când s-a dus să se spele și să se îmbrace pentru cină. Furtuna amenința să izbucnească de mai multă vreme. Și chiar dacă s-ar fi dus acolo, ar fi urcat înapoi de îndată ce începea să se întunece. Nu e chiar atât de inconștientă.

— Da, dar...

— Am s-o caut pe Aimée și în golf dacă n-am s-o găsesc în altă parte, o asigură răbdător Luc. E mult mai probabil să fi ieșit doar puțin ca să privească norii de furtună. S-ar putea să zacă întinsă pe undeva prin apropiere, cu glezna luxată sau cu o amețeală.

Émile se întoarse cu încă două lanterne, ambele foarte puternice. Luc luă una și plecă trântind cu zgomot ușa în urma lui când ieși afară, în noapte, unde ploaia răpăia acum cu furie.

Palidă și copleșită de sentimentul unei calamități iminente, Tory se holbă la ușa închisă, simțind că soarta îi pretindea datoria cuvenită în schimbul ilicitelor clipe de fericire din după-amiaza aceea. Aimée dispăruse, iar ea se simțea în mod ciudat responsabilă, de parcă ora furată petrecută alături de Luc fusese un motiv

de învinuire. Sau poate că sentimentul ei de vinovăție se datora faptului că schimbase scrisori între Jacques Benoit și fată. Deodată, Tory își aminti ceva mai mult din conversația pe care o purtase cu Aimée și-și dădu seama, înfiorată și simțind că i se face rău, de ce se gândise la golfuleț. *Uneori, cred va trebui doar să plec cu o barcă pentru a scăpa în felul ăsta...*

Era oare imposibil ca Aimie să-i fi transmis lui Jacques prin scrisoare să vină la întâlnire cu o barcă, într-o anumită zi și la o anumită oră ?

Imediat, Tory se gândi că cineva trebuia neapărat să cerceteze acel golfuleț. Nu vroia să-l lase pe Luc să se ducă acolo. N-ar fi suportat să-l știe coborând pe panta aceea periculoasă în toiul nopții, cu vântul care începuse să bată și cu ploaia lovindu-i orbește fața...

Tory se întoarse către doamna Saint-Cloud.

— Mă duc să dau o mână de ajutor, zise ea, hotărându-se pe loc. Nu-și mai pierdu timpul reflectând la lucruri precum curaj ori lașitate sau la capacitatea ei fizică de a escalada acea porțiune de teren. Fusese o alegere simplă și o făcuse. Luc nu va mai trebui să facă ceva ce fusese deja făcut.

Doamna Saint-Cloud încuviință absentă din cap, dar pentru că îngrijorarea față de fiica ei îi brăzda fața, păru că abia dacă auzise.

Tory puse mâna pe niște haine de vreme urâtă și alergă în vestiarul din apropiere ca să-și scoată fusta. În câteva secunde ieși pe ușă, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni și o jachetă impermeabile, cu o lanternă grea în mână, ca să străpungă ploaia torențială. Raza puternică a lanternei întâlni un zid de apă. Abia vedea pe unde mergea. Părul i se udă în câteva secunde, apa îi curgea în șiroaie pe față, iar picioarele îi lipăiau în cizmele cu un număr mai mari. Vântul nu era încă prea puternic, dar chiar și așa tot trebuia să te lupți ca să poți merge împotriva lui. Trecu pe lângă zidul livezii, pipăindu-l pe dibuite, ca să-și păstreze direcția și să-l folosească drept pavăză. Își aminti cărarea stâncoasă pe care mersese Aimée ca să ajungă pe faleză și-și mai aminti că un bolovan mare marcase locul de unde începea coborâșul. Și în afară de asta...

Se opri ca să se gândească bine și se concentră la fiecare pas pe care-l făcea. Pe alocuri, potopul de ape

netezise iarba rară, dar duritatea bolovanilor grunțuroși făcea ca talpa cizmelor ei să se prindă bine. Încercă să-și îndrepte lanterna spre stânca tare.

După ce lăsă în urma ei zidul livezii, fiecare pas pe care-l făcea era o adevărată luptă. Vântul o împiedica să meargă. Forța acestuia părea să sporească în fiecare moment. Stropii de ploaie îi intrau în ochi și chiar dacă avea lanternă, era extrem de greu să distingă cărarea. N-avea nici cea mai vagă idee ce distanță mai era de parcurs până la faleză, iar după scurt timp i se păru că fiecare pas trebuia s-o îndrepte către bolovan. Dacă nu-l găsea, ar putea să cadă ca-n prăpastie, însă din cauza extremei concentrări de care avea nevoie pentru a rezista naturii dezlănțuite, Tory nu mai putu să se gândească la lucruri atât de înspăimântătoare.

În cele din urmă, prin ploaia vijelioasă se întrezări bolovanul, doar la un pas în fața ei. Tory ajunse lângă el, îl apucă și-și ținu fața câteva clipe lipită de suprafața lui umedă și dură, luă câteva guri de aer, căci trebuia să-și reîmprospăteze forțele pentru a rezista în fața vântului întețit. Părul și ploaia îi intrau în gură, iar cizmele cu mult prea mari îi erau grele din cauza apei. Dacă ar fi gândit vreun pic s-ar fi întors. Dar nu gândea, ci doar acționa și reacționa, și toate acestea nu doar de teamă.

Apoi începu coborâșul chinuitor și greu în noaptea înspăimântătoare. Își trecu lanterna în mâna stângă, căci cu dreapta trebuia să se apuce de micile creste ale cumplitei faleze. Uneori îi aluneca piciorul din cauză că nici măcar talpa de cauciuc nu se putea prinde acolo unde stânca devenea prea abruptă. Cobora centimetru cu centimetru, fiecare pas fiind la fel de periculos, apucându-se de altă stâncă și abia după aceea desprinzându-se de cea lăsată în urmă. Ploaia îi biciuia fața, iar vântul îi șfichiuia brațul, de parcă singurul scop al furiei lor dezlănțuite era s-o desprindă de stânci și s-o facă să-i cadă lanterna din mână. Din când în când, în coșmarul nopții, singurul lucru real părea să fie, cu excepția ei, semnalul luminos al lămpii. Îl îndrepta de nenumărate ori în josul falezei, fără să poată zări ceva în afara unei găuri negre de iad acoperită de zidul gros al ploii.

Deocamdată nu-i era frică. Pur și simplu, nu avea timp să se teamă, căci fiecare pas al ei era ca o lecție de supraviețuire.

Avea impresia că durase o eternitate coborârea și că trebuie să fi ajuns aproape de capăt. Doar din simplă necesitate se mișca foarte precaută, folosindu-se de lanternă ca de un ghid. Fiecare pas pe care-l cobora era la fel de precar, forțele nopții, vântul și ploaia constituind adversari puternici ai înaintării ei.

Tory era sigură că ajunsese foarte aproape de nivelul plajei și totuși nu era nici urmă de Aimée. Dădu să plece. Luc avea fără îndoială dreptate. Dacă Aimée ar fi fost cumva acolo jos, mai mult ca sigur că ar fi urcat înapoi până acum.

Doar dacă nu cumva era rănită? Ori nu putuse să vadă nimic? Tory strigă, dar simți cuvintele întorcându-i-se în gât. Oare cum era posibil ca cineva să audă ceva când vântul vuia și urla.

Se ținea de colțul unei stânci, căutând cu lanterna un loc mai bun unde să-și sprijine piciorul, când respirația îi fu oprită de un nou dușman, Atlanticul. Un val sărat o lovi de dedesubt pe neașteptate, cu atâta forță că o izbi de faleză. Uită de lanternă și se agăță cu disperare de stâncă. În acea clipă de teroare neagră, lumina se stinse.

Dacă valul îi smulsese lanterna din mână sau se sfărâmase în timpul impactului, Tory nu știa. Lumina ei nu mai exista. Noaptea și furtuna întunecată o înghițiră pe Tory și fu copleșită de teamă. Teamă pură, primitivă, fără nume, toată frica pe care uitase s-o simtă până atunci.

Înnebunită, se agăță de colțul stâncii cu ambele mâini, prea îngrozită ca să facă vreo mișcare. Nu vedea nimic, nici măcar stânca de care se ținea. Nu simțea nimic în afară de ploaia biciuitoare, stropii sărați ce năvăleau asupra ei, forța turbată a vijeliei. Nu auzea decât bubuitul mării și șuieratul sălbatic al vântului.

Noaptea avea un nume și numele ei era Frică.

Și apoi vântul se înteți, un vânt sălbatic, violent, tumător, de o furie grozavă. Nu mai era vânt, ci un uragan ce urla, dorind să se răzbune.

O dată cu el veniră talazurile. Biciuite cu frenezie de furtună, nevăzute în întunericul nopții, o izbeau pe Tory

unul după altul, înghițind-o complet, retrăgându-se doar ca să facă loc vântului, apoi lovindu-se iar, tunând și spumegând, de silueta ei fragilă. Părea că toate stihiile naturii se dezlănțuiseră, concentrându-și mânia numai și numai asupra ei. Nu putea să se lupte cu asemenea forțe. De abia respira.

În următoarele clipe, ce durară parcă o eternitate, doar câteva gânduri raționale trecură prin mintea lui Tory și acelea îi măriră groaza în loc să i-o potolească. Poate că Luc o găsise pe Aimée în altă parte. După sperietura provocată de dispariția fetei, Luc spusese că nu va fi respectată ora cinei. Nimeni n-avea să-i simtă lipsa la masă. Doamna Saint-Cloud uitase probabil că Tory ieșise în noapte, în cazul în care observase acest lucru. Servitorii puteau s-o fi văzut sau nu plecând, dar chiar dacă o văzuseră, în zăpăceala acelei nopți aveau să se gândească la Aimée, nu la ea. Se putea ca toată lumea să fie în siguranță la castel, crezând-o în camera ei. Și nimeni nu știa că era aici, singură într-un iad negru încercuit de ape, unde toată natura încerca să o mutileze.

Dar era cu adevărat singură? Acele țipete pe care le auzise venind de deasupra erau țipetele furtunii? Țipete teribile, îngrozite, smulse din plămânii cuiva cuprins de o frică de nedescris?

Țipetele o liniștiră puțin. Începu să aștepte izbiturile fiecărui val, se obișnui să respire doar când nu era în primejdie de a înghiți apă sărată. Între fiecare asalt ascultă, dar nu mai auzi nimic în afară de zgomotele furtunii sălbatice. Dar fuseseră țipete; era sigură de asta. Și trebuie să fi fost ale lui Aimée, pentru că n-avea cine altcineva să țipe.

Luc va veni după Aimée. Luc va veni. Luc va... Luc va... Luc va...

Refrenul o calmă și se prinse mai bine de colțul stâncii, lipindu-și de ea obrazul ud. Înconjură piatra cu brațele și-și strânse mâinile una de alta de cealaltă parte în așa fel, încât vântul sau valurile să n-o poată smulge. Își imagină că stânca era pieptul lui Luc, un piept care-i oferise alinare, forță și siguranță cu mai puțin de douăsprezece ore înainte, la începutul acelei zile care durase cât o viață. Un val gigantic o izbi, încercând s-o

tragă în mare. Dar Luc avea să vină, avea să vină după Aimée...

Tory nu știa că țipetele fuseseră ale ei.

CAPITOLUL 12

La mai puțin de douăzeci de minute după ce Tory pornise în aventura ei dezastruoasă în noapte și furtuna, Luc ajunse la ușa castelului cu Aimée în brațe, plină de apă și foarte supusă. Era complet ud, cu părul lipit de cap, cămașa de umeri și pantalonii de picioare, pentru că o îmbrăcase cu câteva clipe în urmă pe Aimé cu hainele sale impermeabile.

Cu ochii micșorați din cauza ploii violente observă că ferestrele castelului nu erau luminate. Ca de obicei, cablurile electrice fuseseră culcate la pământ de furtună. Luc știa deja că asta se întâmplase, dar, cu toate acestea, făcu o grimasă de supărare. Bănui că și linia telefonică se întrerupsese, un alt fapt inevitabil.

În întunecimea respingătoare a nopții, cu șuvoaiele de apă prelingându-i-se pe față, expresia lui nu era prea atrăgătoare. În timp ce se întorcea la castel, ușurării că o găsise pe Aimée îi luase locul o hotărâre cruntă și fatalistă. Cu câteva ore în urmă, se confruntase cu două alternative imposibile din care trebuia să aleagă una și nu știuse ce decizie să ia. Încercarea lui Aimée de a fugi îl ajutase să se hotărască.

Intră cu Aimée pe ușa din față, apa de pe ei scurgându-se în șiroaie lungi pe pardoseala din piatră abia vizibilă sub pâlpâitul sfeșnicelor arborescente de fier din perete, în care ardeau mai multe lumânări groase pentru a risipi întunericul unui hol care altfel ar fi rămas fără pic de lumină. Rafala de vânt pătrunsă la intrarea lor era cât pe ce să stingă flăcările. Vântul începea să se intensifice.

Faptul că fiica sa era complet udă n-o împiedică pe doamna Saint-Cloud să se grăbească spre ea și să o strângă la pieptul său agitat. Lacrimi de ușurare i se

scurseră pe față, umezeala lor sărată pătrunzând în rul încâlcit și ud al lui Aimée.

— Aimée! Aimée, *ma chère*...

În primele clipe, nimeni nu ceru nici o explicație. Unii dintre servitorii cei bătrâni se îmbrăcaseră, pentru orice eventualitate, cu haine impermeabile, ca să pornească în căutarea fetei, dacă era nevoie, iar expresiile lor exprimau o imensă ușurare când începură să se dezbrace. Domnișoara Pritchard, guvernanta, se întorsese doar cu câteva momente înainte și abia se dezbrăcase. Pentru că mantaua nu reușise să-i acopere capul și partea de jos a fustei, în acele locuri era udă.

După bucuria și ușurarea inițială, doamna Saint-Cloud se asigură că pe fața palidă a fiicei sale nu se observă nici o rană, cu excepția câtorva zgârieturi ușoare și a unei spaime cumplite. În cele din urmă, puse firește întrebări în legătură cu ce se întâmplase. Ochii lui Aimée se îndreptară către Luc implorându-i cu durere ajutorul.

— E o problemă foarte serioasă, Tante Marie. Am să-ți explic imediat.

Luc o apucă pe mătușa sa de braț, ca să n-o lase să plece. Se întoarse către guvernantă.

— Du-o pe Aimée în camera ei imediat și ai grijă s-o bagi în pat și s-o acoperi bine, îi spuse el. Mai dădu câteva ordine aspre și alți servitori dispărură repede să le îndeplinească — unii să aprindă lumânările la etajul al doilea și în camera lui Aimée, unul să pregătească o tavă, altul să aducă o sticlă cu apă fierbinte. Emile fuse trimis să caute niște coniac în dulapul cu băuturi și primi instrucțiuni să-i trimită un pahar lui Aimée și să aducă apoi restul sticlei în sufragerie. Celălalt servitor se duse să caute un pulover uscat pentru Luc.

Toți servitorii fiind ocupați cu îndeplinirea treburilor lor urgente, Luc puse jos lanterna și ridică o lumânare din sfeșnicul de perete. La lumina ei o conduse pe mătușa sa în salonul cel mare care dădea spre Atlantic, aceeași cameră în care Tory auzise pentru prima dată povestea acelui pierdut oraș Ys. În seara aceea, din cauza furtunii ce vuia și făcea ușile franțuzești din sticlă să zăngăne, nici nu te mai puteai gândi să ieși pe parapetul năpădit de vijelie. Luc știa foarte bine ce se putea întâmpla din cauza unei asemenea furtuni. Își așeză mă

tușa pe un scaun și înconjură camera ca să aprindă cu lumânarea lui și pe celelalte.

Avea o expresie gravă pe față când, în cele din urmă, își privi mătușa, rămânând în picioare din cauza seriozității celor ce avea să spună. Așteptând în orice moment să sosească servitorii cu coniacul și prosopul uscat, Luc începu discuția în engleză :

— Aimée a încercat să fugă, spuse.

Doamna Saint-Cloud se încordă puțin, dar răspunsul ei pentru Luc fu echilibrat.

— N-ar fi încercat să fugă dacă avea copii pentru care să rămână aici. Este suficient de mare ca să poată avea un copil. Nu la multă vreme după ce am împlinit șaptesprezece ani eram măritată și însărcinată cu Armand. Dacă te-ai căsători imediat cu ea în loc să...

— N-am să mă căsătoresc niciodată cu Aimée, afirmă Luc pe un ton dur.

Corpul mătușii sale deveni rigid. Dacă Emile n-ar fi intrat tocmai atunci cu două pahare de coniac, furtuna de invective din începere ar fi putut s-o egaleze pe cea de afară. Luc dădu pe gât paharul dintr-o înghițitură, lichidul tare dovedindu-se o pavăză împotriva hotărârilor zilei la fel de dificile ca și vremea. Indică să-i fie umplut paharul.

Emile lăsă tava cu sticla de coniac pe o măsuță și mai aprinse câteva lumânări. Înainte să iasă din cameră, apăru și servitorul care aducea hainele uscate — ciorapi, pantaloni, un pulover — și un prosop gros cu care Luc să-și șteargă părul. Își scoase cămașa udă, trăgându-și mulțumit pe el un pulover negru tricotat și schimbându-și ciorapii. Din buzunarul de la șold își scoase portofelul din piele și-l șterse cu prosopul. Îl puse pe tava unde se afla sticla de coniac. Ignoră pantalonii uscați, dar nu din pudoare, ci pentru că vroia să scape de servitorul care stătea lângă el așteptând să ia hainele ude.

În cele din urmă, Luc și mătușa lui rămaseră singuri. Aceasta se îndreptă de spate cu o semeție înfricoșătoare, o ținută care intimidase și persoane mai însemnate decât Luc.

— Ți-ai uitat promisiunile ? se răsti la el, tremurând de furie. Ți-ai uitat datoria ? Ești un Saint-Cloud, Luc. Unde ai fost... ce ai fi ajuns dacă unchiul tău nu te-ar fi adus în casa asta și nu te-ar fi crescut ca pe propriul

fiu ? Ți-am cerut eu vreodată ceva cu excepția acestui singur lucru ? Pentru tot ce ți-a lăsat unchiul tău, crezi că-ți cer prea mult în schimb ? Și nu uita că ai fost de acord.

— Tante Maria, ascultă-mă cu atenție. Aimée ar fi putut să moară în seara asta. Așteptase prilejul unei furtuni și întreruperea curentului ca să poată escalada gardul. A așteptat să vadă stinse luminile de la porți, apoi a încercat să le sară. Acolo am găsit-o — agățată de partea de sus a gardului, cu părul și hainele prinse în țepii acestuia. Sub mantaua cu care am îmbrăcat-o, hainele ei erau sfâșiate, pentru că încercase să fugă, să se elibereze. Dacă fie și pentru o secundă s-ar fi dat drumul la curent...

Se opri și-și lăsă mătușa să conștientizeze gravitatea faptelor întreprinse de Aimée.

Chipul doamnei Saint-Cloud era palid în pâlpâitul ezitant al flăcărilor mici care luminau camera mare și întunecoasă. Balansă cu scaunul, strânse puternic brațele acestuia, apoi se mai întări nițel cu o gură de coniac. Nu-i răspunse lui Luc imediat.

— Nu mai poți proteja acest copil, Tante Marie. Suntem în secolul douăzeci, nu în secolul șaptesprezece ! Aimée simte nevoia să cunoască tineri de vârsta ei. Nu vrea o căsătorie aranjată și fără îndoială că nu vrea doar să procreeze din datorie față de urmașii familiei Saint-Cloud. Tânjește după oarecare libertate. Seara aceasta ar trebui să te facă să pricepi cât de disperată este fata.

— E disperată doar pentru că nu vrei să-i oferi ceea ce are nevoie. Un soț !

De îndată ce-și reveni din impactul cu destăinuirile lui Luc, doamna Saint-Cloud deveni la fel de neclintit în hotărârea ei ca vântul de afară, vocea ei era din ce în ce mai puternică.

— Îți cer chiar atât de mult, Luc ? Au existat femei în viața ta, da, dar niciodată doar una singură. Vrei să rămâi necăsătorit pentru totdeauna ? Aimée e tânără, frumoasă, va fi o soție bună. E adevărat, copila are înclinații romantice. Dacă i-ai vorbi despre dragoste, nu s-ar mai gândi s-o caute altundeva. Ar mai tânji după băieți nepricepuți dacă prin sărutările tale ai învăța-o că datoria ei nu este una dureroasă ? În schimb, tu o

ții la distanță și o tratezi ca pe un copil. Cum poți refuza să te căsătorești cu ea, când...

— Am deja o soție și un copil, interveni Luc plin de brutalitate.

Cuvintele lui avură efectul unei palme. Dorind ca mătușa lui să fie foarte atentă, Luc făcuse afirmația pe un ton intenționat dur. Când observă că înțepenise și amuțise, șocul obligând-o să asculte, începu să vorbească rar, explicându-i mai întâi adevăratele motive ale venirii lui Tory în Franța. Pentru prima dată, doamna Saint-Cloud nu-l mai întrerupse ca să-i țină prelegeri despre datorie.

După ce Luc relată aproape totul, luă ușor paharul de coniac din mâna neputincioasă a mătușii sale. I-l reumplu și i-l dădu înapoi, împreună cu o fotografie udă, scoasă din portofel. Luă o lumânare și o apropie de poză, ținând-o așa, astfel ca mătușa lui s-o vadă cât mai bine.

Doamna Saint-Cloud stătea cu capul aplecat deasupra fotografiei lui Nicholas, iar mâinile îi tremurau în mod vizibil.

Luc adăugă pe același ton :

— Îmi vorbești de datorie, Tante Marie. Dacă am o datorie față de familia Saint-Cloud, am, de asemenea, și una față de acest copil.

— Da, șopti mătușa cu vocea stinsă.

— Nu, soția nu este cu adevărat a mea. Și nici copilul. Am știut asta aproape de la început. Cum puteam să cunosc și să mă căsătoresc cu vreo fată în Bretagne când mă aflam în America atunci ? La început am ascultat pentru că această presupusă soție era americancă. Apoi, chiar și după ce mi-am dat seama că nu era soția mea, am ascultat pentru că am văzut fotografia băiatului. La început nici nu mi-a trecut prin cap cine-i era tatăl. Era oare doar o surprinzătoare asemănare întâmplătoare ? Dar de ce s-ar folosi cineva de numele meu ? Probabil că era cineva care mă cunoștea ori care știa de mine. Oare tatăl copilului fusese tot ca și mine, o indiscreție a familiei Saint-Cloud ? De-a lungul anilor, prin alte porturi, bărbații Saint-Cloud probabil că mai zămisliseră și alți bastarzi. Oare mama mea îi mai făcuse tatălui meu încă un copil, un alt Devereux ? Cumplite

presupuneri, da. Știam că trebuie să găsesc răspuns la toate aceste întrebări. Până azi n-am fost sigur de nimic. Dar acum știu.

— Al cui... este copilul ? Șoapta ei se auzi cu greu din cauza furtunii.

— Al lui Armand.

— Dar nu se poate, e imposibil...

— Imposibil ? Nu, Tante Marie. Căsnicia lui Armand era stearpă într-adevăr, dar asta putea să fi fost din cauza lui Félicité.

— Dar Armand avea o soție ! Nu putea să se mai căsătorească încă o dată.

Luc puse lumânarea pe masă și se așeză pe un scaun chiar în fața mătușii lui, cu trăsăturile extrem de sobre.

— Dar s-a căsătorit, Tante Marie. Armand a comis o bigamie. Vrei să-ți mai spun cum cred că s-a întâmplat ? Îți amintești că Armand obișnuia să se ducă mereu la Belle-Île în luna august, cel puțin până când s-am întors eu din America ? Cu câțiva ani înainte, iahturile noastre au început să participe la evenimente mai importante, să ia parte în fiecare an la competițiile internaționale din Belle-Île — uneori prin Plymouth, dar întotdeauna la Santander. Acum opt ani, Saint-Cloud era înscris, dar din cauza unor defecțiuni la chilă, unchiul s-a decis în ultimul moment să nu participe la nici una dintre acele întreceri. Știu asta, pentru că am telefonat ca să verific. Pentru că iahtul cel mare nu era în stare de funcționare, echipajul s-a împrăștiat. Armand a a plecat din Belle-Île și s-a instalat într-un han de lângă Carnac, folosindu-se de numele meu. Presupun că-l mai folosise și înainte, și nu de puține ori. Unui Saint-Cloud îi este greu să păstreze discreția legăturilor într-un oraș cum este Carnacul. Poate că dăduse peste niște acte de-ale mele — pașaportul mi-a dispărut timp de un an, dacă-ți amintești; și a trebuit să-mi fac rost de altul. Având în vedere asemănarea fizică izbitoare dintre noi doi, nu este chiar de neimaginat că Armand ar fi putut să profite de ea cu ușurință. La han a cunoscut o fată. La puțin timp după aceea, a închiriat un iaht mai mic, cu un alt echipaj. N-am reușit încă să dau de urma celor pe care i-a angajat, dar cred că ar confirma mare parte din ce-ți spun. Își aranjase o vacanță cu iahtul și a luat-o cu el pe Laura, tânăra americancă, să-i țină companie.

— Dar nu s-ar fi căsătorit cu ea !

— Sunt convins că dovezile vor arăta că s-a căsătorit — dacă ne vom strădui să găsim aceste probe. Toată treaba asta mă afectează prea tare, ca să angajez niște detectivi în Bretagne, dar deja mi s-au confirmat unele fapte, căci am angajat o firmă de detectivi particulari din Spania. Lui Armand i-a plăcut întotdeauna să navigheze până la Santander și mi-a trecut prin minte ideea că s-ar fi putut duce acolo la un moment dat, chiar dacă nu participase la competiție.

Luc făcu o pauză apoi își întrebă mătușa :

— Nu în anul acela și-a luat Armand o vacanță mai lungă ? Din cauza presiunii din afaceri, parcă așa îmi amintesc. A lipsit mai mult de două luni.

— Da, se auzi confirmarea slabă si ezitantă a doamnei Saint-Cloud.

Luc se aplecă în față și-și strânse degetele cu forță, dând următoarei sale dezvăluiri un efect dramatic.

— Un bărbat care s-a folosit de numele meu s-a căsătorit cu o femeie pe nume Laura Allworth. Cununia civilă a avut loc în acel an, în Spania, nu în august, ci la începutul lunii octombrie. Pentru că fata a mințit în privința datei căsătoriei, s-a exprimat în mod intenționat vag și în privința locului exact unde s-au căsătorit. Cine poate ști de ce a făcut Armand una ca asta ? Cred că a iubit-o pe fată. Poate că stresul din afaceri îi alterase judecata. Poate că, atunci când a aflat că e însărcinată, a făcut o criză de isterie și i-a propus să avorteze. Totul e posibil. Știind data de naștere a copilului, este clar că legătura lor trebuie să fi început imediat după ce s-au cunoscut. Fata, Laura, n-avea rațiunea și puterea morală a surorii ei.

— Armand, un bigam... nu-mi vine să cred...

— Amintește-ți, Tante Marie, că Armand îi ceruse de mai multe ori lui Félicité să divorțeze. Dumnezeu știe cât de tânăr era când s-a însurat cu ea, fără s-o iubească niciodată. Nu era o femeie lipicioasă, iar el dorea cu disperare copiii pe care ea nu i-a făcut. A fost un mariaj aranjat, Tante Marie, care pur și simplu n-a mers.

— Dar totuși ! Armand n-ar...

— Dar așa a făcut. Oricare ar fi fost motivele, s-a căsătorit cu această americancă. Ziua de azi mi-a adus suficiente dovezi. N-am îndrăznit să-i arăt o fotografie

de-a lui Armand, dar proprietarul hanului și-a amintit că avea o gropiță în bărbie. I-am recunoscut, de asemenea, scrisul. Faptul că bărbatul acela tocmai se întorsese din Belle-Île, unde știam că fusese Armand, mi-a confirmat ultima bănuială. Nu mă îndoiesc nici un pic, Tante Marie.

— *Mon Dieu*, șopti mătușa lui.

— Armand s-a întors în Bretagne imediat după căsătorie. A închiriat un apartament în Brest pentru noua lui soție, aproape de șantierul naval, din nou folosindu-se de numele meu. Când lua masa în oraș, proceda cu cea mai mare discreție, pentru că, bineînțeles, trebuia să evite expunerea în public alături de fată. Deoarece aproape în fiecare seară se întorcea la Félicité și la Château d'Ys, i-a spus proaspetei sale soții că profesia lui îl ține aproape tot timpul pe mare. Probabil că i-a vorbit destul de vag despre flotele de pescuit sau poate că a lăsat-o să înțeleagă că era un fel de ofițer de marină, având grijă să nu menționeze și numele vasului. Câteva luni a mers — până când fata a descoperit ce se întâmpla.

Luc făcu o pauză destul de lungă ca să-și scoată o țigară din cutia de pe măsuța pentru cafea, apoi și-o aprinse cu una din lumânări. Pentru că spusese aproape toată povestea, vorbea mai rar acum, lăsându-i mătușii sale timp să se împace cu ideea.

— Știu data exactă când a fugit de la Armand. Cu o zi înainte, în ziarul din Brest, a apărut o fotografie mare cu Armand și Félicité la brațul lui, făcută la un concert Era o asemănare izbitoare. Cine nu i-ar fi remarcat gropița din bărbie ? Mai mult ca sigur că fata, Laura, i-o remarcase. Poate că i-a cerut explicații lui Armand Poate că, pur și simplu, a telefonat pe șantier și a cerut să vorbească cu el și i-a auzit vocea care nu era greu de recunoscut. Poate că poza din ziar a fost de ajuns, mai ales că începuse, probabil, să se întrebe de ce n-a prezentat-o familiei și prietenilor lui. Poate că a devenit suspicioasă din cauză că cinau întotdeauna în localuri izolate, când ea ar fi vrut să meargă și la alte restaurante din Brest. Ce-o fi simțit când a descoperit că soțul ei era bigam și folosise un nume fals ? Știu, din câte am auzit, că fata nu era suficient de matură din punct de vedere afectiv și avea un psihic labil. Tocmai împlinise nouăsprezece ani și era gravidă în luna a cincea, într-o

țară străină, fără nici o cunoștință la care să poată apela și, probabil, încă îndrăgostită. A suferit o depresiune nervoasă. Nu-i de mirare că n-a mai suportat de atunci nici măcar să audă numele de Luc Dévereux !

Doamna Saint-Cloud avea fața răvășită.

— Și ce-o să facem ? Dumnezeule !

Luc se ridică și se îndreptă câțiva pași. Stătea cu spatele la mătușa sa, având umerii încordați.

— Băiatul trebuia să fie recunoscut drept un Saint-Cloud. Când va fi mai mare, va trebui să-l aducem aici. El are toate drepturile asupra moșiei, nu eu. Va trebui să recunosc paternitatea, Tante Marie, căci nu văd altă soluție. Altfel cum am putea stabili că băiatul este un Saint-Cloud ? Dacă vom spune că e bastardul lui Armand, Félicité nu va avea pace până când nu va afla și cel mai sordid amănunt. Va fi plină de furie și se va răzbuna. Are o familie bogată și influentă și nutresc o mare dușmănie față de familia Saint-Cloud. Sunt foarte enervați de faptul că au pierdut procesul. Amintește-ți cum au încercat să-mi tăvălească numele în noroi ! Cât de mult s-au străduit să dovedească invaliditatea testamentului și incompetența unchiului meu ! Cum au zis că Armand făcuse promisiuni pe care noi știam că nu le putea face ! Dumnezeule ! Îți imaginezi cât de furioși vor fi când vor afla că un copil bastard al lui Armand va moșteni toată averea familiei ? Spunându-le vârsta băiatului, vor putea cu ușurință să numere înapoi și să afle când a fost conceput. Vor scormoni acel capitol din viața lui Armand și nu vor ezita să-l expună în public doar din pură răutate. Faptele nu sunt așa de greu de găsit. Toată lumea va afla despre bigamia lui. Familia lui Félicité va face totul să se asigure că o să fie așa ! Îți poți imagina ce scandal va ieși ? Îți imaginezi ce-o să simtă Aimée când o să afle că fratele ei a fost un bigam ?

— Așa ceva nu trebuie să lăsăm să se întâmple, recunoscu mătușa cu o voce spartă.

În vocea lui Luc era mai puțină amărăciune când zise :

— Cel puțin, Tante Marie, ai acum acel moștenitor Saint Cloud pe care ți-l doreai. Un moștenitor adevărat ! Fiul propriului tău fiu. Dacă spun că-i copilul meu n-o să poată nimeni dovedi contrariul. Laura... ezită o clipă înainte de a cantinua, soția mea, nu este în stare să depună nici un fel de mărturie.

— Dar sora ei, Victoria ? Vocea doamnei Saint-Cloud era neliniștită. Ce știe ea din toate acestea ?

— Știe doar că un alt bărbat s-a folosit de numele meu. N-a recunoscut scrisul din registrul hanului, e normal. Nici faptul că bărbatul tocmai se întorsese din Belle-Île nu i-a spus nimic despre competiția de iahturi.

— Atunci trebuie să-i spui imediat că e vorba de tine, ca să nu înceapă să-l suspecteze pe Armand.

Răspunsul sever al lui Luc veni cu destulă întârziere

— Trebuie să-i spun adevărul, zise el.

— Luc ! Nu poți face una ca asta ! Îți interzic !

— Trebuie să știe.

— Nu trebuie să știe ! Dacă se scapă pe undeva ? Nu ne putem permite așa ceva ! Măcar cu atât îmi ești dator, Luc, să aperi numele fiului meu ! Numele de Saint-Cloud...

Luc se întoarse cu fața spre mătușa lui, cu ochii împietriți și gura strânsă.

— Numai atât am putut face pentru tine, Tante Marie. Nu mă împinge prea departe ! Crezi că nu știu că m-ai crescut doar din datorie ? Sunt de acord că-ți sunt dator cu ceva în schimb. Ca să te satisfac, eram pregătit să mă însor cu Aimée. Dar cred că sunt cu mult mai îndatorat față de unchiul meu ! El m-a iubit, tu nu. A vrut să mă înfieze, dar n-ai vrut tu. Da, eram mic, dar îmi amintesc bine că am surprins o ceartă între voi în privința mea. I-ai spus că nu îngădui unui copil bastard să să poarte numele de Saint-Cloud.

— Ai auzit, șopti mătușa lui.

Arăta la fel de tulburată ca atunci când aflase de bigamia fiului său.

— Nu mult, dar destul. Te aștepți acum când sunt matur să-mi mai doresc acest nume ? De dragul unchiului meu eram gata s-o fac. Nu de dragul tău, pentru că ai refuzat să-l port atunci când eram copil ! Tot de dragul unchiului meu și nu pentru tine, nici măcar pentru Armand, sunt pregătit să-mi asum responsabilitatea față de o soție care nu-i a mea și un copil pe care nu l-am zămislit eu. Ca să-i pot da un nume nepotului lui, copilul care ar trebui să-l moștenească, sunt gata să mă prefac pentru tot restul lumii. Dar refuz s-o mint pe femeia pe care o iubesc spunându-i că m-am căsătorit cu sora ei !

Pe fața doamnei Saint-Cloud se adânciră și mai tare cutele vechilor dureri, obrajii îi deveniră palizi când îl privi încremenită pe Luc, iar privirea ei tragică și tăcută implora milă. Nu mai avea nimic din mândria ei naturală și arăta cu mult mai bătrână decât era. Gâtul îi zvâcnea și își strânse mâinile una în alta, de parcă ar fi vrut să vorbească. Avea o înfățișare aproape rugătoare.

Lui Luc nu-i păsa prea mult ce avea de spus mătușa lui. Nu luase acea decizie de dragul ei. Își puse pe tavă paharul de coniac gol și-i spuse răspicat.

— Tory Allworth trebuie să afle adevărul pentru că refuz s-o mint. E o persoană în care putem avea încredere deplină. A acceptat deja faptul că între noi doi nu poate fi nimic. Totuși, în privința unui singur lucru sunt de acord cu tine, Tante Marie, și anume că trebuie să-i vorbesc fără întârziere. Unde s-a dus, în camera ei ?

— Nu...

Femeii îi tremură vocea, dar nu mai încercă să-l împiedice cu nimic pe Luc.

— Nu cred...

— Nu-i nimic, interveni Luc fără să mai aibă răbdare. Am s-o găsesc.

Luă o lumânare și se pregăti să iasă din cameră. Hotărârea pe care o luase îi umplusе sufletul de amărăciune. După tot ce se întâmplase în după-amiaza aceea, îi era groază să-i spună lui Tory, dar acum că se stabilise cursul evenimentelor, știa că trebuia să-i spună cât mai curând. Știa că se îndrăgostise de el. Dacă nutrea și cea mai mică speranță pentru viitor, va fi nevoită s-o abandoneze cu desăvârșire.

— Luc !

O anumită sălbăticie în vocea mătușii lui îl făcu să se oprească imediat. Se întoarse și observă că se ridicase în picioare. Nu pentru prima dată în seara aceea, fața ei n-avea pic de culoare.

— Luc... am uitat. A ieșit să te ajute s-o cauți pe Aimée.

— *Ce* ?

— Am uitat să-ți spun, doamna Saint-Cloud repetă neajutorată, am uitat.

Luc deveni palid ca un mort.

— Golful, zise el răgușit, vorbea despre golf. Dar

trebuie să se fi întors... poate chiar înainte de-a mă întoarce eu cu Aimée.

— Nu, șopti mătușa. Nu m-am mișcat de lângă ușă nici o secundă.

Pentru o clipă încremeniță se priviră unul pe celălalt și știură. Nimeni nu se întorsese la castel de când o adusese Luc pe Aimée, în siguranță. Salonul dădea chiar spre holul de la intrare. Dacă ușa principală s-ar fi deschis, zgomotul ei s-ar fi auzit, iar curentul de aer ar fi stins flăcările lumânărilor.

Doamna Saint-Cloud își îndreptă ochii spre ușile franțuzești din sticlă de la capătul celălalt al încăperii, prin care se zărea ploaia torențială și se auzea vuietul ascuțit al furtunii care se întețiseră. Știa, așa cum și Luc știa, ce se putea întâmpla pe o astfel de vreme. Fastnet îi omorâse soțul și fiul, iar Fastnet fusese o furtună asemănătoare cu aceasta. În ultima oră, vântul și valurile se întețiseră, deveniseră tot mai puternice. Până în momentul acela probabil că talazuri imense de cincisprezece-douăzeci de metri înconjurau Castelul d'Ys.

— Dumnezeu să mă ierte, murmură mătușa lui frecându-și ceafa cu degetele.

Luc își făcu timp să mai rostească încă vreo câteva cuvinte, cumplit de dure.

— El s-ar putea să te ierte, scrâșni Luc, dar, dacă-i moartă, eu n-am să te iert.

Într-o secundă fu la ușă și nu mai pierdu vremea să-și pună mantaua de ploaie pe el. Își trase cizmele, luă o lanternă și mărâi un ordin către unul dintre servitorii în vârstă să se ducă și să găsească niște bărbați puternici.

— Și un doctor ! strigă el înainte de a ieși ca fulgerul în îngrozitoarea noapte de afară.

CAPITOLUL 13

Parcă pe pământ nu mai rămase decât stânca aceea și marea. Șuieratul vântului era înăbușit de tunetul mării, picăturile ploii se pierdeau în furia oceanului. Marea

era grandioasă în furia ei. Răzbunarea apelor era teribilă. Ura lor sălbatică. Vroiau s-o smulgă și s-o izbească de stânci ; să smulgă fiecare stâncă de la locul ei. Apoi aveau s-o tragă în adâncuri, tot mai adânc, adânc...

Nu trebuia să se dea bătută. Luc avea să vină. Nu trebuia să se dea bătută. Luc avea să vină. Nu trebuia să se dea bătută. Luc va veni.

Era în siguranță dacă se ținea strâns de stânca aceea, ca de pieptul lui Luc. Dar o forță parcă-i trăgea degetele și brațele din acea încleștare de siguranță și încerca să-i desprindă obrazul de pe locul unde se lipise. Înghiți o gură plină de apă sărată când un alt talaz mare se umflă și se sparse de stâncă și o înghiți cu totul și o trase din locul sigur în care stătea. Rămase pentru un moment acoperită de apa furioasă și violentă a mării. Apoi se cățără cu sălbăticie și găsi o altă stâncă de care să se apuce. Și iar să se apuce. Și iar să se apuce.

O lumină aurie îi încălzi pleoapele. O respirație îi zadie prin păr. Încă mai avea brațele încleștate de stânca aceea, dar era caldă acum, uscată și ocrotitoare, la fel cum era și ea. Încet, încet stânca se ridica și se lăsa, o mișcare delicată în același ritm cu adierea pe care o simțea la ureche, cu respirația ei normală și cu pulsul liniștit al inimii sale...

Deschise ochii și văzu că, de fapt, stânca aceea era Luc. Dormea. Ea dormise în brațele lui, iar lumina aceea ce-i pătrundea pleoapele era lumina aurie a dimineții. Rămase nemișcată și mulțumi pentru acea dimineață, pentru viață și pentru Luc.

Își aminti cum fusese salvată. Se agățase de pieptul lui Luc și brațele lui puternice se luptaseră pentru ca să fie în siguranță. Mâinile tandre ale lui Luc o dezbrăcaseră, o ștersesеră de apă și o băgaseră în pat. În patul lui.

Vocea unei femei obiectase când Luc o purtase în brațe spre apartamentul său din castel. Luc o făcuse pe femeie să tacă adresându-i câteva vorbe crude.

— Crezi că-mi pasă vreun pic de asta ? Lasă-i pe oameni să creadă ce vor ! Asta-i casa mea, nu a ta ! În

orice caz, cine altcineva în afară de tine știe deocamdată povestea ? Acum dă-te la o parte !

Trebuie să fi fost doamna Saint-Cloud, presupuse Tory. Cuvintele fuseseră rostite în engleză și le înțelesese. Își aminti ca prin ceață celelalte figuri îngrijorate, prea slab luminate de lumânări, celelalte voci îngrijorate. Dar ochii nu i se mai dezlipiseră de pe fața lui Luc, așa cum brațele nu și le mai dezlipise de pe umerii lui. Îl strânsese așa de tare cu degetele, că trebuise să i le desclești altcineva.

I se făcuse rău de la stomac din cauză că înghițise prea multă apă sărată. Luc o ținuse de cap și o spălase pe față. Fuseseră și alții prin preajmă, dar ei nu-i păsase. Nu-i păsase nici când Luc o dezbrăcase de față cu ceilalți. Unul dintre ei fusese doctorul, parcă ? Își aminti că o consultase. Iar alta fusese doamna Saint-Cloud, agitată și îngrijorată arătând foarte îmbătrânită. Servitoarele aduseseră coniac, prosoape și pături călduroase. Amintindu-și acum acea scenă confuză, petrecută la flacăra lumânării, Tory își dădu seama că Aimée probabil fusese găsită, căci altfel ar fi fost cu toții ocupați în altă parte și nu i-ar fi acordat atâta atenție, devotament și îngrijire.

Noaptea trecută, după ce doctorul se pronunțase în cele din urmă, Luc ordonase tuturor să plece din cameră, admonestându-i fără menajamente, pentru că se mișcau prea încet. Închisese ușa, o încuiase și se dezbrăcase și el de hainele ude. Se șterse cu grijă și apoi se vârâse ușor în pat, lângă ea, strângând-o la pieptul lui ca s-o încălzească cu căldura propriului corp. Și ceea ce-i șoptise la ureche...

Tory se răsuci încet ca să nu-l trezească, și-și lipi gura de obrazul lui. Era frumos să fii iubită. Iar Luc o iubea, o iubea cu adevărat. Ora de aur de ieri nu fusese doar o prefăcătorie.

Deși mișcarea ei fu aproape imperceptabilă, Luc se trezi. O strânse și mai tare în brațe.

— Te iubesc, draga mea, murmură el cu glasul răgușit. Te iubesc atât de...

Gura îi alunecă tandru pe fața ei atingându-i genele, obrajii și oprindu-i-se în colțul buzelor.

— Și eu te iubesc, Luc, murmură Tory simplu și simți

cât de bine era că respirația ei fierbinte se contopea cu a lui.

Rămaseră întinși mai mult timp, fără să spună nimic, fără să se miște, îmbrățișați. Trupurile lor goale erau ca unul singur și împărtășeau același sentiment. Nu era dorință, nici măcar începutul unei dorințe. Era dragoste și amândoi știau că era dragoste, iar după noaptea ce se scursese nici unul dintre ei nu mai avea nevoie s-o spună

În cele din urmă, Tory întrebă :

— Aimée se simte bine ?

— Da.

Tory nu dorise să-i strice buna dispoziție. Nu dorea să-l întrebe pe Luc de ce îndrăznise s-o aducă în camera lui, spărgând convenția și riscând să-și supere foarte tare mătușa. Nu vroia să-l întrebe despre promisiunile făcute lui Aimée și de ce se hotărâse să le dea de-o parte, cum era convinsă că făcuse dacă o adusese acolo. Nu vroia să discute despre nimic. Dorea doar să accepte darurile vieții și ale iubirii și vroia să le accepte fără să mai pună nici un fel de întrebare.

Dar realitatea, de îndată ce-și impusese prezența, persistă. Luc se mișcă în pat. Continuând s-o țină aproape de el cu un braț, își întoarse privirea spre tavan. Expresia melancolică și meditativă ce-i adumbri fața îi spuse că acea realitate îi provoca și lui neplăceri și că gândurile îi erau destul de apăsătoare. Optimistă, după ce auzise cu o noapte în urmă șoaptele lui întretăiate și cuvintele ce exprimau o dragoste disperată, Tory se întrebă dacă se gândea la implicațiile ce reieșeau din călcarea jurământului față de familia Saint-Cloud. Cum se mai putea gândi acum la căsătoria cu Aimée ?

În ușa ce ducea în hol se auzi o bătaie ușoară și Luc se desprinse din brațele ei. Câteva clipe mai târziu, îmbrăcat într-un halat de baie din velur maro primi o tavă cu micul dejun de la un servitor, invizibil pentru Tory din locul avantajos unde stătea întinsă. Luc vorbi foarte scurt cu servitorul înainte de a închide ușa.

Tory se ridică, neprocupată de goliciunea sânilor ei. Se întinse simțind nenumărate dureri, dar nebăgându-le absolut deloc în seamă. Avea părul încurcat, ciufulit și plin de sare, dar nu-i păsa. Trăia. Era fericită. Era iubită pentru cum era și știa asta. Fața îi strălucea la

gândul că Luc o găsea frumoasă și, în ciuda ravagiilor provocate de lupta ei cu natura, lumina aceea interioară o făcea cu adevărat frumoasă.

— Spune-mi despre Aimée, zise ea când Luc aduse tava lângă pat și o puse pe o măsuță.

— Tocmai mi s-a spus că a dormit excelent și că și-a revenit aproape total. Am să-ți spun și restul imediat, amână Luc. Traversă camera spre un scrin cu picioare înalte, demodat, din lemn de mahon. Scoase de acolo o mămașă curată de-a lui și o ajută pe Tory să și-o pună pe ea. Îi închise nasturii cu gravitate, nelăsând-o pe ea să-l ajute. De fapt, degetele ei erau zgâriate și încă o mai dureau, deși nu aveau răni prea serioase. Avea și câteva unghii rupte, ceea ce nu însemna ceva chiar grav.

— Trebuie să-mi iau câteva haine de-ale mele, zise ea, uitându-se neajutorată la manșetele cămășii care-i atârnau și acopereau mâinile.

Luc răsuci mânecile lăsându-le o lungime convenabilă.

— Nu încă, zise el ferm. Rămâi acolo unde ești toată ziua. Iar eu stau aici să am grijă de tine.

— În pat, toată ziua ? Dar nu mi-e rău, doar mă dor oasele.

— Atunci vei sta la mine, cel puțin. S-ar putea să-ți dau voie mai târziu să te duci până-n birou și înapoi. Dar numai dacă ești cuminte și-mi dai voie să te răsfăț nițel. Se aplecă și o sărută pe nas. Tocmai i-am spus lui Emile să ne servească toate mesele aici sus și că nu sunt disponibil pentru nimeni, sub nici un motiv.

Tory zâmbi spre el, zâmbetul timid al femeii foarte îndrăgostite.

— Nu arată nici pe jumătate la fel de formidabil ca Annette, spuse ea.

— Din nefericire nu, recunoscu Luc strâmbând din nas.

Îi puse câteva perne la spate, turnă cafeaua și se așeză pe marginea patului privind-o. Abia după aceea îi răspunse la întrebarea pusă de ea ceva mai devreme.

— Am găsit-o pe Aimée la marginea proprietății, cam la zece minute după ce am ieșit afară. Am adus-o la castel cu mai puțin de o oră înainte să te găsesc pe tine.

Ochii lui Tory exprimau uimirea.

— Nu era în golf ?

— Nu.

— Atunci înseamnă că nu mai era nimeni acolo jos, murmură Tory, amintindu-și țipetele îngrozitoare pe care le auzise. Fusese doar imaginația ei sau doar urletele cumplite ale furtunii ? Ar fi avut curajul să reziste prinsă acolo dacă n-ar fi auzit acele țipete și nu s-ar fi gândit că Luc avea să vină ? Și toată eternitatea aceea a terorii nu durase decât ceva mai mult de o oră ?

Repetă cu un murmur înfiorat.

— Nu mai era nimeni în afară de mine jos în golf. Ah, Dumnezeule !...

— Nu erai, în golf, mulțumesc lui Dumnezeu, rosti Luc cu recunoștință în glas. Erai doar la zece metri de partea de sus a falezei

— Zece metri ! Se holbă la el nevenindu-i să creadă. Dar credeam că am coborât foarte mult. Și am simțit izbindu mă, udându-mă valurile acelea mari și sărate...

— Ai simțit numai picăturile ce ajungeau sus pe faleză. Dacă ai fi simțit valurile nu mai erai aici ca să vorbești despre ele. Totuși, ai scăpat doar cu vreo câteva' mici vânătăi și câteva zgârieturi minore. Una foarte drăguță chiar aici.

Îi atinse ușor obrazul în locul unde și-l ținuse atât de dureros lipit de stâncă. Tory sări ca arsă.

— Mă bucur că am știut exact unde să te caut, zise Luc cu vocea nesigură.

Tory tresări și se aplecă ușor asupra ceștii cu cafea fierbinte pe care i-o înmânase.

— Spune-mi tot ce s-a întâmplat aseară, zise ea cu voce joasă. Mai întâi povestește-mi despre Aimée.

Treptat, Luc începu să-i povestească, fără să mănânce nimic, mulțumindu-se doar s-o privească pe Tory cum mânca. Pentru moment, îi spuse doar cum o căutase pe Aimée și explică gravitatea stării sale. Toate celelalte le ținu pentru el. Avea timp destul să-i relateze și faptele mai spinoase, după ce terminau micul dejun.

În ceea ce-o privea, Tory îi mărturisi despre schimbul de scrisori pe care-l înlesnise între Jacques Benoit și Aimée. Îi destăinui remușcările sale pentru faptul că făcuse pe mesagerul, după ce auzise de căsătoria ce era

pusă la cale între Luc și Aimée ; îngrijorarea că Aimée dispăruse probabil din cauza unei întâlniri stabilite cu Jacques ; sentimentul ei de vinovăție la dispariția fetei. Singurul lucru pe care nu i-l spuse fu de ce anume se hotărâse s-o caute de una singură.

În cele din urmă, Tory dădu mâncarea la o parte și-i zâmbi lui Luc, un zâmbet ce-i lumină toată fața. Dacă mai exista vreun dram de nesiguranță în ochii ei, era pentru că sperase ca Luc să-i spună că nu intenționa la urma urmei să se însoare cu tânăra lui verișoară. În ultimele câteva minute îi dăduse destule prilejuri.

— Poate mătușa-ta va înceta acum s-o mai țină din scurt pe Aimée, remarcă ea.

Luc ar fi preferat să lase anumite chestiuni pe altă dată, dar, după ce-i șoptise atâtea la ureche lui Tory, știa că nu trebuia să facă asta. Ar fi prea crud din partea lui să stingă dragostea și speranța ce-i străluceau în ochi, dar ar fi chiar și mai crud s-o lase să creadă că acel catarsis al furtunii din noaptea trecută făcuse din el un bărbat liber.

— Presupun c-o să-i lase lui Aimée mai multă libertate, spuse Luc prudent. Avea fața foarte sobră și ochii plini de îngrijorare. Tory, trebuie neapărat să-ți spun ceva despre căsătoria surorii tale...

Îi spuse totul, și faptele adevărate și cele care vor trebui să fie spuse lumii. Tory era liniștită și puse doar câteva întrebări. De ce nu-i trecuse niciodată prin minte că Luc stătuse în America și după terminarea colegiului ca să învețe meseria cu cei mai mari specialiști constructori de iahturi ? Că nu fusese la vremea aceea în Bretagne ? Că bărbatul în cauză putea să fi fost Armand ? Că cumplitul șoc al Laurei fusese cauzat de un fapt așa de serios precum bigamia ? Tory își dădu seama că renunțase prea ușor să-l bănuiască pe Armand din cauză că fusese căsătorit și, din câte auzise, nu fusese cu adevărat un bărbat al mării. Și totuși, murise pe mare, nu-i așa ? Ceva din sângele sărat al familiei Saint-Cloud trebuie să-i fi curs și lui prin vine.

După un timp, încetă să-l mai privească pe Luc în față, căci nu mai putea suporta să-i vadă pustietatea din ochi. Aceștia oglindeau prea mult din ce avea ea însăși în suflet. Cum era cu putință să simtă în acest fel când scă-

pase cu viață și avea dragostea unui bărbat de care putea fi mândră ?

— Dacă te încălzește cu ceva, află că Armand trebuie s-o fi iubit foarte mult pe sora ta, zise Luc liniștit la un moment dat. N-a fost fericit cu Félicité. Știu, din întâmplare, că abordase subiectul divorțului de nenumărate ori, dar ea refuzase. Era o femeie foarte arogantă, dintr-o familie foarte dogmatică — o femeie rece, cred. Când avea pică pe cineva putea fi răzbunătoare. Recunosc, Armand nu era un sfânt, dar probabil că avea motive. Cu toate acestea, trebuie să fi fost foarte stresat dacă a ajuns până acolo, încât să devină bigam. De ce a făcut-o ? Nu vom ști niciodată, dar cred că s-ar putea să-i fi fost frică să n-o piardă pe sora ta sau ca ea să piardă copilul. Ea poate că era supărată din cauza sarcinii și i-a vorbit despre avort. Armand își dorea cu disperare un copil, un fiu. Indiferent din ce motiv, și-a asumat riscul. Presupun că a suferit foarte mult când sora ta l-a părăsit. Dar, având în vedere situația lui, cum se putea duce după ea ?

Tory se consolă cât putu ascultând toate acestea. Poate că Laura fusese iubită. Poate, pentru un timp, nu fusese nefericită. Dar povestea de dragoste a Laurei era una veche și tristă. Era o tragedie a trecutului, dar ei se aflau acum în prezent. În ceea ce o privea, Tory se simți deznădăjduită. Oricât de mult își dorea să uite trecutul, acesta nu vroia s-o uite pe ea. Hotăra viața ei și pe a lui Luc, poate chiar a tuturor.

De ce crezuse, chiar și pentru un moment, că era posibil să scape de tirania trecutului ?

— Dacă Félicité și familia ei nu erau atât de supărați pe familia Saint-Cloud din alte motive, ar fi fost posibil să-l recunoaștem pe Nicholas ca fiul natural al lui Armand și să lăsăm de-o parte problema căsătoriei. Dar având în vedere circumstanțele, Luc se opri o clipă, apoi continuă plictisit. Vor fi fericiți să terfelească numele de Sant-Cloud. Băiatul trebuie recunoscut fie ca fiu al lui Armand, fie ca fiu al meu. M-am hotărât că trebuie să spun că-i al meu.

Tory își studie degetele și zise cu o voce searbădă.

— Pentru că vrei să aperi familia Saint-Cloud.

— Trebuie s-o apăr ! Asta înseamnă protecție și pentru nepotul său, Nicholas. Are să crească și să afle că tatăl lui a fost un bigam ?

Tory scuturâ din cap.

— Nu, zise ea.

— Ți-am spus ieri că a trebuit să iau o decizie. Aveam de ales între a face asta și a-mi îndeplini vechea promisiune de a mă căsători cu Aimée. Scopul era doar să facem un copil, un moștenitor Saint-Cloud, iar acest nepot al tău e tocmai acel moștenitor. Nu înțelegi că trebuie să fac ceva pentru a-mi achita vechile datorii, într-un fel sau altul ? Gândindu-te la noaptea trecută doar nu poți crede că sunt fericit că mă aflu într-o postură... care nu mă lasă să mă căsătoresc după placul meu.

Tory dădu doar din cap, căci avea multe noduri în gât ca să poată răspunde. Avea foarte clare în minte lucrurile pe care i le spusese în timpul nopții.

Luc o apucă de ambele brațe și așteptă până când tăcerea lui o forță să se uite la el și să-i întâlnească privirea. Aceasta era adâncă, întunecată și plină de regret.

— Trebuie să știi că am mare încredere în tine, din moment ce ți-am spus totul despre Armand. Cu aceea ce știi acum, ți-ar fi foarte ușor să dai în judecată familia Saint-Cloud. Conform testamentului lăsat de unchiul meu, nepotul tău, Nicholas, este adevăratul moștenitor al... unei mari averi. Vapoare, șantiere navale, flote de pescuit, fabrici de conserve, chiar și acest castel. Totul, în afara șantierului de iahturi pe care unchiul mi l-a lăsat mie.

Tory încuviință, fără să adauge nimic. Știa că nu putea spune nimănui adevărul despre aceste fapte, nici măcar părinților ei. Ca și ea, de mulți ani nu făcuseră altceva decât să-l urască pe soțul Laurei pentru ceea ce-i făcuse. Dacă ar afla de bigamie și de averea ce-ar putea-o obține dezvăluind-o, oare ar fi în stare să pretindă cu forța să li se facă dreptate ? Tory nu știa. De felul lor, părinții ei nu erau răzbunători, dar tatăl ei se aprindea foarte ușor și era, la urma urmei, un om. Dacă-i dădeai arma, se putea hotărî s-o folosească probabil nu ca să facă vreun rău familiei Saint Cloud, ci ca să obțină o avere considerabilă pentru Nicholas. Tory nu-și putea asuma acest risc.

— Aș putea să neg că am fost căsătorit cu sora ta, ceea ce este adevărat, sau aș putea să divorțez de ea, deși ar fi riscant din moment ce nu sunt bărbatul care a luat-o cu adevărat de nevastă. Dar, în condițiile acestea mi-ar interzice părinții tăi să-l văd pe copil ?

— S-ar putea, zise Tory, înțelegând alternativele dilemei lui. Având în vedere situația Laurei, părinții ei erau tutorii lui Nicholas. Dacă n-o să li se spună nici o fărâmă de adevăr, vor avea prea puțină înțelegere față de Luc și familia Saint-Cloud.

— Îmi vor interzice, oricum, să-l văd pe băiat ?

— Vor dori să facă asta, dar îmi închipui că se vor răzgândi. Nu vor dori să-l lipsească pe Nicholas de avantajele pe care le-ar avea ca fiu al tău. În privința atitudinii lor față de tine... Presupun că te poți scuza de multe' lucruri folosind drept pretext amnezia.

Luc se mai liniști puțin.

— Nu-i nevoie ca băiatul să trăiască în Franța. Lasă-l să crească acolo unde e mai fericit. Totuși, poate că ar trebui să vină în vizită din când în când, adăugă Luc pe o voce rece. Și ai putea... să-l însoțești.

Tory simțea că se rupe ceva în ea, dorindu-și în clipa aceea ca furtuna să-și fi îndeplinit menirea.

— Nu, Luc, zise ea cu mare greutate. N-aș putea. N-aș putea suporta.

Luc luă nu ton de stăpân și vocea îi deveni aspră, reușind să treacă acea mică scăpare a autocontrolului.

— Atunci poate că n-ar trebui să mă viziteze deloc până când nu se face puțin mai mare. Bineînțeles, de acum înainte viața lui va fi mult mai ușoară din punct de vedere fianaciar — și a părinților tăi, de asemenea. Se poate duce la cele mai bune școli și poate avea tot ce vrea. Cu timpul, când va fi major și pregătit să-și asume responsabilitatea, îi voi ceda în scris toată averea familiei Saint-Cloud. Între timp, am s-o păstrez eu. Aranjamentul e unul bazat doar pe încredere. Trebuie să ai încredere că voi face doar așa cum e mai bine.

— Da, șopti Tory.

— Deocamdată, nu văd altă soluție.

Tăcerea se lăsă pentru scurt timp între ei, o tăcere plină de regrete, dar care accepta lucrurile așa cum sunt. După câteva clipe Tory zise :

— Crezi că poți să-mi faci rost de un bilet de avion pentru mâine ?

Luc răspunse tăios :

— Dacă asta dorești.

— Da. Da, asta' vreau.

Tory închise ochii cuprinsă brusc de o bănuială teribilă, o epuizare nu doar a trupului, dar și a sufletului și a voinței. Crezu în clipa aceea că stătuse o lună întreagă atârnată de faleză în loc de o oră.

— Te superi dacă mă mai odihnesc un pic, Luc ? Mă dor toate oasele și sunt foarte, foarte obosită.

Către seară, Tory se trezi. Luc o privea dintr-un scaun tras aproape de patul ei. Își simțea creierul amorțit de prea mult somn, greu din cauza viselor barbare, sumbre ce-i hăituiseră labirinturile minții, covârșit de deznădejdea unei dileme căreia nu-i putea găsi o rezolvare mai ușoară decât cea propusă de Luc.

Dar somnul acela de-o zi îi întremase corpul. În afara unei anumite amorțeli, care putea fi doar a sufletului, n-avea prea multea motive să se plângă. Chiar și mâinile ce-o dureseră erau acum într-o stare mai bună. Rezistența tinereții o ajută pe Tory să se facă foarte repede bine.

Luc își puse mâna pe a ei. Acum, el era cel care arăta extenuat, cu chipul profund marcat de semnele oboselii.

— Cum te simți ?

— Bine.

Tory își trase degetele de sub ale lui.

— Tory, nu face asta, murmură Luc pe o voce groasă. Îi apucă iarăși mâna, de data asta mângâindu-i blând palma cu degetul mare. Îi aruncă o privire chinuită pe care ea o înțelese. Spunea multe. În ochii lui negri se zărea o durere adâncă, dar și o hotărâre severă și chiar mai mult de atât. Expresia lui Luc spunea că nu te poți aștepta din partea unui bărbat să se lipsească de orice tot timpul.

Tory nu mai încercă să-și retragă degetele.

— Ne va fi și mai greu, Luc. Nu înțelegi că trebuie să ne oprim acum când mai putem încă ? Trebuie să mă întorc în camera mea.

— Nu în seara asta.

Sălbăticia profundă a glasului său era adresată destinului, nu lui Tory.

— Dar nu în seara asta. Nu-mi pasă ce crede mătușa mea, nici altcineva din casa asta. Rămâi cu mine în noaptea asta, draga mea. Nu crezi că ne datorăm unul celuilalt măcar atât ?

Tory deschise gura și pronunță o decizie care nu-i fusese dictată de rațiune.

— Da, șopti ea.

Privirea lungă și întunecată a lui Luc îi spuse că el înțelesese promisiunea pe care o implica acceptarea ei. Îi ridică mâna, o duse la gură și i-o sărută cu tandrețe, promisiunea că avea să-i trateze corpul plin de vânătăi cu multă blândețe în ora furată ce aveau s-o petreacă.

Se ridică în picioare.

— În curând trebuie să ne soseacă cina. Émile a aranjat deja o masă pentru noi doi în camera cealaltă. Vrei să faci o baie fierbinte ?

— Ar fi minunat.

Când auzi apa curgând în cadă, Tory se dădu jos din pat și se duse după Luc în camera de baie. Era în genunchi lângă cadă, încercând să potrivească apa.

— Cineva mi-a luat hainele ude aseară, zise ea. N-am cu ce să mă îmbrac. Nu pot să cinez într-una dintre cămășile tale

Luc se așeză înapoi pe vine.

— Ba, din partea mea, poți chiar foarte bine, murmură el, capturându-i un picior lung și gol. Își strecură mâna sub cămașă tulburând-o în timp ce gura lui întredeschisă i se mișcă încet pe pielea moale a coapsei ei.

Urma sărutărilor lui o făcu pe Tory să nu mai știe de sine. Se clătină. Uită de durerea rănilor când mâinile și buzele lui o atinseră cu extremă gingășie. Gura caldă a lui Luc era ca un balsam, ca o binecuvântare, ca o pecete a dragostei lui profunde și a dorului.

Dacă nu s-ar fi ridicat în picioare, gândindu-se că vor face dragoste mai târziu, apa din cadă ar fi dat pe afară. Continuând s-o răsfețe, îi desfăcu nasturii de la cămașă și i-o trase de pe umeri.

— Îți aduc niște haine din camera ta, dacă vrei. Ce să-ți aduc ? Sau ai încredere în alegerea mea ? Te previn că voi alege ceva care să mă mulțumească pe mine, cum am făcut în seara în care ne-am cunoscut.

Cu dragoste în ochi, Tory îi atinse cicatricea cu degetele.

— Seara asta e a ta, Luc. Vreau să fiu prefectă pentru tine. Am să port orice... sau nimic..

— Încetează să mă atâți înainte de culcare, murmură el cu vocea groasă. Făcu un efort, se desprinse de ea și se duse la ușă. Se opri acolo, cu o mână sprijinită de tocul ușii și o privi cum intră în cadă.

— Am să trec repede și pe la Aimée, să văd ce face, zise el. N-am vrut să ies din cameră mai devreme, din cauză că te puteai trezi și puteai avea nevoie de mine.

Plecă. Ea stătu în apă un timp, simțind cum îi dispar durerile corpului și dorindu-și ca durerile din suflet să poată fi la fel de ușor de alinat. Dar în seara aceea trebuia să lase de-o parte suferințele de mâine. Luc îi oferise o după-amiază perfectă, iar ea dorea să-i ofere în schimb o noapte perfectă. Nu, nu era prea mult ce-i cerea destinului.

Își spălase părul și și-l înfășurase într-un prosop când auzi o bătaie în ușă, nu în ușa dormitorului lui Luc, ci în cea a încăperii pe care el o folosise ca birou și sufragerie în același timp.

Halatul de baie maro, călduros al lui Luc zăcea pe un scaun din dormitor, la vedere. Tory îl puse pe ea, intră în birou și deschise ușa, așteptându-se să fie vreunul din servitorii cu cina.

Era doamna Sant-Cloud. Avea aceeași privire îmbătrânită, tremurătoare și chinuită din noaptea trecută. Ținuta ei mândră suferise din cauza întâmplărilor din ultimele douăzeci și patru de ore. Parcă îmbătrânise cu zece ani în acel interval de timp: Avea ochii încercănați, ridurile de pe față i se adânciseră și înmulțiseră, tot corpul parcă-i era contractat și încovoiat. Tory crezu că știa de ea. Nu era deloc ușor pentru o mamă, ca într-o singură noapte, să facă față încercării la care o supusese dispariția fetei sale, posibila ei moarte și mâhnirea bigamiei fiului său. Fantomele bărbaților Saint-Cloud poate că-i bântuiau viața lui Luc, dar o bântuiau, de asemenea, și pe cea a mătușii sale.

— Luc... nu este aici ?

Până și vocea-i era ezitantă, tremurătoare, parcă cerându-și scuze.

După ce petrecuse noaptea în dormitorul lui Luc, Tory se aștepta să se simtă stânjenită în prezența mătușii lui. Însă, dintr-un oarecare motiv, nu se simțea așa și îi părea foarte rău pentru necazurile femeii.

— Se întoarce imediat. Nu vreți să intrați ?

— E mai bine să mă întorc atunci când este și Luc aici.

Doamna Saint-Cloud rămase pe hol nedorind să intre în cameră.

— Te simți... mai bine astăzi ? Ochii ei cercetară fața lui Tory. Am întrebat de dumneata și mi s-a spus că n-ai dureri prea mari.

— Am avut foarte puține neplăceri, doar o vânătaie sau două. Vă mulțumesc pentru preocuparea pe care mi-o acordați. Îmi amintesc că și dumneavoastră ați fost azi noapte prin preajma mea.

— Cum puteam să nu fiu preocupată când din cauza mea a lipsit atât de puțin să nu mori înecată.

— Din cauza dumneavoastră ? Ah, nu, doamnă Saint-Cloud. A fost o prostie din partea mea să ies pe furtună.

— Da, dar cred că n-ai știut cu adevărat ce prostie ai făcut. Eu una știam c-o să se stârnească o vijelie cumplită și știam ce e în stare să facă. Dar mă gândeam atunci numai la Aimée, căci altfel nu te-aș fi lăsat să ieși. Și apoi, pentru așa mult timp, să uit că plecaseși...

Scuzele ei erau sincere. La un moment dat, în noaptea precedentă, Tory se gândise că plecarea ei putea fi uitată, dar Luc n-o învinovățise niciodată pe mătușa lui pentru întârzierea salvării.

— Dar n-ați uitat complet, zise ea zâmbind ușor și blând.

Doamna Saint-Cloud își aplecă puțin capul.

— Nu m-aș fi gândit deloc la dumneata, recunoscu ea pe o voce joasă, dacă Luc n-ar fi dorit să te vadă. Când a plecat pe furtună să te caute... îți mărturisesc, tot nu mă gândeam prea mult la dumneata, ci la Luc. Pentru el îmi era teamă. Era așa de înnebunit, de sălbatic... doream să nu fi plecat deloc. În timpul cât a lipsit am murit de mai multe ori gândindu-mă la ce se putea întâmpla.

Tory atinse brațul doamnei Saint-Cloud și zise :

— Vă rog, intrați ! Luc va veni imediat. S-a dus doar să-mi aducă niște haine și să vadă cum se simte Aimée. El ar dori să intrați și să luați loc.

În cele din urmă acceptă invitația. Când cele două femei intrară în cameră, Tory reflectă, strâmbând din nas, că, având în vedere comportarea ei lipsită de decență, era normal să se simtă rușinată.

Dar după noaptea trecută, ce importanță mai avea că era îmbrăcată cu halatul lui Luc și avea un prosop înfășurat pe cap ?

Lângă șemineu, fusese pregătită o masă pentru două persoane. Cum treburile gospodărești nu reveniseră încă la normal, Tory se gândi că n-o să mai aibă loc o cină în adevăratul sens al cuvântului în acea seară. Profund emoționată de remușcarea și grija doamnei Saint-Cloud, fuse tentată s-o invite pe femeia mai în vârstă să cineze împreună cu ei la gura focului. Apoi Tory se gândi care ar putea fi reacția lui Luc și nu mai zise nimic. Se îndoia că ceva anume din cele întâmplate în seara trecută îmbunătățise relația ușor tensionată dintre ei. În seara aceea mai mult decât în oricare alta, Luc s-ar simți foarte incomodat de prezența mătușii lui.

Doamna Saint-Cloud se așeză pe același scaun înalt pe care stătuse Tory cu altă ocazie în acea încăpere, iar Tory se așeză pe o canapea.

— Cum se simte Aimée ? întrebă Tory.

— Bine, foarte bine. Nu i s-a întâmplat nimic, doar câteva zgârieturi. Ochii înconjurați de riduri ai femeii păstrau o urmă de rumșcare când adăugă :

— A fost în Quimper azi.

— Da ?

— Da. S-a dus la cumpărături cu guvernanta. Blugii... cumpărați pentru că nu-i veneau prea bine. Aimée a dorit să și-i aleagă singură.

Zâmbetul lui Tory fu în mod sincer cald.

— Mă bucur, zise ea.

Voia s-o întrebe dacă Aimée roșise, de asemenea, să-l vadă pe prietenul ei Jacques, dar se gândi mai bine și renunță. Deocamdată, era de ajuns să știe că nefireasca izolare în care trăise Aimée luase sfârșit.

Tory făcu eforturi să întrețină o discuție politicoasă, dar doamna Saint-Cloud era prea preocupată pentru a

discuta nimicuri. Nerăbdătoare ca Luc să se întoarcă, se uita întruna spre ușă, strângând între degete rochia ei din mătase bleumarin sau crucea simplă din aur pe care-o purta întotdeauna la gât, agățată de un lanț. Femeia de obicei încordată în vremurile bune, era de două ori mai încordată în seara aceea.

În cele din urmă, încercările lui Tory de a menține conversația se mai împuținară. Era preocupată de gândurile ei, iar reflecțiile ei erau mai puțin stânjenitoare decât încercarea de a menține un monolog.

Dorindu-și ca-n seara ce o aștepta să nu mai existe nici un dram de mâhnire, încerca să-și îndrepte gândurile spre lucruri mai vesele. Din nou amintirea citatului îi înțepă mintea. *Lacrimile vor dispărea în vânt*... dar nu cumva bătea un vânt care nu aducea nimic bun? În afara situațiilor triste din punctul ei de vedere, se mai întâmplaseră și unele lucruri bune. Mai multă libertate pentru Aimée. Un moștenitor care să ducă mai departe linia de sânge ce dura de secole a familiei Saint-Cloud. O mare avere într-o bună zi pentru Nicholas. Sprijin financiar pentru Laura, de asemenea, și sfârșitul unei cumplite crize financiare ce o chinuise pe Tory și pe părinții ei atâția ani. Nu, viața nu-era doar o tragedie. Iar pentru ea și Luc mai rămânea încă noaptea aceea, o noapte în care vor condensa o dragoste de-o viață. Nu vroia să se gândească la ziua de mâine.

Intrarea lui Luc rupse tăcerea care se instalase. Intrase prin dormitor, lăsând, bineînțeles hainele pe undeva pe acolo. Fața i se aspri când își zări mătușa, iar gura strânsă sugeră că nu-i făcea nici o plăcere prezența ei.

— Ei, Tante Marie, remarcă el morocănos.

Tory ar fi putut să jure că mai adăugase ceva vehement într-o șoaptă prea imperceptibilă ca să poată fi auzită.

— Luc, e important să-ți vorbesc imediat. Nu fi...

— Dacă ai venit să-mi spui să-mi țin gura, Tante Marie, zise el aspru, e de la prea târziu. Tory știe totul. Acum cred c-ar fi mai bine să pleci. N-am făcut destul pentru tine?

Mătușa lui își aplecă ușor capul, ca sub o mare greutate, apoi își ridică ochii imploratori.

— Nu te enerva Luc. Cred că n-o să mai fi așa de urâcios când vei auzi despre ce vreau să-ți vorbesc.

Tory se ridică în picioare, gata să plece.

— Nu, nu pleca, obiectă Luc prinzând-o ferm de încheietura mâinii și forțând-o să rămână în picioare lângă el.

— Orice vrea să spună Tante Marie, poate spune în fața ta.

Când doamna Saint-Cloud se uită nesigură de la unul la celălalt, ezitând în mod evident, Luc adăugă:

— Ea e femeia pe care o iubesc, Tante Marie. Dacă pleacă din cameră plec și eu. Și acum, ce dorești?

Mătușa lui șovăia în continuare.

— Există o parte pe care o poate auzi mai târziu, încuviință ea încetișor. Dar mai întâi trebuie luată o hotărâre, Luc. Și nu cred că vrei s-o iau în fața... nimănui.

Luc se așeză pe can pea, trăgând-o și pe Tory după el, ținând-o de încheietura mâinii cu aceeași fermitate.

— Și care este această... mare hotărâre? întrebă el ușor sarcastic. Credeam că am luat deja o hotărâre care să te satisfacă.

— Luc, îl imploră mătușa lui. Las-o să se ducă dincolo. E posibil să vrei să hotărăști că... Vocea i se stinse.

— Continuă, Tante Marie, zise el dur, după un moment penibil de tăcere. Pot face orice fel de alegere în fața lui Tory.

— Da? Doamna Saint-Cloud trase aer în piept ca să se fortifice. Poate că totuși există ceva despre care, atunci când voi începe să-ți vorbesc, îți vei dori s-o fi lăsat să plece.

Se iuți la Luc mult mai formă, ceva din vechea ei tărie de caracter întipărindu-i-se cu hotărâre pe față.

— Trebuie să alegi între averea familiei și... și ea

Gura lui Luc se subție cu asprime.

— Dacă era așa de simplu, Tante Marie, n-ar mai fi fost nici o alegere de făcut. N-am vrut niciodată această avere. Cât de repede va fi cu putință o voi înmâna în mod legal moștenitorului ei de drept. N-o pot da unui copil, dar când va crește o va avea. Între timp, în ceea ce mă privește, doar i-o voi păstra pe încredere

Doamna Saint-Cloud nu părea nici surprinsă, nici ușurată. O umbră de durere îi străbătu fața și spuse:

— În cazul ăsta, e ușor.

— Ușor ? zise Luc răutăcios. Aș vrea să fie așa.

Mătușa lui se calmă ținându-și cu mâna cruciulița de la gât.

— Există o modalitate, Luc, zise ea cu vocea tremurătoare. O modalitate foarte ușoară, dacă ești dispus să renunți la foarte... foarte mult. Sugestia mea va da soluții tuturor problemelor. Soția americancă, copilul... și nu trebuie neapărat ca ei să fie-ai tăi.

Luc se aplecă spre mătușa lui, alertat pe neașteptate. Strânsoarea lui putea să fi fost dureroasă, dar Tory era prea agitată ca să remarce. Înmărmuri și respiră sacadat, curioasă să audă care va fi sugestia doamnei Saint-Cloud.

— Nu faci bine că te joci cu vorbele, Tante Marie, zise Luc grăbit. Dacă ai o soluție, spune-o.

— Vom spune că băiatul este-al soțului meu.

Pentru o clipă, Tory și Luc nu făcură altceva decât să se holbeze. Apoi, Luc șopti :

— *Mon Dieu* ! Glumești, Tante Marie.

— Nu, nu glumesc. Din ceea ce mi-ai spus, am înțeles că se cunosc foarte puține amănunte despre tatăl băiatului, cu excepția faptului că era breton, bogat și mai tot timpul plecat pe mare. E adevărat, domnișoară.

—Da, zise Tory. Dar totuși, nu-mi pot imagina...

— Părinții tăi vor dori să pună mai multe întrebări în cazul în care Nicholas devine peste noapte moștenitorul unei mari averi ? Nu cred. Când soțul meu a murit, nu împlinise încă șaizeci de ani. Ar fi putut să zămislească băiatul. Cine va contesta asta dacă eu recunosc ? Iar în privința soției, asta n-a fost legal.. Vocea îi deveni mai joasă și tremură ușor. Poate, domnișoară, de dragul nepotului lor, părinții dumitale își vor păstra pentru ei toate aceste întrebări. Ei știu că a existat o căsătorie, dar în țara asta cine știe acest lucru ? Pot crede lucruri urâte despre familia Saint-Cloud, dar consider că nu vor spune nimic lumii decât dacă vor dori să fie cruzi cu un copil. Un bărbat care a murit nu poate fi pedepsit de lege pentru vechile lui păcate, iar a vorbi despre bigamie, când nu obții nimic din asta, ar fi doar o pedeapsă pentru băiat. Nu-i așa ?

Doamna Saint-Cloud părea că aștepta din partea lui Tory părerea referitoare la reacția părinților săi. Se gândi

puțin și-și dădu seama că cealaltă femeie avea dreptate. Nu se putea obține nici un avantaj dacă se vorbea despre bigamie, toate avantajele fiind deja câștigate. Dacă Nicholas va fi declarat moștenitor, părinții ei nu vor mai avea nici un motiv să dea în judecată familia Saint-Cloud. Încuviință din cap, semn că-i împărtășea părerea.

— În situația asta, vor păstra mai mult ca sigur secretul.

Degetele lui Luc le încleștară pe cele ale lui Tory. Nici unul din ei nu putea să creadă că norocul avea să li se schimbe, dar era speranță în acea strângere de mână, o unire a inimilor nu numai a mâinilor, o promisiune de viitor.

— Deci ne-am înțeles, zise doamna Saint-Cloud cu vocea tremurătoare. Înțelegi ? Vei fi liber, Luc.

Luc răspunse foarte calm.

— De ce faci asta, Tante Marie ? Nu cred că-ți este prea ușor.

Mătușa lui își înfășură lanțul de care atârna crucea în jurul degetelor.

— Pentru că... sunt datoare să fac asta. N-am spus cu întotdeauna că datoria primează ?

Încercă să zâmbească, fără prea mult succes, căci ochii îi erau plini de durere.

— A venit vremea, pentru mine, să-mi plătesc o datorie mai veche.

— Cu siguranță nu una față de mine, spuse Luc nevenindu-i să creadă.

— Ba da, față de tine. Ceva anume ar fi trebuit să fac pentru tine cu mulți ani în urmă.

— Nu înțeleg.

— Îți voi spune dacă-i permiți domnișoarei Allworth să iasă din cameră, spuse doamna Saint-Cloud extrem de încet.

Luc își privea mătușa uimit, cu ochii îngustați, de parcă vedea lucruri pe care nu le văzuse până atunci. Felul în care se adresă fu extraordinar de blând.

— Tante Marie, orice îmi vei spune, oricum, îi voi transmite lui Tory. Urmează să-mi fie soție.

Era prima dată când se menționase un astfel de lucru, căci era prima dată când circumstanțele permiteau ca acest lucru să fie luat în considerare. Tory îi strânse mâna

lui Luc ca un fel de acceptare personală a unei propuneri publice. Avea sufletul plin de bucurie, pe care nu și-o exprima din cauza adevăratei dureri ce se citea pe chipul doamnei Saint-Cloud.

— Ceea ce șoptești când ești singur, nu poate să audă nimeni, șopti mătușa lui Luc cu un glas înăbușit. Și există lucruri care nu pot fi spuse decât între patru ochi. Aș dori să-ți destăinuiesc un păcat pe care nu-l mai pot ascunde. Te implor, Luc, las-o să plece. Nu e vorba de o datorie acum, ci de durere.

Luc îi dădu drumul lui Tory. Ea înțelese mesajul. Fără să scoată un cuvânt, se ridică și se strecură afară din cameră.

CAPITOLUL 14

Luc aștepta în tăcere. Nicodată în viața lui n-o mai văzuse astfel pe mătușa lui, poate foarte puțin în seara precedentă. Stătea în fața lui, cu gura strânsă, capul aplecat, degetele tremurătoare. Nu mai era un turn de forță, ci o bătrână nesigură pe ea și cu ceva pe conștiință. Începu încet.

— M-ai auzit de multe ori spunându-i lui Aimée povestea orașului pierdut Ys. De câte ori? De mai multe ori decât îmi pot aminti eu însămi. Dar cred că nu pentru Aimée, ci pentru mine, spuneam mereu povestea aceea.

Luc asculta fără s-o întrerupă, cu chipul marcat de gravitatea momentului. Își scoase o țigară din pachetul ținut în buzunar și și-o aprinse. Fumul se ridică în rotocoale, acesta fiind aproape singura mișcare din cameră.

— Spun povestea nu pentru că prințesa Dahut a făcut dragoste cu păcat, ci pentru că din cauza ei a murit un oraș întreg. Prin fatpele ei a lăsat apele să pătrundă înăuntru și să-i înece familia și toți locuitorii din Ys. Cum aș putea să permit să se stingă neamul nostru când eu însămi aproape că l-am distrus?

— Tu? Dar...

— Voi începe povestea de la început, Luc, și în curând vei înțelege. Aimée nu este o Saint-Cloud. Nu e fata unchiului tău... Femeia ridică o mână, atenționându-l astfel pe Luc să nu vorbească. Mă apropiam de patruzeci de ani când am născut-o și trăisem fără dragoste mulți, ani. Poate îți vei aminti că unchiul tău stătea rar pe-acasă. Da, când datoriile i-o cereau, venea la Château d'Ys, apoi dispărea, uneori chiar în aceeași zi luându-te pe tine sau pe Armand pentru vreo săptămână, două pe iahtul cel mare sau pe altul mai mic. Eu rămâneam singură. Poate că vina nu era în întregime a lui, dar... cuvintele i se opriră în gât.. voi ajunge încurând și la asta.

Doamna Saint-Cloud își petrecu un moment cu gândurile ei nefericite

— Tatăl lui Aimée... are importanță cine a fost tatăl ei. A fost un bărbat pe care nu l-am mai văzut de atunci, un ofițer de marină care venise cu niște acte la semnat. Vocea îi deveni puțin amară. Am făcut-o din nevoie de dragoste? Nu. Doar ca să mă răzbun. Iar răzbunarea are gustul la fel de neplăcut ca al unei guri de apă luată din mare. Dacă unei persoane îi e sete și o bea, i se face rău de la stomac, o silă care-o face să-și dorească moartea.

Cred, Luc, că vei înțelege acum ce-i cu testamentul unchiului tău. Și-a dorit să nu-i revină lui Aimée nimic din averea Saint-Cloud, așa că și l-a scris de așa manieră, ca să se asigure că niciodată nu-i va reveni nimic fetei. A uitat să refacă testamentul pentru că Armand nu avea copii? A uitat că e posibil să moară și Armand? A uitat că, după Armand, tu ești cea mai apropiată rudă de sânge de sex bărbătesc? Nu. Nimic din toate acestea n-a uitat. Iar acum mă voi întoarce la începutul acestei povești...

Își ridică privirea chinuită și se uită în ochii lui Luc.

— Începutul a fost atunci când soțul meu a intrat în această casă cu un bebeluș în brațe. Știam deja despre copil și știam că se numea Luc. Acceptasem să fie adus în casa noastră copilul, pentru că unchiul tău dorea să-l crească și să-l educe ca pe propriul lui fiu. Auzisem în ce loc urât se născuse copilul, într-un oraș încă devastat de bombele unui război nu de multă vreme încheiat. Doream să fiu de ajutor, căci îmi iubeam soțul și eram mândră de familia Saint-Cloud. Ah, eram tânără pe atunci,

abia mă căsătorisem și eram îndrăgostită. Iar viața era frumoasă! Mă vei crede când am să-ți spun că eram cu adevărat fericită în ziua în care copilul a fost adus la noi în casă? Că l-am iubit de îndată ce l-am văzut? Era doar cu câteva luni mai mic decât Armand al meu. Aveau că crească împreună, să fie prieteni și frați. Trei ani mai târziu a murit mama copilului, iar în casa asta s-a vorbit despre adoptarea lui. Mă crezi că am fost fericită? Din întâmplare, chiar înainte de adopție, am dat peste certificatul de naștere al micuțului Luc. Și am aflat că a fost adus în această casă nu din milă, ci pentru că... pentru că era fiul soțului meu.

Luc îngheță. Pe fața lui nu se putea citi nimic. Își uitase țigara arzând între degete, scrumul mărindu-se cu fiecare secundă.

Doamna Saint-Cloud avea fața chinuită de suferință.

— Te mai întrebi acum de ce n-am mai putut să te iubesc cu adevărat când am aflat, Luc? Am încercat. Dar aveam și eu copilul meu, un copil pe care-l crezusem născut din dragoste. Și totuși, în timp ce eram gravidă cu Armand, altă femeie te purta în pântecele ei pe tine! Cum să-ți explic ce-am simțit? Am plâns. Am urlat în sufletul meu. Am plâns iar. Am păcătuit cu gândul, căci doream să-mi ucid soțul. Doream să mor. Doream să te omor pe tine.

Țigara începu să-i ardă degetele, iar el o stinse, șocul inițial al celor aflate fiind înlocuit de o tulburare profundă. Și mai așteptase din partea mătușii lui să-l iubească?

Își acoperi fața cu mâinile, apăsându-și degetele pe obrajii decolorați, de parcă încerca să prevină prelingerea lacrimilor.

— După scurt timp, urletul a rămas înlăuntrul meu. Am încetat să mai plâng, căci știam că viața trebuie trăită, aveam copii mici de îngrijit și o casă de ținut. Mi-am spus că tu nu ești decât un copil, iar păcatul nu era al tău. Te iubisem mai mult de trei ani. Cum te puteam da afară din casă? Dar, când soțul meu s-a întors din nou acasă, n-am mai vrut să-l accept în patul meu. Am încuiat ușa. El s-a mâniat. A zis că mă iubește. A zis că este și el om ca toți oamenii, că oamenii lui deminaseră portul Brest în acel an. Că unii dintre ei muriseră și avusese nevoie de consolarea unei femei. Nici nu vroiam să-l ascult. Cu timpul a început să nu mai vină peste noapte acasă. Mi-e greu să mă gândesc la acele nopți lungi, la acei ani lungi...

După un timp, doamna Saint-Cloud deveni mai calmă.

— Vrei să mă înțelegi când îți spun că l-am iubit mereu? Și totuși, nu pot să-l iert. Crezi că pentru recâștigarea averii am dorit să te căsătorești cu Aimée? Nu. Ci pentru că tu ai în vine sânge de Saint-Cloud iar ea nu. Părea o modalitate de.. a vindeca trecutul, să unesc ceea ce nu putea fi unit în viață.

— Acest copil din America face asta mai mult decât orice copil de-al meu sau de-al lui Aimée ar fi făcut vreodată, zise Luc. Este fiul lui Armand, iar Armand a fost născut din dragoste — o dragoste pe care cred că n-ai încetat niciodată s-o simți, Tante Marie, în ciuda oricărui fapt.

— Da, șopti ea. Înțelegi că a recunoaște acest băiat ca fiind al unchiului tău — *al tatălui tău* — e doar un fel de a-mi răscumpăra vechile păcate. Ale lui și ale mele! Și-a dorit să te recunoască pe tine ca fiu al lui. Am refuzat. Dar nu de acest păcat vorbesc, de cel împotriva ta, păcatul pentru care sunt datoare...

— Nu trebuie să te justifici, Tante Marie.

Câteva minute rămase fiecare din ei cu propriile gânduri. Ale lui Luc erau pașnice. Pentru prima oară, în atâția ani se simți împăcat cu mătușa sa, înțelegând lucruri pe care nu le înțelesese înainte. Nu era din fire o femeie rece și respingătoare și totuși, încă din copilăria lui, ea fusese întotdeauna un pic mai rece cu el. La suprafață nu-l respinsese, dar în lăuntrul ei existaseră mereu și resentimente ascunse. Cum ar fi putut să fie altfel?

În privința descendenței sale, după șocul inițial, acceptă ideea cu un fel de mulțumire. Își iubise foarte mult unchiul — tatăl — persoana care continuase să-i ofere căldură și dragoste în toți anii copilăriei.

Luc observă că ochii mătușii sale începeau să se umezească. Se ridică și se îndreptă către scaunul ei. Pentru prima oară în viața lui, de când o sărutase îndatoritor fiind copil, se aplecă și-i atinse cu buzele obrajii brăzdați.

— Luc, aș fi vrut... să te iubesc. Să pot să te iubesc. E un mare păcat al meu.

Știa la ce se referea.

— Nu-i nimic, Tante Marie, o consolă el. Omul nu poate fi forțat să iubească. Ai făcut ce-ai putut, mai mult decât aveam vreun drept să pretind. M-ai acceptat, nu-i așa? Dacă există vreun păcat, atunci am și eu partea mea de vină. Nici eu nu te-am iubit.

— Te-am iubit cândva, zise tremurând mătușa lui.

— Și eu la fel, când eram așa de mic, încât cu greu îmi amintesc, adăugă Luc ușor. Apoi zise, folosind aceleași cuvinte pe care i le spusese nu demult lui Tory: Nu crezi că e timpul să te desprinzi de trecut?

Asta și făcu, în timp ce din ochi îi curgeau încet lacrimi de ușurare.

— Sper că nu te-a deranjat c-am rugat-o pe mătușa să cineze cu noi, se scuză Luc față de Tory ceva mai târziu, după ce închise ușa în urma unui servitor care ieșise din cameră. Erau singuri, în sfârșit, lângă focul arzând, după ce masa fusese curățată.

— Mătușa ta a părut mult mai ușurată după ce a stat de vorbă cu tine. Mai blândă și ceva mai relaxată.

Luc o luă pe Tory în brațe fără întârziere și-și aplecă puțin capul.

— Mmm, murmură el, gustându-i buzele. Ești ca o prăjitură.

Tory zâmbi pe ascuns. Știa că el se ferea să-i răspundă, încerca să se sustragă curiozității ei. Cu încrederea femeii care se simte iubită, se gândi că-i va spune totul cu timpul. Nu-i spusese c-avea s-o facă? Putea să aștepte o viață dacă trebuia.

Își încolăci brațele în jurul gâtului și se uită cu dragoste în ochii lui.

— Cu mătușa ta prin preajmă, n-a fost un noroc că mi-ai adus și jacheta de data asta în loc de o jumătate de rochie?

Luc îi adusese aceeași rochie de culoarea zahărului ars care se mula pe corp, pe care o purtase în prima lor noapte împreună.

— Cu partea de jos a rochiei nu te poți numi îmbrăcată, ci mai degrabă dezbrăcată.

— Ce idee minunată, șopti Luc trecându-și degetele peste șirul lung de nasturi micuți de pe pieptul rochiei.

Se sărutară lung și Tory simți că se topește. Tot timpul mesei își spusese că nu era nici o grabă să rămână singură cu Luc. Își dădea seama de importanța a ceea ce doamna Saint-Cloud fusese de acord să facă și nu regretase prezența ei la masă. Totuși, acesta era momentul după care tânjise...

— Doamne, numai la asta m-am gândit în timpul mesei, respiră Luc precipitat când îmbrățișarea atinse punctul în care nu putea deveni mai pasionată fără să fie orizontală.

Nasturii lui Tory fuseseră descheiați unul câte unul și rochia îi fusese trasă de pe umeri, șacoul lui Luc căzuse și el demult. Tory îi desfăcuse cureaua și-i băgase mâna pe sub cămașă. Își plimbă degetele pe pielea lui, atingerea ei infiorând părul creț, carnea și mușchii tari. Era bărbatul ei și iubea fiecare părticică din el. Putea fi adevărat că nimic nu mai stătea între ei, în afară de câteva haine?

— Termină cu asta, gemu Luc, până ajungem în pat.

— Credeam că n-ai s-o mai spui niciodată, murmură Tory retrăgându-și degetele îndrăznețe.

Se duseră în dormitor și se dezbrăcară unul pe altul. Luc îi scoase hainele cu blândețe, mâinile și gura lui fierbinte cutreierând pe tot corpul ei, nerăbdătoare și totuși respectuoase. Îi acoperi sânii cu sărutări arzătoare, îi șopti la ureche lucruri minunate, îi mângâie coapsele, își mișcă degetele în părul ei, îi ridică fața și o sărută posesiv. Tory se simți iubită și frumoasă. Își oferi mângâierile și se oferi pe ea însăși fără nici o rezervă. Luc o învățase să iubească și îl iubea sincer, atunci și pentru totdeauna.

O acapară cu tandrețe, minunat, stăpânindu-și pasiunea ca să lungească mai mult momentele de posesiune. Ea tremura sub forța lui virilă, simțindu-se plină și împlinită, prizoniera lui și totuși încântător de liberă...

Și, în cele din urmă, uniți se ridicară în culmea extazului, gurile unite, coapsele lipite, iar inimile ce băteau în același ritm păreau să confirme o promisiune de viitor. Rămaseră îmbrățișați, plini de o mulțumire nu numai a corpului, dar și a celor mai profunde dorințe.

— Data viitoare nu va mai trebui să fii atât de blând cu mine, murmură Tory cu satisfacție.

Luc mârâi ca un tigru, repezindu-se la gâtul ei, dar dinții lui nu mușcau tare.

— Data viitoare n-am să fiu, mormăi.

— E o promisiune ?

— Solemnă ! N-aș fi putut să fiu atât de răbdător dacă nu mă gândeam la vânătăile tale. Dacă mă gândesc bine, promisiunea nu e valabilă dacă data viitoare va fi tot în noaptea asta, mai târziu.

— N-ai să fi în stare !

— N-o să fiu în stare ? Nu mă subestima, doamnă Devereux. Câteva întâmplări recente mi-au pus răbdarea la încercare mai mult decât o doamnă bine crescută ca tine ar crede că e posibil.

— Nu ai uitat ceva ? În momentul acesta nu sunt nici o doamnă, sunt amanta ta.

— Astea sunt detalii.

Luc o mângâie pe abdomen.

— Mâine dimineață o să am grijă de ele. O să plecăm într-o lună de miere lungă, lungă, într-o croazieră pe mare.

— N-aș îndrăzni să le scriu asta părinților mei.

— Luăm avionul și mergem să-i împăcăm mai întîi. Ești mulțumită așa ?

— Sunt mulțumită de tine. Ai pătruns în inima mea, Luc Devereux. Ai pătruns în sângele meu. Oh, Luc, mai sărută-mă o dată în felul acela...

Se așternu tăcerea, întreruptă numai de zgomotul făcut de pielea ce se freca pe piele, de sărutările înăbușite care descopereau locuri noi, nemai încercate : dosul urechii, îndoitura unui cot, scobitura de sub bărbie. După o vreme, Tory murmură :

— Luc, a fost adevărat ce mi-ai spus azi-noapte ?

— Am spus o mulțime de lucruri adevărate noaptea trecută. Dar n-ar trebui să recunosc niciodată nimic în fața ta, luând în considerare faptul că am fost pe punctul de a mă recunoaște însurat cu sora ta. La care dintre ele te referi ? Că sunt înnebunit după tine ? Că ești singura

femeie pe care am iubit-o cu adevărat ? Că, de când te cunosc, mă simt doar o jumătate de om dacă nu ești lângă mine ?

— Nu.

— Atunci ce ? Vrei să-ți repet totul în franceză ? *Je t'adore...*

Tory se ridică în pat, își încrucișă mâinile peste sânii goi și se uită la Luc cu o căldură ce dădea adâncimi de chihlimbar ochilor ei extraordinari.

— Nu, Luc, a fost altceva, ceva ce-ai spus în timp ce mă salvai.

— Nu-mi amintesc să fi folosit cuvinte de dragoste în momentele acelea.

— N-a fost nimic de felul ăsta. Ai urcat faleza, cu mine într-o mână și lanterna în cealaltă. Când ai ajuns sus, te-ai oprit, ai arătat cu pumnul spre mare și ai strigat ceva cu toată puterea. Îți amintești ?

— Un blestem urât, probabil.

— Da ? Îți amintești ce-ai spus ?

— Nu-mi amintesc exact cuvintele. Ceva în legătură cu faptul că nu mai vroiam să văd marea niciodată dacă erai rănită. Atunci credeam că s-ar putea să fii. Șchiopătai... din cauza terenului, bănuiesc.

Ochii i se întunecară și deveniră serioși, mesajul lor fiind atât de sumbru și sincer, încât o emoționă până în adâncul inimii.

— Da, fiecare cuvânt a fost adevărat. Dacă nu supraviețuiai intactă, aș fi urât marea pentru totdeauna.

Gura lui Tory tremură de emoție și lacrimi de fericire și mândrie îi luciră în ochi.

— Oh, Luc, au fost cele mai frumoase cuvinte de dragoste pe care le-a auzit o femeie vreodată. Nu crezi că știu ce sentimente ai pentru mare ?

Încet, Luc o întinse pe pat. Se ridică într-un cot, îi luă câteva șuvițe de păr mătăsos între degetele lui lungi și subțiri, aplecându-se asupra ei ca s-o privească în ochi, să se piardă în căldura lor, să se scalde în strălucirea lor și să se înfunde în ei ca într-un lac adânc.

— Ce sentimente *am avut* pentru mare, șopti cu vocea răgușită. Dacă ar trebui să aleg între două iubiri, n-aș sta nici o clipă în cumpănă.

Își aplecă mai mult capul și șoapta lui întretăiată îi mângâie pielea.

— N-aș putea să te aleg decât pe tine. Singura mea dragoste, marea mea dragoste, dragostea vieții mele...

Tiparul executat la S.C. Grafica Prahoveană S.A. cd. — 14099